PAMELA TOTH
FEMEIA IDEALĂ

PERFECT MATCH

Traducător: Mihnea Columbeanu

De la accidentul de maşină soldat cu rănirea surorii lui, Nick Blackwood îşi dedicase o mare parte din viaţă pentru a o ajuta şi a-i ţine companie. Ultimul lucru pe care-l dorea - sau de care avea nevoie - era să se îndrăgostească.

Dar Nick era făurit pentru Erin McKenzie, frumoasa şi devotata patroană a centrului special pentru handicapaţi din statul Washington... deşi amândoi ar fi fost ultimii care s-o recunoască. Mai bine zis, până când Erin şi Nick au descoperit sensurile reale ale compasiunii, încrederii... şi iubirii adevărate.

- Ceaiul! exclamă ea cu un zâmbet vesel. Merg să-l aduc.

Nick mai făcu un pas înainte, fără tragere de inimă, ca şi cum ar fi fost împins într-acolo în pofida voinţei lui.

- Lasă-l încolo de ceai, spuse el ridicând mâinile.

Îi atinse părul. Pe negândite, Erin îşi înclină capul spre el. Cealaltă mână a lui Nick se înălţă, îi mângâie bărbia, i-o ridică, în timp ce-i cerceta ochii. Picioarele lui Erin se mişcară din proprie iniţiativă, aducând-o şi mai aproape, până când coapsele li se atinseră. O străbătu un val de fierbinţeală.

Mâinile lui Nick îi cuprinseră uşor capul. Erin păru să simtă un tremur zguduindu-le, deşi nu putea fi prea sigură. Şi ea tremura, în timp ce privirea lui îi găsea fără ezitare gura. Pupilele ochilor lui verzi se dilataseră. Se aplecă şi mai mult. Erin îşi lăsă capul pe spate. Aşteptă, cu respiraţia tăiată.

- Nici nu ştii cât de mult doresc asta, murmură el. Şi cât de tare am încercat să rezist...

Erin era prea năucită ca să-i înţeleagă cuvintele. În schimb, ridică mâinile pentru a-l apuca de braţe, strâns, simţindu-i muşchii tari.

Prima atingere a buzelor lui fu uşoară, un contact trecător de carne caldă şi sensibilă, risipindu-i din minte orice alt gând care i-ar fi distras atenţia. Imediat, Erin îşi apăsă gura peste a

lui, înghiţindu-şi un geamăt de voluptate.

Nu se săturase de el nici pe departe, când Nick îşi retrase capul. Fără voia ei, mâinile i se ridicară să-l cuprindă de umeri, trăgându-l înapoi.

Nick gemu, cu un sunet hăituit, primitiv, care acceleră bătăile inimii lui Erin. Apoi, gura lui deschisă o acoperi pe a ei, fierbinte şi umedă, într-un sărut atât de diferit de primul încât o zgudui până-n vârfurile picioarelor. Neputincioasă, îi răspunse, despărţindu-şi buzele în calea limbii lui. Dorinţa o străbătu furtunos, ca un tren scăpat de sub control. Degetele i se afundară în părul lui Nick. Inima i se zbuciuma în piept. Vag, îi simţi braţele strângându-se împrejurul ei. Apoi, pe când se pierdea în vâltoarea senzaţiilor, valuri-valuri de plăcere purtând-o pe culmile lor, Nick se retrase atât de brusc încât aproape o făcu să cadă.

Ochii lui Erin se deschiseră brusc. Nick o privea fix, cu o expresie acuzatoare. Ce făcuse? Ce-i reproşa? O făcea oare răspunzătoare pentru ceea ce tocmai se întâmplase între ei?

Înainte ca Erin să poată scoate o vorbă, Nick scoase un sunet răguşit, împingând-o din faţa lui, apoi se răsuci în loc şi porni spre uşă.

- Unde te duci? îl întrebă ea prosteşte.

- Am greşit.

Glasul îi era aspru.

- Nu trebuia să vin aici în seara asta. Te rog să mă ierţi.

Nedumerită şi iritată de fuga lui, Erin se răsti:

- Ai, fără îndoială, dreptate!

Nick încremeni cu o mână pe clanţă. O privi peste umăr, cu o expresie chinuită.

- Ai încredere-n mine, cucoană, sunt ultimul om cu care ai nevoie să te încurci.

Privi după el cum deschidea smucit uşa şi se repezea afară, trântind-o în urma lui.

Poate că i-ar fi dat dreptate, poate ar fi tras o dată pentru totdeauna concluzia că era prea nesimţit ca să-şi bată capul cu el. Atâta numai că...

Atâta numai că zărise în ochii lui hăituiţi o undă de durere autentică. Poate că adevărata ei greşeală fusese aceea de a-l lăsa să plece.

Nu, hotărî ea clătinând din cap. Ultimul lucru de care avea nevoie era o încurcătură emoţională cu un bărbat ca Nick. Un om cu probleme. Iar lui Erin îi ajungeau cu prisosinţă problemele ei proprii.

Capitolul 1

- Lasă-l.

Erin McKenzie se aplecă să ia şoseta din botul labradorului negru care stătea în faţa ei, în curtea asfaltată.

- Bravo, băiatule! Bravo, Ranger!

Câinele dădu din coadă.

- Prinde repede, comentă Anna, partenera ei de la centrul de antrenament, în timp ce-i privea pe Erin şi Ranger lucrând.

Erin ştia că Anna avea dreptate. Ranger învăţa comenzile avansate cu o asemenea viteză, încât avea să fie gata pentru un partener uman cu o lună mai devreme decât se preconizase.

- A sunat Lucy Blackwood, continuă Anna, în timp ce Erin îl scărpina pe Ranger între urechile mătăsoase.

Curtea era înconjurată de clădiri cu un singur etaj, zugrăvite într-un galben vesel şi despărţite prin alei asfaltate largi. Deasupra, cerul avea o nuanţă incredibilă de albastru. Era o vreme neobişnuit de frumoasă pentru luna octombrie în Nord-Vest.

Erin îşi împinse o mână prin bretonul des, bucuroasă că părul ei arămiu era tuns scurt, lăsându-i ceafa dezgolită în calea adierii răcoroase. Cămaşa groasă albă şi blugii decoloraţi cu care se îmbrăcase în acea dimineaţă îi ţineau prea cald.

- Lucy mai vine totuşi, nu-i aşa?

Lucy Blackwood era programată în următorul grup de antrenament. Paralizase parţial într-un accident de maşină şi dorea cu disperare să-şi ia un câine utilitar.

- Ba bine că nu. A telefonat ca să spună că o aduce fratele ei cu maşina de la Eugene şi abia aşteaptă să înceapă şedinţa.

- Foarte bine.

Erin încă nu vorbise cu Nick Blackwood, dar din ceea ce spusese Lucy, precum şi, mai ales, din ceea ce nu spusese, deducea că între ea şi fratele ei mai mare existau anumite tensiuni.

- Arde de nerăbdare şi să plece în tabără, adăugă Anna, clătinând din cap cu o expresie neîncrezătoare.

- Sigur că da, fu Erin de acord. Oricine e nerăbdător să participe la o lună de antrenamente şi teste continue. Totuşi, Lucy e hotărâtă. M-ar mira să n-o scoată la capăt.

Cursul de antrenament care-i învăţa pe solicitanţii handicapaţi cum să lucreze cu câinii utilitari era foarte dificil. Erin trebuia să se asigure că fiecare participant putea obţine rezultatele maxime de la un câine dresat.

- La telefon, Lucy părea încordată, preciză Anna. Cred că venirea aici o nelinişteşte mai mult decât îi convine să recunoască, poate chiar şi faţă de sine.

- Abia aştept s-o cunosc.

Erin era întotdeauna nerăbdătoare să-i cunoască pe solicitanţi.

- Înţeleg că fratele ei are bani, dar ea doreşte totuşi să-şi păstreze independenţa. O admir pentru asta. I-ar fi mult mai uşor dacă l-ar lăsa să aibă grijă de ea.

- Dacă vrea şi el, preciză Anna.

Erin aruncă o privire spre câinele care stătea aşezat lângă ea, răbdător.

- Ranger, pupă! ordonă ea, aplecându-se.

Ranger îi linse bărbia, iar Erin îl lăudă din nou.

- Aşa e, îi dădu ea dreptate Annei. Poate că omul nu mai vrea s-o aibă lângă el pe sora lui handicapată. Nu mulţi acceptă aşa ceva.

- Oricum, mă bucur că vine. Abia aştept să ajungă aici noul grup. Tare-mi place să văd cu cât le creşte încrederea în ei înşişi, pe măsură ce încep să aibă încredere în câinii lor.

Erin pornise cu Ranger înapoi spre ţarcul lui. Auzind cuvintele Annei, se opri şi-şi privi prietena.

- Sunt sigură că o să meargă, mai ales de data asta, având un grup mult mai mic. Totuşi, păcat că nu luăm decât trei candidate, iar una dintre unităţi va rămâne goală. Sunt dezolată că se întâmplă aşa, când avem o listă de aşteptare pentru câini atât de lungă.

- Şi eu. Dar nu e vina ta că povestea cu Casey n-a ieşit.

Cu o răsucire din încheietura mâinii, Anna îşi întoarse fotoliul rulant astfel încât s-o poată privi

pe Erin drept în ochi.

- Ai răbdare, o îndemnă ea. Programul se va extinde. Nu e nevoie decât de timp.

- Şi de mulţi bani, adăugă Erin cu un oftat.

Întotdeauna, aceeaşi problemă: banii.

Anna chicoti, cam abătută.

- Orice instituţie care funcţionează pe bază de donaţii are grija banilor, iar noi mergem cu donaţii, nu?

- Ba bine că nu, zâmbi şi Erin.

În ultimul an, adunaseră o bază solidă de fonduri corporatiste, dar niciodată nu avuseseră suficienţi bani pentru interminabilele cheltuieli ale centrului, iar Erin refuza să mărească taxa pe care le-o cereau solicitanţilor handicapaţi. Era doar o sumă simbolică, însă voia ca nimeni să nu rămână fără câine numai fiindcă nu-şi putea permite să plătească.

- Am impresia că găsim bani ori de câte ori avem nevoie de ei, îi aminti Anna. Deocamdată, însă, mai bine mă duc să mă asigur că Kim a pregătit unităţile.

Şi porni cu scaunul, rulând lin pe asfalt.

Erin privi un moment pe urmele ei, amintindu-şi cât de graţioasă şi atletică fusese Anna în colegiu, unde se cunoscuseră şi fuseseră colege de cameră în primul an. Chiar şi acum, Anna nu avea nevoie de scaun tot timpul, dar amândouă ştiau că în ultimă instanţă nu se putea lipsi de el.

- Am terminat pe ziua de azi, îi spuse ea

câinelui care continua să aştepte cu răbdare alături. Ranger, pas.

Îl duse înapoi la coteţe, unde îl mai lăudă o dată, mângâindu-l, înainte de a-i desprinde lesa de zgardă şi a-i da drumul într-un ţarc perfect curat. Apoi scoase la atrenament câinele următor, o căţea collie.

- Bună, Queenie, o salută ea, splecându-se s-o mângâie între urechi şi să-i prindă lesa.

Coada stufoasă a lui Queenie se balansă cu entuziasm, în timp ce păşea mărunt pe lângă Erin.

* * *

Nick Blackwood îşi luă un moment ochii de la drum, privindu-şi sora mai tânără, care stătea alături în interiorul luxos al Mercedes-ului.

- Te simţi bine? o întrebă el, revenind apoi cu atenţia la şoseaua care-i ducea în orăşelul Monroe din nord-vestul statului Washington.

Lucy se smulse din contemplarea tăcută a priveliştilor înconjurătoare.

- Sunt puţin cam nervoasă.

Nick era convins, după încordarea de pe faţa ei, că răspunsul se afla departe de adevăr. Cândva, Lucy obişnuise să se arunce cu capul înainte în orice experienţă inedită, dar de când rămăsese imobilizată în scaun îi era mult mai greu.

- Totul va fi în regulă, încercă el s-o calmeze. Pariez că toţi cei din clasă sunt neliniştiţi la

început.

Îl durea inima când se gândea la adolescenta energică a cărei viaţă se schimbase atât de drastic cu doi ani în urmă. Toţi banii şi puterea numelui Blackwood nu reuşiseră să vindece leziunile lui Lucy. Acum îşi punea toate speranţele în acest plan recent, dar Nick se întreba cât timp avea s-o ţină. În ultimii doi ani, Nick nu văzuse nimic care să indice că firea neastâmpărată a lui Lucy se schimbase. Abandonase atâtea programe, îşi pierduse interesul faţă de nenumărate planuri, îi concediase pe toţi fizioterapeuţii, văzând că metodele lor nu dădeau imediat rezultate.

- Ştiu că viaţa mea se va schimba, spuse ea acum, cu vocea vibrându-i de emoţie. Dacă reuşesc să rezist patru săptămâni de-acum încolo şi să primesc un câine, voi putea în sfârşit să trăiesc de una singură.

Nick nu înţelegea de ce Lucy nu voia să locuiască în continuare cu el. În casa lui mare exista destul spaţiu pentru ea, precum şi pentru toţi servitorii instruiţi de care avea nevoie. În loc să profite de banii pe care el i-i putea pune la dispoziţie, Lucy era hotărâtă să urmeze acel program de-o lună la centru, învăţând să se bazeze pe un animal de o origine dubioasă şi cu aptitudini îndoielnice.

În faţa lui Nick se profila o nouă decepţie, dacă nu chiar un dezastru. Ce putea aştepta pentru sora lui de la un câine, când nici personalul specializat

n-o putuse satisface?

Bătu cu palma în volan, făcând-o pe Lucy să tresară. Părul ei brunet şi drept, o idee mai deschis decât al lui, se înfoie în jurul feţei când tânăra întoarse capul.

- Nu vrei să mergem acasă? o întrebă încet Nick. Încă nu e prea târziu ca să ne întoarcem.

Lucy îşi ridică bărbia, în atitudinea sfidătoare pe care i-o cunoştea atât de bine.

- Nu.

Nick oftă. Ar fi fost prea simplu...

- Ce te nelinişteşte, aluniţo?

Porecla drăgăstoasă pe care o folosise de prima oară când o văzuse, învelită într-o păturică roz, îi venise automat pe buze.

- Toate mă neliniştesc, făcu Lucy un gest neputincios cu mâna pe care mai putea să şi-o controleze. Dacă nu mă va plăcea câinele? Dacă nu-l pot face să mă asculte, dacă nu-s în stare să învăţ destul de repede?

Nick zâmbi.

- Să nu te placă? Cum ar putea un câine să nu se ataşeze de cineva care-l va răsfăţa la culme?

Faţa drăguţă a lui Lucy se crispă într-o strâmbătură sarcastică.

- N-am să-l răsfăţ, spuse ea. Va fi tovarăşul meu de companie, nu doar un animal de casă, ca Sparky.

Sparky era bassetul pe care Nick îl crescuse de când era doar un căţelandru. Nu încăpea nici o îndoială că Sparky era un răsfăţat.

Exasperarea crescândă a lui Nick era reală. Ştia că Lucy cita din broşura acelei McKenzie. Dacă sora lui avea vreo dezamăgire, respectiva urma să dea socoteală.

- Îţi pot obţine cei mai buni tovarăşi de companie umani, insistă el, redeschizând o veche discuţie. N-ai nevoie de prietenia unui câine.

- Companie, îl corectă Lucy. Şi nu e numai atât. Îmi doresc un câine utilitar, ca să pot fi mai independentă.

- N-ai nevoie să te dai peste cap numai pentru a încerca să fii mai independentă! exclamă Nick, atent la drum.

Detesta ideea ca iubita lui soră mai mică să dea greş şi în această nouă tentativă. Mai bine l-ar fi lăsat pe el să aibă grijă de ea. Ar fi fost mai mult decât fericit să-i satisfacă toate necesităţile. Măcar atâta lucru putea face.

Când Lucy nu-i răspunse la comentariu, schimbă tactica.

- Ştii că avem o casă destul de mare ca să nu ne deranjăm unul pe altul. M-am oferit chiar să-ţi construiesc un apartament al tău, în aceeaşi incintă, dacă vrei să fii mai izolată.

- Da, izbucni Lucy, un apartament pentru mine şi câinele meu de pază uman!

Nick simţea că începea să se enerveze.

- Ei, nu poţi locui singură, nu? Cine ar avea grijă de tine?

Ca de obicei, Nick era frustrat şi înfuriat de

refuzul îndărătnic al lui Lucy de a-i accepta ajutorul mai mult decât până atunci. Nu înţelegea că nu-i dorea decât binele? Nimic n-ar fi costat prea mult pentru el. Era sora lui mai mică şi avea nevoie de el, indiferent dacă era sau nu dispusă s-o recunoască.

- Sunt obosită, se plânse Lucy. Vreau să mă odihnesc.

Ochii i se închiseră brusc. Nick ştia că recurgea adesea la acest şiretlic, fiind de multe ori singurul mod în care putea scăpa de el.

Se uită la ceas.

- Mda, trage un pui de somn. Ar trebui să ajungem acolo în vreo cincisprezece minute.

Aruncă o privire spre faţa ei senină şi calmă.

- Mi-eşti dragă, adăugă el morocănos.

Buzele lui Lucy se arcuiră în sus.

- Aşa că nu-ţi mai face griji. Dacă are cât de cât minte, câinele ăla o să se îndrăgostească de tine la prima vedere. Şi, ca să fim siguri, voi sta cu tine tot timpul.

Lucy deschise imediat ochii.

- Ce vrei să spui? întrebă ea.

- Voi găsi un motel în Monroe, ca să pot sta acolo şi să te ajut în timpul cursului. Am luat măsurile necesare, la birou.

Nick ştia că proceda bine.

* * *

Erin se afla în apartamentul ei de la complex, hrănindu-şi motanul, în momentul când auzi sosind o maşină. Ziua din ajunul începerii unei noi sesiuni era întotdeauna agitată. Se întâlnea cu participanţii şi le aprecia aptitudinile de a urma cursul şi de a intra în comunicare cu câte unul dintre câinii ei.

Aplicându-i lui Shiftless o ultimă mângiere pe capul negru, Erin îl lăsă într-un loc însorit din cameră şi ieşi.

În faţa casei oprise un Mercedes negru lucitor, iar Erin văzu ceafa unui bărbat brunet care se aplecase să scoată din bortbagaj un fotoliu cu rotile pliant. În timp ce Erin se apropia, admirând absentă umerii laţi ai bărbatului cu cămaşă cadrilată, acesta se întoarse, desfăcând scaunul. Apoi o văzu pe Erin şi se ridică. În ciuda hainelor lui sport, maşina scumpă şi poziţia arogantă a capului sugerau că era fratele lui Lucy.

- Domnul Blackwood? întrebă Erin, apropiindu-se de el cu mâna întinsă.

Nick Blackwood dădu din cap, privind-o cu ochi îngustaţi, înainte de a-i strânge mâna. Avea o palmă mare, înăsprită de bătături.

- Eu sunt Erin McKenzie. Dumneavoastră şi sora dumneavoastră sunteţi primii care aţi sosit, din clasa cea nouă.

Blackwood rămase tăcut. Lipsa de căldură din zâmbetul şi privirea lui o surprinse pe Erin. Era păcat, pentru că arăta atât de atrăgător... Expresia dezaprobatoare din adâncurile acelor ochi verzi-

aurii nu prea reuşea să-i atenueze farmecul. Cam fâstâcită de această reacţie în faţa lui, Erin făcu un efort să-şi revină, când Blackwood îi eliberă brusc mâna.

- Domnişoară McKenzie, o salută el în sfârşit, cu un glas profund şi savuros precum ciocolata; apoi deschise portiera din dreapta a maşinii. Sora mea, Lucy.

Erin fu uşurată să-şi îndrepte atenţia spre fata care aştepta nerăbdătoare. Avea o privire deschisă, la fel ca a fratelui ei, dar zâmbetul îi era strepezit de nervozitate, când o salută şi ea.

- Vă rog, numiţi-mă Erin. Toată lumea îmi spune aşa.

Spre uşurarea ei, zâmbetul nesigur al lui Lucy deveni mai strălucitor.

- Atunci mai bine spune-i Nick şi lui, altfel va uita că nu lucrezi pentru el şi-o să-ţi dea un ciocan sau un sul de proiecte.

Erin îşi aminti că tatăl ei îi spusese că Blackwood, Inc. era o mare autoritate în construcţiile comerciale de pe tot litoralul statului Oregon.

- Pare să fie un antreprenor hotărât, remarcă ea.

- Sunt.

Nick adusese alături scaunul pe rotile. Spre surprinderea lui Erin, gura lui fermă se arcui uşor.

- Dar cred că există puţini oameni în domeniu care şi-ar dori să nu fiu.

Apoi, încruntându-se ca şi cum şi-ar fi coborât involuntar garda, se întoarse spre sora lui.

- Pot să mă descurc şi singură, protestă Lucy când Nick o luă în braţe.

- N-am nimic împotrivă să te ajut, răspunse el calm.

Erin spera să nu fie la mijloc nimic mai mult decât spiritul protector al fratelui mai mare. Cu siguranţă, Nick putea înţelege că Lucy, cu cât devenea mai independentă, cu atât avea să se simtă mai bine.

După ce-şi aşeză sora în fotoliul rulant, Nick se îndreptă, iar privirea lui o întâlni pe a lui Erin. Aceasta îşi dădu seama că se uitase cam lung la el. Toate mişcările lui iradiau o forţă simplă, pură, lipsită de efort.

- Să vă conduc în apartamentul lui Lucy, îi invită ea, fâstâcită că fusese surprinsă în acea atitudine.

- Nu mă aşteptam la asemenea amenajări, comentă Nick. Văd că sunteţi foarte bine organizaţi aici.

- Suntem mândri de centrul nostru, răspunse Erin. Mulţi oameni devotaţi au lucrat cu sârg pentru a face din Northwest Service Dogs ceea ce se vede acum. Şi ne dezvoltăm încontinuu.

Dându-şi seama cât de pompos îi sunau cuvintele, îşi feri privirea.

- Scuzaţi-mă... spuse ea, neputându-şi stăpâni un zâmbet. Uneori, mă cam ambalez.

Lucy se învârtise încet în loc cu scaunul, privind grupul de clădiri proaspăt zugrăvite, galbene cu brâu alb. Fiecare era înconjurată cu straturi de crizanteme multicolore.

- Abia dacă-mi vine să cred că sunt aici.

Erin se lăsă pe vine lângă scaun, bucuroasă să-l evite pe Nick.

- Mă bucur că ai venit. Hai să te instalăm, iar apoi te voi conduce în vizita de cincizeci de cenţi.

- Cincizeci de cenţi? repetă Nick. Nu-i cam scump?

Erin se ridică, cu un zâmbet pe care l-ar fi dorit obraznic, înainte de a lua una dintre genţile descărcate de Nick din portbagaj.

- Instituţia asta nu funcţionează numai cu ajutorul bunelor intenţii, recunoscu ea, aşa că nu pierdem nici o ocazie de a solicita donaţii.

Aruncă o privire spre Lucy.

- Urmează-mă. Am să-ţi arăt unde vei locui.

Un moment, Nick rămase nemişcat, privind-o pe Erin cum se îndepărta. Instituţia nu arăta deloc aşa cum şi-o imaginase, şi nici directoarea ei. În locul unei matroane solide, între două vârste, cu păr cărunt, pantofi butucănoşi şi o cauză nobilă, domnişoara McKenzie era o puştoaică roşcovană şi pistruiată, cu un fund atrăgător foc şi blugi albiţi, strânşi pe şolduri. Nick nu putea să nu se întrebe cum de o femeie atât de drăguţă şi plină de viaţă se mulţumea să se îngroape într-un orăşel ca Monroe, făcând o asemenea muncă.

Erin aruncă o privire în urmă, înainte de a da colţul. Întregul complex era adaptat pentru accesul scaunelor rulante, dar ştia cât de dificilă putea fi prima zi pentru nişte oameni familiarizaţi cu propria lor rutină. Îl văzu pe Nick luând ultima geantă şi pornind după sora lui, cu o expresie îngândurată.

Erin se opri lângă uşa unităţii lui Lucy şi apăsă pe clanţă - toate uşile aveau clanţe, fiind mult mai comod de manevrat decât mânerele.

- Am ajuns.

Făcu un pas într-o parte, lăsând-o pe Lucy să intre înaintea ei.

- Îmi poţi recomanda un motel bun în oraş? întrebă Nick. M-am hotărât să rămân pe-aici, cât timp va urma Lucy cursul.

Surprinsă, Erin se întoarse să-i privească chipul. Era prea brăzdat de vremuri ca să fie cu adevărat frumos, dar ansamblul general al trăsăturilor reuşea să dea un efect atât puternic, cât şi atrăgător. I se păru că vedea o undă de vulnerabilitate în ochii aceia verzi, dar dispăru înainte de a putea fi sigură.

- Ştii, nu e neapărată nevoie să rămâi, îi spuse ea. Înţeleg că acasă ai de condus o firmă.

- Am luat toate măsurile, răspunse Nick pe un ton care părea să spună: "Nu te băga." Voi sta aici pentru Lucy. În caz că are nevoie de ceva.

Privirea i se abătu spre sora lui, apoi reveni la Erin.

- N-am de gând să-ţi stau în drum.

"Un om ca tine nici n-ar avea încotro", replică obraznică Erin în sinea ei. Era clar că Nick se deprinsese să conducă şi, dacă nu se înşela, ţinea foarte mult la sora lui. Dacă asta era sau nu spre binele lui Lucy, rămânea de văzut.

- Poţi sta aici dacă vrei, îi propuse Erin. La sesiunea asta avem cu un câine mai puţin. Asta înseamnă şi că ne lipseşte un solicitant, deci avem o unitate goală. Poţi locui lângă Lucy. Oferim chiar şi mese.

Nick duse mâna la buzunar.

- Voi plăti suplimentul, desigur.

Erin îl opri cu un gest, întrebându-se dacă nu cumva făcea o enormă greşeală permiţându-i să rămână.

- Nu e necesar.

Părea gata s-o contrazică, obligând-o să gândească rapid.

- Dacă vrei, sunt sigură că Darren, care se ocupă de întreţinere, ar avea nevoie de un ajutor.

Poate că, dacă-i găsea o ocupaţie lui Nick, acesta nu mai avea timp să se amestece în antrenamentele surorii sale.

Nick nu întrebă cine era Darren, părând să analizeze oferta.

- Eşti sigură? o întrebă, lăsându-şi mâna să cadă pe lângă trup. Nu mă aşteptam.

Erin ridică din umeri.

- Unitatea nu e luxoasă. Dacă n-o ocupi, va

rămâne goală. Şi, unde mănâncă doi, mănâncă şi al treilea.

Privind spre Lucy, care se oprise în uşa unităţii, Nick o întrebă:

- Tu ce zici?

Fata îi evită privirea, răspunzând pe un ton posomorât:

- Oricum ai să faci ce vrei.

Erin simţi o undă de regret pentru că-l invitase. Avu impresia că Lucy era obişnuită să piardă controversele cu fratele ei mai mare. Ar fi vrut să spună ceva, dar experienţa o făcu să-şi ţină gura.

- Uite şi unitatea cealaltă, spuse ea în schimb, deschizând uşa alăturată. Toate arată cam la fel.

Numai uşile şi băile fuseseră adaptate pentru accesul fotoliilor cu rotile. În rest, solicitanţii şi câinii lor aveau de-a face cu ambianţe normale.

- Sigur nu se găseşte nici un motel pe-aici? întrebă Nick după ce aruncă o privire în dormitorul curat dar cam spartan.

Zâmbetul lui Erin fu anume cât mai opac.

- Dacă lui Lucy îi convine, îmi convine şi mie.

Observă că Nick n-o mai întrebase pe sora lui. În schimb, puse jos geanta pe care o adusese şi intră în unitatea a doua.

Erin se întoarse spre Lucy, care aştepta.

- Hai să-ţi arăt unde sunt toate, se oferi ea, ridicând geanta.

- N-am ştiut, până la jumătatea drumului, că plănuia să rămână şi el, spuse Lucy cu voce

scăzută, în timp ce Erin îi arăta interfonul de lângă pat. Se teme ca singură că nu încurc lucrurile.

Erin înălţă din sprâncene.

- Poate că nu vrea decât să-ţi acorde un sprijin moral.

Lucy n-o contrazise. În schimb, îşi întoarse scaunul în loc.

- Aici va fi în regulă, spuse ea sec.

Înainte ca Erin să mai găsească altceva de adăugat, Nick ciocăni în uşa deschisă şi intră.

- Totul e-n ordine? îl întrebă Erin.

Un moment, privirea lui o susţinu pe a ei.

- Perfect. Mulţumesc din nou.

- Nici o problemă.

Spera din toată inima să i se adeverească vorbele.

- Cina se ia la ora şase seara, în sala de mese. Până atunci ar trebui să sosească şi ceilalţi doi participanţi. Micul dejun se serveşte la şapte şi jumătate, iar cursurile încep la opt punct.

Îi zâmbi lui Lucy.

- Să nu întârzii. În ambele camere sunt hărţi ale complexului, iar dacă ai nevoie de ceva, cere prin interfon. Întotdeauna e cineva de serviciu. Dacă nu eşti prea obosită, poţi să te plimbi peste tot. Nu există nici un loc cu acces interzis şi, de obicei, găseşti oricând pe cineva, dacă ai de pus întrebări.

- Mulţumesc.

Lucy părea pe cale să se mai relaxeze puţin. Erin, care nu voia s-o lase să se surmeneze,

continuă:

- Ai făcut drum lung cu maşina. Ai timp să te odihneşti înainte de cină, dacă vrei.

Zâmbind, Lucy se însufleţi la faţă.

- Drumul n-a fost tocmai rău. Fratele meu e o companie plăcută, când vrea.

Aruncă o privire glumeaţă spre Nick. Acesta îi zâmbi şi el, iar Erin observă din nou cât de atrăgător putea fi.

Se întrebă iar dacă prezenţa lui avea să ajute sau să stânjenească antrenamentul lui Lucy. De atitudinea lui depindeau atât de multe...

- Dacă ai nevoie de ceva, sună.

Şi dădu să plece.

- Când îmi pot cunoaşte câinele? întrebă Lucy, cu un amestec de nerăbdare şi teamă.

Erin fu nevoită să zâmbească. Primul lucru pe care-l doreau cu toţii, când veneau, era să-şi întâlnească viitorii câini.

- De fapt, nu începem lucrul împreună decât în a treia zi, dar toţi câinii sunt acum în coteţe, dacă vrei să-i vezi.

- Mi-ar face mare plăcere, dădu din cap Lucy.

- Poate că vrea şi fratele tău să vină cu noi? îl invită Erin.

- Sigur că vrea, răspunse Lucy în locul lui. Vino, Nick.

- Bine, fu el de acord, surprinzând-o pe Erin cu un zâmbet amuzat. Hai să mergem.

Erin îi conduse pe lângă sala de mese şi

camera de întruniri, spre coteţe. Auzind că se apropiau, toţi câinii se repeziră la intrările ţarcurilor, dând din cozi. Erin li-i prezentă, în timp ce Lucy îşi apropia scaunul de ei, întinzându-le degetele să i le miroasă şi lingă.

- O, ce drăguţ e ăsta! exclamă ea la vederea lui Ranger, labradorul negru.

Nick o privi cum scărpina capul câinelui prin ochiurile plasei de sârmă. Nu spuse nimic şi nici nu se apropie să atingă animalele. Erin se întrebă la ce se gândea.

- Ranger e unul dintre câinii cu care vom lucra mâine, îi spuse ea lui Lucy. Împreună cu Queenie şi Max.

- Şi ceilalţi? întrebă Nick.

Intervenţia neaşteptată a vocii lui profunde o făcu pe Erin să se crispeze. Instinctul o îndemna să rămână în gardă faţă de el.

- Nu sunt gata să fie câini de companie. Încă mai lucrăm cu ei.

- Îi creşteţi aici? întrebă Lucy.

- Nu, avem crescători care ni-i donează şi dresori care îi iau în primire când sunt înţărcaţi. Îi ţin un an, învăţându-i comenzile de bază şi dezvoltându-le sociabilitatea. Apoi, noi îi mai instruim cinci sau şase luni, înainte de a fi gata pentru serviciu.

- Mamă! exclamă Lucy, în timp ce un labrador ciocolatiu pe nume Bo îi lingea mâna. Nu ştiam că e atât de complicat.

- Instructajul durează mult. Ăsta e unul dintre motivele pentru care avem o listă de aşteptare atât de lungă.

Erin aruncă o privire spre Nick, dar acesta nu spuse nimic, uitându-se doar la sora lui. Imediat, de după colţ apăru un om în salopetă, care aducea o cutie cu vopsea şi o bidinea, fluierând.

- Darren! exclamă ea, aproape uşurată. Aş dori să-i cunoşti pe doi dintre noii noştri oaspeţi, Lucy Blackwood şi fratele ei, Nick. El e Darren Girrard. Soţia lui este partenera mea de afaceri. Darren e cel care merită toate laudele pentru că menţine instituţia într-o formă atât de bună.

După o rundă de salutări şi strângeri de mână, Darren se întoarse din nou spre Erin. În ochii lui se citea îngrijorarea, dar Erin nu comentă. Poate că Anna se simţea iar rău.

- Unde ţi-e nevasta? îl întrebă ea.

Darren arătă cu capul spre birou.

- Unde crezi?

Apoi porni spre mica magazie de lângă şirul celorlalte clădiri.

- Ne vedem la cină, mai spuse el, făcând un semn cu bidineaua.

- Deci, ăsta-i omul care spuneai că s-ar bucura de ajutorul meu, comentă Nick. Încep să înţeleg de ce.

- Deştept băiat, îi spuse Erin. Şi-acum, dacă vă puteţi întoarce singuri în camere, eu merg să mă asigur că Anna nu întrece iar măsura. Ea ţine

registrele contabile şi se ocupă de toată corespondenţa, dar uneori uită cum trece timpul, când stă în faţa displayului de computer.

* * *

Ceilalţi doi candidaţi, o femeie în vârstă care-şi înlocuia câinele utilitar mort, şi un băiat cu distrofie musculară, sosiră în timp ce Erin lucra cu Anna în birou. Cu toţii făcură cunoştinţă la cină, şi încă mai stăteau la masa cea lungă când Erin se scuză ca să vadă de câini pentru ultima oară în seara aceea.

- Domnişoară McKenzie.

Auzi glasul familiar imediat ce ieşise din sala de mese. Întorcându-se, văzu că Nick o urma, luând pe el un hanorac gri deschis.

- Am putea vorbi un moment? o întrebă el, cu oasele cizelate aspru ale feţei reliefându-se în lumina becului de-afară.

- Mă duc să văd ce fac câinii, răspunse Erin în timp ce porneau amândoi spre coteţe. Eşti binevenit să mă însoţeşti.

- Mulţumesc.

În timpul drumului nu mai spuse nimic, aşa că Erin, după ce controlă toate ţarcurile, îl întrebă, ca să risipească tăcerea cam apăsătoare:

- Cum se simte Lucy până acum?

- Bine, cred.

Nick îşi îndesă mâinile în buzunarele de la

spate, întorcându-se cu privirea în noapte.

- Despre ce voiai să-mi vorbeşti? îl întrebă Erin, nedumerită de tăcerea lui.

Profilul lui compact avea ceva solid, aproape liniştitor. Era imaginea unui om pe care te poţi baza la greu. Atâta numai că Erin nu-şi putea permite un asemenea lux.

- Este ceva ce nu înţelegi în legătură cu cursul, sau cu câinii? insistă ea, văzând că nu răspundea. Sunt sigură că Lucy se va descurca de minune, dacă-ţi faci griji pentru ea. E o candidată bună - tânără, inteligentă şi receptivă. Îi va fi mai uşor şi pentru că-şi mai poate folosi o mână.

Nick se întoarse s-o privească, iar expresia lui o făcu pe Erin să-şi tragă respiraţia.

- Sunt sigur că vei fi mulţumit de ceea ce pot realiza împreună Lucy şi câinele ei, continuă ea.

- Trebuie să înţelegi un lucru despre Lucy, spuse în sfârşit Nick, cu glas scăzut şi hotărât.

Ezită din nou.

- Îmi iubesc sora, să nu mă înţelegi greşit. Are cu doisprezece ani mai puţin decât mine şi, uneori, pare mai degrabă să fie fiica mea...

Se întrerupse din nou, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele. În sfârşit, îşi frecă faţa cu o mână.

- Lucy poate fi capricioasă, continuă el după un timp. Nu respectă întotdeauna ce-şi propune. Încă din copilărie, întotdeauna îşi dorea altă jucărie, o nouă distracţie...

Erin încercă să dea din cap cu înţelegere, dar

nu crezu că Nick observase.

- În cei doi ani care au trecut de la accident, a început şi a întrerupt mai multe programe de terapie, a cunoscut o serie întreagă de asistenţi...

- Te temi că va renunţa la curs, îl întrerupse Erin, înţelegând. Crezi că nu va reuşi să obţină un tovarăş de companie canin, ceea ce va fi pentru ea o nouă dezamăgire.

Ochii lui Nick erau cufundaţi în umbră. Arăta mai tânăr, mai vulnerabil.

- Mda, confirmă el. Încă un eşec, pentru o fată care a trecut prin atâtea nereuşite în ultimii doi ani. Şi, chiar dacă-ţi urmează programul până la sfârşit, nu-mi dau seama cum i-ar putea satisface aşteptările primirea unui câine.

Făcu un gest de neputinţă cu mâna.

- Crede că un câine de companie îi va schimba viaţa.

Zâmbetul care apăru pe buzele lui Erin era destins.

- Ai încredere-n mine, spuse ea cu convingere. Dacă Lucy termină cursul şi trece de teste, obţinerea unui câine de companie îi va schimba viaţa. Şi i-o va schimba în bine. Toţi cei de aici mizează pe succesul ei şi vom face tot ce putem ca s-o ajutăm. Este adevărat că numai Lucy însăşi poate duce la bun sfârşit antrenamentul, dar n-am nici un motiv să cred că nu va reuşi. Iar atunci, va putea obţine măcar parţial independenţa pe care şi-o doreşte atât de mult.

Spre dezamăgirea lui Erin, în loc să se relaxeze, chipul lui Nick se schimonosi într-o expresie de ură veninoasă - iar răspunsul lui o şocă şi mai mult.

- Mda, independenţa faţă de mine, spuse el înverşunat, împungându-se în piept cu un deget. Eliberarea de ticălosul care a adus-o în blestematul ăsta de scaun cu rotile.

Capitolul 2

Erin îl privi pe Nick, şocată.

- Tu erai la volan? întrebă ea, conştientă de undele de durere care iradiau dinspre el ca un câmp de forţă invizibil.

Nick dădu scurt din cap, cu o expresie închisă pe chipul său atrăgător, ca şi cum ar fi regretat deja că-i spusese.

- Da.

- Îmi pare rău...

Nu ştia ce altceva să spună. Nu prea putea să-l întrebe dacă accidentul se produsese din vina lui. Probabil că da, de aceea îl afecta atât de puternic.

În timp ce Erin îşi înfrunta imboldul absolut inacceptabil de a-l cuprinde cu braţele, într-un gest consolator, Nick îşi mută privirea, parcă în căutarea unor răspunsuri.

- Am să mă achit faţă de ea, jură el încet. Atât cât pot, cel puţin. Lucy n-are nevoie de un câine.

Are nevoie de un om, de cineva drag şi de încredere, care să-i stea alături. Eu voi fi acel om, atâta vreme cât are nevoie de mine.

- În legătură cu câinele te înşeli, fu nevoită Erin să-l contrazică. Sper să ne dai ocazia de a-ţi arăta ce efect poate avea compania unui câine asupra lui Lucy.

Deodată, îi veni un gând înfricoşător.

- Nu vei încerca să te-amesteci în antrenamentul ei, nu-i aşa?

Îi aşteptă răspunsul, hotărâtă să-şi susţină cauza oricât de mult timp era necesar. Uneori, rudele handicapaţilor voiau să aibă grijă de ei, într-o încercare de a-şi atenua propria vinovăţie, dar Erin ştia că nimic nu putea lua locul independenţei pe care fiecare invalid putea s-o atingă. Nick trebuia să înţeleagă din capul locului acest lucru.

- N-am să mă amestec, acceptă el într-un târziu. Dar nici n-am s-o las să-şi facă speranţe false. Ştiu ce e cel mai bine pentru sora mea şi voi aştepta cu răbdare, stându-i alături când şi ideea asta va eşua.

Erin îşi muşcă limba. Tonul lui hotărât o făcuse să înţeleagă că n-ar fi avut nici un rost să mai continue discuţia. Cel puţin atunci.

- Mai bine să ne urăm noapte bună, propuse ea în schimb. Mai am câteva probleme de rezolvat, iar mâine ne aşteaptă o zi grea, pe toţi.

Nick nu păru deloc surprins de capitularea ei. Calm, îi ură noapte bună şi se întoarse să plece.

* * *

A doua zi, cerul era înnorat, de un cenuşiu atât de deschis încât părea aproape incolor, iar o adiere slabă răcorea atmosfera. Erin lucrase o jumătate de oră cu unul dintre câinii mai puţin avansaţi şi tocmai îşi bea cafeaua cu Anna şi Darren, când intrară cei trei elevi, cu fotoliile lor, discutând surescitaţi. ÎI urmau asistenţii şi Nick Blackwood.

- Abia aştept să încep! intonă melodios Lucy, printre saluturi. Erin observă că Nick se apropie de sora lui, punându-i o mână pe umăr.

- Mai bine luaţi micul dejun mai întâi, o sfătui Anna, iar Nick dădu din cap aprobator.

Erin o privi atentă pe Lucy, în căutarea vreunui semn de neseriozitate. Apoi întoarse capul spre Nick, parcă aşteptându-se să-i vadă trăsăturile atrăgătoare întinate de vinovăţie. El, în schimb, îi susţinu privirea cu o expresie aproape indiferentă, salută din cap, apoi se uită în altă parte.

Un moment, Erin se întrebă cum reuşea să suporte povara acelei vinovăţii.

- Te simţi bine? o întrebă încet Anna.

Clipind din ochi, Erin dădu din cap şi se întoase spre Jane, femeia în vârstă care-şi pierduse câinele de companie anterior. Jane, care se accidentase la schi, cu ani în urmă, îşi apropie scaunul de al lui Erin şi începu să-şi mute micul dejun de pe tavă pe masă.

- Sper să pot obţine tot un labrador, spuse ea. Dottie era o căţea atât de bună şi de blândă. Opt ani am avut-o.

- Pentru clasa asta avem un labrador, un ogar auriu şi un collie, îi răspunse Erin. Dar să nu-ţi apreciezi noul câine în comparaţie cu Dottie. Fiecare animal are propria lui individualitate, ştii, la fel ca oamenii.

Jane zâmbi, dar ochii, înapoia ochelarilor cu lentile groase, îi erau plini de lacrimi.

- Ştiu, spuse ea încet, ferindu-şi privirea. Am să-ncerc.

- Aşa te vreau, surâse aprobator Erin.

Prima zi consta dintr-o trecere în revistă a întregului curs, prezentarea câinilor şi începutul antrenamentelor propriu-zise. Aveau mult material de parcurs şi trebuia să-şi folosească timpul cât mai eficient.

La sfârşitul fiecărei lecţii se puneau întrebări şi se făcea o recapitulare. Câinii ştiau deja şaizeci şi cinci de comenzi; trebuia să le înveţe şi oamenii. Apoi, elementele de bază se combinau şi se ajustau conform tuturor necesităţilor individuale.

Erin ridică ochii, întâlnind privirea lui Nick. Un moment, stătură nemişcaţi, apoi Nick porni în urma lui Lucy şi a asistentei ei.

Zguduită de răceala din ochii lui, Erin începu să se joace cu ochiurile din farfurie.

- Mănâncă-ţi micul dejun până nu se răceşte, îi atrase atenţia Anna.

Imediat ce terminară de mâncat, Erin îşi duse la spălat farfuria pe jumătate plină şi conduse elevii în camera de exerciţii, unde Darren aştepta cu cei trei câini în lesă. Purtau hamuri portocalii, echipate cu buzunăraşe speciale.

Darren i-o dădu pe Queenie, căţeaua collie, băiatului numit Fred. Acesta începu imediat s-o mângâie şi să-i vorbească, iar Queenie dădu din coadă, încântată. Max, ogarul auriu, îi reveni lui Jane.

- Aş prefera labradorul, îi spuse ea lui Darren. M-am obişnuit cu rasa asta.

- Încă nu i-am repartizat definitiv, îi aminti el. Vei avea posibilitatea de a lucra cu fiecare câine, până ne vom hotărî.

După un moment, Jane luă lesa lui Max, întinzându-i mâna cealaltă ca să i-o miroasă şi să i-o lingă.

Ranger, labradorul negru pe care pusese ochii Jane, îi fu adus lui Lucy. Aceasta se aplecă imediat să-l cuprindă pe după gât cu braţul sănătos.

- Aşa, foarte bine, confirmă Erin privindu-i. Împrieteniţi-vă. Fiecare dintre voi va lucra cu toţi trei, înainte de a stabili repartiţiile permanente, probabil peste două zile. Aceşti câini au fost anume aleşi pentru companie, fiindcă sunt inteligenţi, răbdători, puternici şi dornici să-şi bucure stăpânii. Aşa că, lăudaţi-i când reuşesc ceva, aplicaţi o disciplină fermă dar niciodată aspră când este necesar, şi vă vor iubi cu atât mai mult.

Făcu o pauză, privind cele trei cupluri neobişnuite din faţa ei, apoi aruncă o privire spre Nick, care stătea lângă scaunul lui Lucy. În timp ce elevii erau ocupaţi cu câinii, îi făcu semn să se apropie.

- Eşti binevenit să asişti la şedinţele de antrenament, îi spuse ea încet. Poţi ieşi cu noi şi pe teren, atâta vreme cât nu te amesteci în desfăşurarea cursurilor.

Sprâncenele dese ale lui Nick se înălţară.

- Să nu mă amestec? întrebă el, făcând-o pe Erin să se înroşească în obraji.

- Scuză-mă, murmură ea. Poate că am folosit un cuvânt prea tare. Vreau să spun că Lucy trebuie să ducă singură cursul la bun sfârşit. N-o poţi ajuta.

Expresia lui Nick se înăspri.

- De ce nu?

- Lucy trebuie să-i poată impune câinelui respect şi să-i controleze obedienţa prin propriile ei forţe. Ştiu că ai în vedere numai interesele ei, dar dacă încerci să-i uşurezi sarcinile, pe termen lung nu vei face decât să i le îngreunezi. Dacă nu suntem siguri că-şi poate îngriji singură câinele utilitar, având cu adevărat de câştigat de pe urma lui, nu va absolvi cursul şi va pleca de-aici cu mâinile goale.

Nick se foi în loc, rezemându-se cu un umăr de perete.

- Stau bine aici? întrebă el ironic.

Erin zâmbi posac, hotărâtă să nu se lase

provocată de atitudinea lui.

- Perfect.

Reveni cu atenţia spre elevi. Toţi trei vorbeau cu câinii, care dădeau din coadă în acelaşi ritm.

- Ei, clasă, spuse ea, hotărâtă să ignore în continuare prezenţa lui Nick, azi avem multe de făcut. Pe parcurs, vom învăţa comenzi, vom scoate câinii pe teren, la mall-ul din Everett, la cinema şi la câteva restaurante. Unul dintre ceilalţi dresori, sau eu, vom lucra şi individual cu voi. La sfârşitul fiecărei zile facem o recapitulare şi răspundem la întrebări, iar a doua zi dimineaţa are loc un test.

Făcu o pauză, privind feţele nerăbdătoare ale elevilor.

- Desigur, puteţi pune întrebări oricând. La încheierea celor patru săptămâni veţi da un examen scris şi o probă practică, într-unul din locurile publice pe care le vom fi vizitat în prealabil.

La vederea expresiilor temătoare ce apăruseră, zâmbi îngăduitor.

- Nu vă faceţi griji. În fond, e vorba de absolvirea unui curs. Vom mai discuta despre asta. Deocamdată, să începem.

* * *

- M-ai putea ajuta puţin după-amiază, dacă ai timp.

Nick ridică ochii de la sandvişul cu ton spre

Darren, care venise lângă masă.

- Erin mi-a spus să te rog, continuă celălalt, îndesându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor de lucru kaki pătaţi.

Nick aruncă o privire spre Erin, care stătea în celălalt capăt al mesei, aplecată înainte, ascultând cu atenţie ceea ce încerca să-i explice Fred.

- Hai, du-te, îl îndemnă Lucy, de pe locul alăturat. Pot să mă descurc vreo două ore fără tine.

Nick ezita. Încerca oare să-i reproşeze că toată dimineaţa stătuse cu ochii pe ea? De nenumărate ori se uitase spre el, astfel încât Nick presupusese că prezenţa lui acolo o mulţumea.

- N-o să ai nici o problemă? o întrebă.

Lucy îşi dădu ochii peste cap.

- Nu, n-o să am nici o problemă.

Apoi se întoarse spre Darren.

- Ar fi în stare să mă spele şi pe dinţi, dacă l-aş lăsa, mărturisi ea, cu un zâmbet cochet.

- Nu vrea decât să te ajute, răspunse blajin Darren. Şi eu m-am purtat la fel cu nevastă-mea, o vreme.

Lucy aruncă o privire în lungul mesei.

- Anna e, da? Partenera lui Erin.

Darren dădu din cap. Nick observă cu cât îi devenea expresia mai tandră când privea spre soţia lui.

Se grăbi să răspundă la solicitare, înainte ca Lucy să pună vreo întrebare indiscretă:

- Se pare că după-amiază sunt liber. Ce vom

avea de făcut?

- Punem obloanele la ferestre. În doi, ne va fi mai uşor.

- Şi când începem? se interesă Nick, dând să se ridice.

Darren îi puse o mână pe umăr.

- Termină de mâncat. Anna are nevoie de puţin ajutor la birou, înainte, aşa că ne întâlnim în faţă, peste o jumătate de oră, să zicem. E bine?

După ce Nick confirmă, Darren îi ură lui Lucy succes la cursuri şi porni spre locul unde stătea Anna.

* * *

- Anna a început să se refacă, de peste un an, spuse Darren, în timp ce prindea în balamale oblonul ţinut fix de Nick. Sperăm s-o ţină tot aşa.

- Să dea Dumnezeu, răspunse Nick, ridicând alt oblon. Anna pare o femeie foarte cumsecade.

- A, aşa şi este.

Un moment, zâmbetul lui Darren şovăi.

- Ea şi Erin erau colege de cameră, când Anna s-a îmbolnăvit.

Potrivi oblonul peste fereastră.

- Cred că boala ei a fost un factor decisiv pentru cariera aleasă de Erin. Înainte, plănuise să devină medic veterinar.

Nick îşi ascunse surpriza. În mintea lui, Erin era asociată cu centrul ca o călugăriţă cu

mânăstirea. Se foi de pe un picior pe altul, nervos. Gândul la Erin, ca femeie care avea sentimentele şi visurile ei, dorinţele şi nevoile ei, îl stânjenea îngrozitor. Îl făcea să şi-o imagineze în feluri la care nu avea dreptul să se gândească.

Feluri pe care fantezia lui insista să le înfăţişeze în detalii peste măsură de vii.

- Cum v-aţi cunoscut, tu şi Anna? îl întrebă el pe Darren, ca să schimbe subiectul.

* * *

În după-amiaza următoare, Nick se lupta din nou cu amintirile, în felul lui obişnuit: alungându-şi-le cu ajutorul muncii fizice grele.

- Auzi, nu te repezi aşa, că mă pui în inferioritate! îl dojeni în glumă Darren, apărând de după colţul clădirii, cu o roabă.

Nick curăţa de uscături nişte tufe de glicină. Surprins, privi în jur, pentru a vedea că aproape terminase. Îl înconjurau grămezi de crenguţe uscate. Făcu un gest vag cu foarfecele de grădină.

- Ce rost ar avea să pierd vremea?

Un moment, Darren îl privi gânditor.

- Niciodată nu-i uşor să trăieşti în preajma cuiva cu limite ca ale Annei şi ale lui Lucy, comentă el, începând să încarce rămurelele moarte în roabă. Dacă ai chef să-mi vorbeşti, mă pricep destul de bine să ascult.

Oferta lui îl surprinse pe Nick, care învăţase

încă de la o vârstă foarte timpurie să-şi păstreze sentimentele pentru sine. Nu o dată, tatăl lui îi spusese că un bărbat adevărat nu se plânge de greutăţile vieţii. Nu face altceva decât să le ia în piept, mergând înainte.

- Mulţumesc, răspunse el ezitant. N-am nici o problemă cu handicapul lui Lucy, dar îţi mulţumesc pentru propunere.

Darren ridică din umeri, cu un zâmbet deschis.

- Sigur. Acum, dacă tot ai terminat aici, ce-ar fi să duci toate crengile astea la grămada din spate, până merg eu să desfund chiuveta din bucătărie? După ce tundem şi iarba din faţă, am terminat pe ziua de azi.

Nick gemu.

- Zbirule, îl acuză el ironic. Nici la mine la firmă nu mă spetesc aşa cu munca.

- N-ar strica să te obişnuieşti, chicoti Darren şi plecă.

* * *

Mai târziu, în timp ce potrivea din foarfece lungimea firelor de iarbă la marginea unei alei asfaltate, Nick o văzu pe Erin vorbind cu Darren, care manevra maşina de tuns gazonul. Darren opri maşina, aruncă o privire spre Nick, apoi arătă către întinderea peluzei care mai era de tuns.

Erin nu păru deloc mulţumită. Se încruntă, apoi ridică din umeri şi porni spre Nick.

- Putem sta puţin de vorbă? strigă ea încă de la distanţă.

Nick încercă să se pregătească pentru şocul pe care i-l provocau întotdeauna ochii ei albaştri şi gura senzuală.

- Ce este? întrebă, cu un glas mai aspru decât intenţionase.

Erin se înroşi uşor la faţă.

- De obicei, Darren vine cu mine în oraş ca să cumpărăm mâncarea pentru câini, dar nu ştiu ce i-a venit că vrea să termine mai întâi de tuns peluza. O luăm în saci de o sută de livre şi mă întrebam dacă n-ai vrea...

Regretând că vorbise atât de morocănos, Nick se grăbi să accepte:

- Sigur, vin cu tine. Când vrei să plecăm?

Cu o expresie de nepătruns în ochi, Erin răspunse:

- Imediat.

Un moment, Nick îşi îngădui plăcerea de a-i susţine privirea, întrebându-se ce anume îi adumbrise ochii. Sau cine. Îşi dezlipi de piept tricoul umezit de sudoare.

- Aşteaptă-mă să mă schimb şi vin.

- Ne întâlnim în parcare, mai spuse Erin, întorcându-se să plece.

Apoi îi aruncă o privire peste umăr, cu un zâmbet.

- Îţi mulţumesc.

* * *

- Cât mai avem până la magazin? întrebă Nick, în timp ce furgonul mergea pe şosea, spre Snohomish.

- Încă cinci minute.

Erin era mult prea conştientă de prezenţa lui alături, în spaţiul restrâns al cabinei. Când Nick era în apropiere, se simţea ca o adolescentă îndrăgostită.

Şi cu hormoni hiperactivi.

- Voiam să-ţi vorbesc despre sora ta, începu ea, pentru a-şi abate gândurile în altă direcţie.

Nick se îndreptă de spate, sfredelind-o cu privirea ochilor săi reci ca o gheaţă verde.

- S-a întâmplat ceva?

Erin ezită. Era prea târziu ca să mai dea înapoi.

- N-o pot defini prea clar, recunoscu ea, semnalizând înainte de a coti de pe şosea. Este vorba de atitudinea ei la curs. Ştiu că doreşte din toată inima să reuşească, dar e... cum să spun... distrată.

Înghiţi în sec, în timp ce trecea printr-o intersecţie.

- Cred că o deranjează prezenţa ta.

- Prezenţa mea? repetă Nick. În după-amiaza asta nici măcar n-am fost acolo.

- Ştiu.

Erin şovăi, apoi continuă cu îndărătnicie.

- Şi cred că-ţi simţea lipsa, ceea ce nu e bine

deloc. Nu poate fi atât de dependentă de tine, altfel nu va putea reuşi cu câinele. Ştiu că ai intenţii bune, dar acum Lucy are nevoie de încredere în sine, nu de sprijin continuu din afară.

Un moment, Nick păru să-şi stăpânească nervii. Apoi trase adânc aer în piept.

- Lucy ce are de spus despre problema asta?

Erin rămase cu privirea în lungul drumului.

- Încă n-am vorbit cu ea. Voiam să discut cu tine mai întâi.

Frână în faţa magazinului, ocupând cu abilitate un loc de parcare, şi opri motorul, dar nu schiţă nici un gest de a deschide portiera. Dacă tot începuse discuţia, avea de gând s-o ducă până la capăt. Spre binele lui Lucy.

- Cred că ar fi mai bine dacă te-ai gândi să pleci, pentru restul cursului.

Sugestia ei fu întâmpinată cu o tăcere mormântală. Nick nu făcu decât să se încrunte.

- Mai bine pentru cine? întrebă el după un lung răstimp. Pentru tine sau pentru Lucy?

- Poftim?

Nick se aplecă spre ea. Erin îi putu distinge cioburile de aur din ochii verzi, mărginiţi de gene scurte şi dese.

- Cred că înţelegi foarte bine ce vreau să spun.

Glasul îi coborî ca o şoaptă răguşită, în timp ce privirea i se oprea spre gura ei.

Erin tresări din tot trupul, surprinsă, când creierul ei buimăcit înţelese în fine sensul

întrebării. Obrajii i se împurpurară, în timp ce se îndepărta de el. Va să zică, observase cât o atrăgea?

- M-ai înţeles greşit... se bâlbâi ea, încercând să-şi ignore propriile reacţii. Niciodată n-aş lăsa să intervină sentimentele personale...

Ar fi trebuit să refuze propunerea lui Darren de a-l lua pe Nick cu ea la magazin.

Ochii lui scăpărători se îngustară.

- Deci, recunoşti că există şi sentimente personale? o întrebă.

- În nici un caz! Nu asta am vrut să spun...

Erin ştia că avea de ales: sau cobora imediat din maşină, sau situaţia risca să se înrăutăţească şi mai mult.

- Mă duc să iau mâncarea, spuse ea cu o voce îngheţată. Poţi să mă ajuţi sau nu. Sinceră să fiu, în momentul ăsta nici nu-mi pasă ce vei face.

Înainte de a reuşi să scape din cabina furgonului, Nick o apucă de braţ, ţinând-o pe loc.

- Dă-mi drumul! îi ordonă ea, simţind cum căldura degetelor lui o ardea prin mânecă.

- Imediat. Mai întâi, cred că avem de lămurit o mică problemă.

- Pot s-o lămuresc perfect şi fără ca tu să mă maltratezi, scrâşni Erin printre dinţi, încercând zadarnic să-şi păstreze autocontrolul. Ai întrecut cu mult măsura.

Privirea lui Nick o imobiliză pe loc, ca o undă tractoare din "Star Trek".

- Dovedeşte-o, o provocă el.

- S-o dovedesc? repetă Erin, în timp ce apropierea lui Nick, împotriva propriei ei voinţe, îi aprindea şi mai mult imaginaţia.

În ochii lui scăpără un fulger, dispărând înainte ca Erin să-l poată descifra.

- Sărută-mă.

Capitolul 3

Deşi pe chipul lui Nick nu se observa, era aproape la fel de surprins ca Erin de propria lui sugestie. Adevărat, simţise că-l atrăgea încă de prima oară când se întâlniseră, dar nu avusese de gând să dea curs acestei atracţii. Nu inteţiona nici să se întoarcă acasă, la Eugene, aşa cum îi ceruse ea. În loc să se întrebe de ce era atât de important să rămână, o privi atent ca să vadă ce urma să facă. Nu avu mult de aşteptat.

- Să... să... să te sărut...? se bâlbâi ea. Mai degrabă aş săruta un porc!

Ridică bărbia, privindu-l în lungul nasului. Obrajii i se înroşiseră, iar părul aproape că-i scotea scântei de indignare.

- Au! exclamă el, strâmbându-se.

Când se înfuria, Erin arăta grozav. Seducător.

- Nu e nevoie să fii atât de crudă.

- Cum îţi permiţi să mă acuzi că mi-aş pune propriile interese mai presus de cele ale elevilor?

continuă ea ca şi cum nu l-ar fi auzit. Numai fiindcă tu refuzi să înţelegi necesitatea câinilor mei utilitari, nu înseamnă că şi eu aş fi neserioasă!

Nick o studia atent, fascinat de izbucnirea ei. Apoi redeveni brusc serios. Ce-l apucase? Venise acolo pentru Lucy, nu ca să flirteze cu domnişoara McKenzie.

- Dacă aştepţi să te sărut, mă tem că ai foarte mult de aşteptat, îl informă Erin, deschizând portiera. Iar în perioada asta a anului, nopţile pot fi destul de friguroase pe-aici.

Coborî din maşină şi, înainte ca Nick să se apere, urcă repede treptele de lemn ale magazinului.

Descumpănit de propriul lui comportament impulsiv, Nick o urmă înăuntru. Furia lui Erin îl făcea să se simtă cam spăşit. Nu voise s-o jignească.

Numai Dumnezeu ştia ce voise. El, unul, nu era prea sigur.

- S-a întâmplat ceva? întrebă vânzătorul. Ţi-am spus că angrosistul a săltat preţurile, nu? N-avem ce face.

Erin clipi din ochi ca să se dezmeticească. Prezenţa lui Nick n-o ajuta deloc să-şi regăsească echilibrul.

- E-n regulă, Ben. Ştiu cum e cu scumpirile astea.

Tânărul se însenină imediat.

- Bun, spuse el. Ai nevoie de ajutor? o întrebă,

arătând cei doi saci uriaşi de lângă tejghea.

- Mulţumesc. Mi-am adus nişte muşchi cu mine.

Îl prezentă repede pe Nick, care îi strânse lui Ben mâna.

- Sora lui Nick e una dintre elevele noastre, iar el îl ajută pe Darren, explică Erin, în timp ce Nick ridica un sac, de parcă ar fi fost plin cu fulgi.

- Îmi descui şi mie portiera din spate? o întrebă el, cu o privire spre cheile din mâna lui Erin.

- Sigur.

În timp ce Ben lua celălalt sac, Erin ieşi, deschise portiera şi se dădu la o parte. Expresia lui Nick era de nepătruns. Un moment, se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi urmat sugestia. Trase aer în piept şi fu cât pe ce să se înece. Apoi mintea i se limpezi din nou.

- Altceva? întrebă Nick, ridicând din sprâncene.

- Nu, asta-i tot.

Erin îi mulţumi lui Ben, se urcă la volan şi porni motorul. Nick urcă lângă ea.

- Te grăbeşti să ajungem înapoi? o întrebă în timp ce porneau spre şosea.

Erin îl învrednici cu o privire scurtă, felicitându-se pentru felul cum reuşea să-şi păstreze calmul.

- Dacă vrei să ştii, da. Cina se va servi peste o jumătate de oră, şi mi-e foame.

- Avem de vorbit.

- Despre ce?

Erin era curioasă, dar rămase cu privirea spre

drum.

- Despre ideea ta ca eu să plec acasă.

O idee pe care o respingea din capul locului.

Ceva din tonul lui o făcu să-l privească iar.

- N-am vrut s-o iei în nume personal, începu Erin, apoi se strâmbă. Se vedea clar că Nick lua totul cu titlu personal, altfel n-ar fi venit cu propunerea aceea scandaloasă de a-l săruta.

- Nu contează, o întrerupse el. Oricum, nu plec înainte de a pleca şi Lucy.

Cumva, răspunsul lui n-o surprinse. Ar fi fost prea uşor. Poate că ea era aceea care lua lucrurile la un nivel personal.

- Cred că ar fi mai uşor dacă n-ai sta aici, ca să-i distragi atenţia.

Nick se foi în fotoliul-cupă al cabinei, răvăşindu-şi părul cu o mână. Gestul lui dezinvolt era atât de sexy, încât lui Erin i se tăie respiraţia. Imediat, îşi stăpâni necruţător atracţia crescândă. Toată acea nebunie trebuia să înceteze.

- Cred că eu judec cel mai bine ce-i e de folos surorii mele şi ce nu, spuse el. Şi fii atentă pe unde mergi!

Ordinul lui neaşteptat o făcu să tresară. Îi aruncase o singură privire, doar o fracţiune de secundă.

- Nu mă învăţa tu pe mine cum să conduc! se răsti ea pe negândite.

Imediat, observă că pumnii lui Nick stăteau strânşi pe genunchi, cu degetele albite, iar expresia

feţei îi era rigidă.

- Iartă-mă, scrâşni el.

- Ce este? întrebă Erin, cu o compasiune neaşteptată. Ce te roade?

Nick îşi mută privirea.

- Nimic, murmură. Las-o baltă. Dar nu voi pleca din Monroe fără Lucy, aşa că fă bine şi obişnuieşte-te cu prezenţa mea prin preajmă.

Vorbea de parcă ar fi administrat o pedeapsă. Erin se întrebă dacă pedeapsa îi era destinată ei, sau lui însuşi. Îşi stăpâni câteva posibile răspunsuri.

- Atunci, va trebui să discut cu Lucy, spuse ea. Să văd dacă o pot face să se concentreze mai mult la curs.

- Ajunge să dai vina pe mine, replică Nick cu înverşunare. Oricum, de obicei mie îmi aparţine.

Erin semnaliză şi încetini, la intersecţia cu drumul spre centrul de antrenament.

- Nu cred, spuse ea încet. Oricine îşi poate da seama cât de mult ţii la Lucy. Poate că eşti prea aspru cu tine însuţi.

Îndreptându-se de spate, Nick o privi încruntat, cu ochii îngustaţi.

- Iar tu poate că vii cu presupuneri despre lucruri care nu te privesc.

Cu obrajii arzându-i ca focul, Erin deveni ţeapănă.

- Scuză-mă, spuse ea lezată. Nu se va mai întâmpla.

Opri maşina lângă magazia unde se depozita mâncarea pentru câini. Nick coborî şi se duse în spate, iar Erin îl privi fără o vorbă cum ducea sacii pe rând la locurile lor.

- Asta-i tot?

Erin ezită, dar Nick arătase clar că nu-l mulţumea nimic din ceea ce-ar fi avut ea de spus.

- Da. Îţi mulţumesc pentru ajutor. Cred că ne vedem la cină.

- Stai un moment, o opri el, cu ochii în jos.

Se opri, curioasă.

- Ce e?

Nick aruncă o privire în magazie, căutându-şi cuvintele.

- Cred că, ăă... că-ţi datorez scuze, murmură el, coborând din nou ochii.

Împotriva propriei voinţe, Erin fu amuzată de stânjeneala lui vizibilă. Contrasta frapant cu toate acele manifestări ocazionale de aroganţă.

- Aşa...?

Nu avea intenţia să-i dea nici o mână de ajutor. În fond, Nick depăşise măsura şi n-avea cum să-i citească gândurile, pentru a descoperi că şi ea îşi făcuse idei asemănătoare în privinţa lui.

Idei despre sărutările lui.

Dacă i-ar fi trecut prin minte, măcar, aşa ceva, Erin ştia că ar fi murit.

- Mda, îmi pare rău pentru ce-am spus adineaori, zise el încet, înfruntându-i în sfârşit privirea. Eram îngrijorat pentru Lucy. Când ai spus

că vrei să plec, cred că m-am pierdut cu firea. Mi-am ieşit puţin din minţi.

- Vrei să spui că numai un nebun ar fi în stare să mă sărute? îl tachină Erin.

Nick păru deznădăjduit.

- Nu, în nici un caz. Încerc doar să-ţi explic.

Deodată, Erin se simţi vinovată pentru că se amuza pe seama frământării lui vizibile.

- Scuzele se acceptă, spuse ea scurt. Să uităm ce-a fost.

- Bună idee. Şi-ţi mulţumesc pentru că ai fost atât de înţelegătoare.

Siguranţa de sine îi mai revenise. Când îl văzu oftând uşurat, Erin îşi dădu seama că nu era un om obişnuit să-şi ceară iertare. Acest gând o făcu să se simtă şi mai stânjenită.

- Cred totuşi că ar fi mai bine pentru Lucy dacă te-ai întoarce acasă, insistă ea.

Imediat, pe chipul lui Nick reapăru expresia ostilă dinainte.

- Nu sunt de acord. Lucy are nevoie de mine aici.

Erin ridică din umeri, nedorind să mai lungească discuţia.

- Voi vedea care e şi părerea ei. Deocamdată, mi-e foame şi vreau să mănânc.

- De acord.

Şi, fără s-o mai învrednicească nici cu o privire, Nick se răsuci în loc şi plecă.

* * *

- Încerc. Sunt atentă şi fac tot ce ne ceri. Spune-mi, numai, bine?

Erin stătea aşezată pe un scaun din unitatea lui Lucy, privind-o cum îşi agita capul şi gesticula cu mâna mai stabilă şi întrebându-se cum s-o facă pe Lucy să înţeleagă că n-avea nimic împotriva ei.

- Vezi? continuă Lucy nedându-i timp să răspundă. Nu poţi spune nici un lucru pe care să nu-l fi făcut. Şi, de fapt, de ce mă tot hărţuieşti? Am eu ceva care nu-ţi place? Ţi-a făcut probleme fratele meu? Nu-s responsabilă pentru...

- Nu, o întrerupse Erin. Nick n-are nici o legătură.

O mică voce interioară o întrebă dacă era sigură, dar Erin ignoră provocarea.

- Atunci nu înţeleg, spuse Lucy.

Fără a-i lăsa timp să înceapă încă o tiradă, Erin se ridică în picioare.

- Încerc să-ţi spun, zise ea cu o răbdare exagerată. Nu ai făcut nici o greşeală anume. Simt, numai, că nu eşti complet concentrată la cursuri, că te frământă altceva.

Lucy scutură din cap cu tărie, învolburându-şi părul brunet în jurul feţei.

- Nici pomeneală, negă ea. Am venit aici ca să-mi iau un câine. Punct. Atunci, Nick va vedea că sunt capabilă să mă descurc singură. Şi poate o să mă lase în pace.

Erin începea să înţeleagă.

- Fă-o pentru tine, nu numai ca să-i demonstrezi ceva lui Nick, spuse ea încet, punându-i o mână pe umăr.

Când Lucy ridică privirea spre Erin, în ochii ei căprui se iviseră lacrimi.

- Aşa fac, răspunse ea, dar cu mai puţină convingere.

Erin zâmbi cu blândeţe.

- Îngăduie-ţi numai să crezi că merită efortul, că tu însăţi meriţi un câine.

Îi strânse umărul, înainte de a-şi retrage mâna.

- Crede, repetă ea. Fiindcă meriţi.

Un moment, Lucy tăcu.

- Bine, consimţi ea în cele din urmă. Cred că s-ar putea să ai dreptate. Încercam să-i dovedesc ceva lui Nick. Dar mă ţine din scurt aşa de strict... Nu vrea să fac nimic de una singură.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Şi-o şterse nervoasă.

- Uneori, am senzaţia că nu mai pot să respir.

- Vinovăţia poate face pe oricine să se comporte aşa ca Nick, îndrăzni Erin.

Încă îşi mai punea întrebări în legătură cu accidentul. Nick îi spusese că era răspunzător de rănile lui Lucy.

Aceasta făcu ochii mari.

- Vinovăţie?!... De ce să se simtă vinovat?

Fu rândul lui Erin să se mire.

- Din cauza accidentului.

Lucy păli la faţă.

- Dar n-a fost vina lui! strigă ea. Un şofer beat a trecut pe roşu şi a lovit maşina în partea unde stăteam eu. Poliţia a spus că Nick n-avea oricum ce să facă.

Strânse din fălci cu îndărătnicie.

- Şi de fapt, de ce crezi că a fost el de vină?

Erin nu voise s-o tulbure, dar acum era sincer nedumerită.

- Aşa mi-a spus Nick. A spus că el te-a adus în scaunul cu rotile.

Un moment, Lucy o privi buimăcită. Apoi şopti:

- Nu ştiam că gândeşte aşa. Nu mi-a spus niciodată.

O privi pe Erin intens.

- De ce s-o creadă? Doar nu-şi poate închipui că-l acuz pe el.

Erin nu prea ştia ce să răspundă. Nick se învinuia singur.

- Cred că va trebui să-l întrebi, spuse ea, sperând ca astfel să nu provoace involuntar noi suferinţe. Numai nu astă seară. E târziu, iar mâine ieşim pe teren, aşa că vei avea nevoie de odihnă. Îţi voi trimite asistenta ca să te ajute.

- Nu peste mult n-o să mai am nevoie de asistentă, replică Lucy cu un entuziasm surprinzător. Aşteaptă un moment, vrei? o întrebă, când Erin deschise uşa să iasă.

Erin ezită. Lucy semăna leit cu Nick, dar într-un stil mult mai delicat, mai feminin. Era într-

adevăr o fată foarte frumoasă. Un moment, Erin se întrebă ce planuri îşi făcuse Lucy înainte ca accidentul să-i fi schimbat viaţa.

- Ce este?

Zâmbetul lui Lucy şovăi.

- Voiam doar să-ţi mulţumesc, recunoscu ea. Mă bucur că ai trecut pe-aici.

Erin îi surâse la rândul ei, uşurată.

- Şi eu. Ştii, nu vreau decât să reuşeşti. Să ai o viaţă fericită.

Lucy dădu din cap.

- Ştiu. Şi-mi pare bine că sunt aici. Serios. Mă voi gândi la ce mi-ai spus şi-am să mă străduiesc şi mai mult.

Erin ar fi vrut s-o îndemne din nou să-i vorbească fratelui ei, dar discutaseră destul despre asta.

- Ţi-ar fi mai uşor dacă Nick ar pleca acasă? întrebă ea în schimb.

- Tocmai asta voia şi Nick s-o întrebe, interveni un glas tărăgănat.

Erin întoarse scurt capul. În uşă stătea Nick, cu sprâncenele înălţate.

- Faci campanie pentru înlăturarea mea? întrebă el nepăsător.

- Deloc.

Erin se înfierbântase toată, ca şi cum ar fi fost surprinsă în flagrant delict, deşi era absolut nevinovată.

- Lucy şi cu mine discutam despre progresele ei

la curs.

Rămase tăcută, hotărâtă să nu intre în defensivă. Dacă Lucy voia să-i spună ce discutaseră, n-avea decât.

Nick studie faţa lui Erin în lumina aurie a becului de pe verandă. Doamne, frumoasă mai era, şi punea atât de multă pasiune în tot ce făcea! Se grăbi să-şi întrerupă contemplaţia până nu se transforma în dorinţă.

- Aş dori să vorbesc cu sora mea, spuse el în schimb.

Prin ochii albaştri ai lui Erin trecu o străfulgerare de nemulţumire, apoi expresia i se destinse.

- Sigur, răspunse ea cu un calm înşelător. Dar e important ca Lucy să-mi cunoască opinia.

Se întoarse spre sora lui, care-i privea neliniştită.

- Nick şi cu mine am discutat deja problema asta. Ştie că, după părerea mea, ţi-ar fi mai uşor dacă s-ar întoarce la Eugene.

Înainte ca Lucy să poată răspunde, Nick făcu un pas înainte.

- Iar eu nu sunt de acord, îi spuse el lui Erin.

Trase adânc aer în piept, întrebându-se cum avea să reacţioneze văzând ce risc era dispus să-şi asume.

- Însă voi respecta decizia lui Lucy, dacă şi tu faci la fel.

Erin părea dornică să-l contrazică, însă nu făcu

decât s-o privească pe Lucy, cu un zâmbet încurajator.

- Bine. Atunci, vă las.

Când trecu pe lângă el, Nick se simţi cuprins de uşurare.

- Îţi mulţumesc, îi spuse, surprins că Erin îi dădea posibilitatea să-şi susţină argumentele între patru ochi.

După ce uşa se închise încet în urma ei, Nick se pregăti pentru discuţie.

- Deci? o întrebă el pe Lucy, aşezându-se pe un scaun cu spătar drept. Erin te-a convins să-mi dai foaia de drum?

În timp ce aştepta răspunsul surorii lui, simţi un junghi în stomac. Nu avusese intenţia s-o lase să-i hotărască soarta, dar confruntarea cu Erin îl răscolise mai mult decât s-ar fi aşteptat.

- Păi, răspunse încet Lucy, parcă delectându-se cu posibilitatea de a-l face să fiarbă în suc propriu, mă pot descurca şi fără tine, să ştii.

Lui Nick i se frânse inima. Dorea cu disperare să rămână.

- Crezi că te poţi descurca fără mine, nu se putu el abţine să replice.

Lucy îşi întoarse scaunul în loc, cu faţa spre el. Înainte de accident, discutaseră şi despre o posibilă carieră de model, printre altele. Nick îi răpise libertatea de a alege. Iar acum, era dator să-i poarte de grijă. O viaţă în schimbul unei vieţi. Libertatea lui pentru a ei. Ideea îl şoca - era pentru

prima oară când o privea într-o asemenea lumină.

- Dar cum aş putea să-ţi arăt că mă pot descurca fără tine, dacă nu eşti aici ca să mă vezi? medită Lucy cu voce tare, întrerupându-i gândurile.

Nick începu să spere că n-avea de gând să-l expedieze, la urma urmei.

- Bună întrebare.

Sora lui zâmbi la rândul ei.

- Vreau să rămâi, dragul meu frate. Vreau să vezi cât de bine mă descurc cu câinele.

Vru să-i mulţumească, dar Lucy îl întrerupse.

- Iar pe urmă, adăugă ea dramatic, vreau s-o recunoşti.

- Ce să recunosc?

Un moment, Nick îşi dori ca acel lucru să se poată întâmpla. Imediat, însă, îşi reveni la realitate.

- Să recunoşti că mă pot descurca singură, numai cu câinele meu, insistă Lucy.

Fără a o lăsa să continue, Nick se ridică. Auzise tot ce dorise şi se făcea târziu. N-avea nici un motiv s-o descurajeze.

- Voi sta atâta cât ai nevoie de mine... începu el, întrerupându-se când Lucy se încruntă. Ca să-mi poţi arăta că nu ai nevoie de mine, se corectă. Dacă rămânea cu ea la centru, Lucy urma să-şi dea seama cât de mult se baza pe el. Nici un câine nu putea să schimbe această situaţie.

* * *

- Rămân, o anunţă Nick pe Erin a doua zi dimineaţa, la micul dejun. Lucy e de acord. Dacă vrei, îmi voi găsi un motel în oraş, aşa cum plănuisem iniţial.

Avea o expresie provocatoare, dar Erin ştia că o confruntare între ei n-ar fi folosit nimănui, nefăcând decât s-o necăjească pe Lucy.

- Voi respecta înţelegerea, spuse ea, ungând cu gem o felie de pâine prăjită.

Încercase să facă numai ceea ce considera că o ajuta pe Lucy. În pofida tuturor rezervelor ei, Nick nu pleca. Până la un punct, Erin se bucura.

- Nu va trebui să-ţi cauţi o cameră de motel. Dar regulile mele privind amestecul la cursuri se aplică în continuare.

Nick dădu din cap.

- De acord.

Erin îl privi cum se aşeza lângă Lucy, care vorbea însufleţită cu Jane.

- Probleme? o întrebă încet Anna, în timp ce ea şi Darren îşi aduceau tăvile la masă.

- Poftim? Nu, nici o problemă. Sper numai ca Nick să ştie ce face, murmură Erin, înainte de a sorbi din sucul de portocale.

Anna şi Darren schimbară o privire, dar Erin îi ignoră. Apoi, în timp ce muşca din pâinea prăjită, un zgomot puternic îi făcu pe toţi să întoarcă privirile. Cineva scăpase pe jos o tavă cu mâncare.

Capitolul 4

Ieşirea pe teren corespunse întru totul aşteptărilor lui Erin. Primele şedinţe practice cu un grup nou rezerva întotdeauna unele surprize. Ea, Nick şi Ray, celălalt voluntar, purtau hanorace portocalii, cu inscripţia NW Companion Dogs brodată pe spate cu litere bleumarin. Câinii aveau harnaşamentele lor de aceeaşi culoare portocalie.

Imediat ce grupul intră în mall, Queenie scăpă din lesă şi se apropie de un copil în cărucior, dând din coadă.

- Cheam-o înapoi, îi spuse Erin lui Fred, care stătea tăcut în scaun.

- Queenie, aici! strigă el.

Căţeaua se întoarse, destul de docilă.

- În poală, continuă Fred, iar Queenie îşi rezemă labele dinainte pe coapsele lui subţiratice, dând energic din coadă; râzând, tânărul o mângâie pe cap. Pupă! îi ceru el.

Queenie îl linse pe bărbie.

- Acum pune-o să şadă, îl instrui Erin.

Fred se conformă, cu un zâmbet larg. Queenie ascultă imediat. Erin se bucura să vadă cât de bine lucrau împreună.

Peste câteva momente, o vânzătoare încercă să-l dea afară pe Max, dar se linişti când Erin îi explică faptul că acei câini utilitari făceau excepţie de la dispoziţia departamentului de sănătate împotriva accesului câinilor în unităţile comerciale.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă vânzătoarea, când Lucy îşi îndreptă scaunul spre un raft cu bluze de mătase. Femeia se aplecă să-l mângâie pe Max, care dădea prietenos din coada sa aurie.

- Aminteşte-i lui Max că lucrează, îi spuse încet Erin lui Lucy.

Lucy comandă "aici" şi "şezi". Max se supuse prompt, privindu-şi stăpâna.

- Câinilor nu trebuie să li se distragă atenţia când lucrează, îi explică Erin vânzătoarei, arătându-i hamurile distinctive, cu mâner şi buzunăraşe. Adică, atunci când poartă acest harnaşament. Nu vrem să le scape nimic important.

- Îmi pare rău, se grăbi vânzătoarea să se scuze. N-am vrut să deranjez câinele.

Lucy îl bătu pe Max pe capul lui lătăreţ.

- Nici o problemă, spuse ea cu un zâmbet. Max şi cu mine încă mai învăţăm să lucrăm împreună.

Şi reveni cu atenţia la bluzele de pe raft.

Chiar atunci se apropie Nick, iar vânzătoarea, o blondă atrăgătoare, îl interpelă imediat.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea cu o voce dintr-o dată mai cochetă.

Pe negândite, lui Erin îi veni s-o expedieze pe vânzătoare de-acolo. Fu cât pe ce să-i spună că Nick era cu ei şi nu avea nevoie de ajutor. Acest acces posesiv o descumpăni, aşa că întoarse capul, muşcându-şi buzele, în timp ce-l lăsa pe Nick să-şi supravegheze sora.

Erin porni în căutarea lui Ray, factorul poştal

care-i însoţea adesea pe teren. Acesta era cu Fred, Jane şi câinii lor, lângă un magazin de muzică.

- Cum merge? întrebă Erin.

- Excelent! izbucni Fred, lângă care aştepta Queenie. Vreau să mergem şi la magazinul de jucării.

Erin aruncă o privire spre Ray.

- Duceţi-vă, îi spuse ea. Ne întâlnim la librărie. Eu rămân cu Jane.

Ray dădu din cap şi porni după Fred şi Queenie, care trăgea scaunul în timp ce Fred ţinea într-o mână toarta harnaşamentului, iar în cealaltă lesa.

- Azi nu vom lucra prea mult, îi spuse Erin lui Jane. Ai mai trecut prin toate astea, iar pentru ceilalţi ar fi obositor.

- Îmi amintesc, spuse Jane privind grupurile de cumpărători din apropiere. O fetiţă o privi curioasă, în timp ce mama ei o trăgea de-acolo, şoptindu-i ceva la ureche.

Erin ar fi preferat ca oamenii să-i trateze pe elevii ei ca pe nişte semeni de-ai lor normali, nu ca pe cine ştie ce forme de viaţă demne numai de milă sau de a fi ignorate. În timp ce se gândea la acest lucru, un bărbat vârstnic, cu părul alb, îi zâmbi lui Jane, încetinind pasul.

- Ce câine frumos! comentă el.

- Mulţumesc, răspunse Jane cu un zâmbet fericit, în timp ce omul se îndepărta.

- Du-te la librărie, dacă vrei, îi spuse Erin. Vin

şi eu imediat.

Jane porni, însoţită de Ranger.

Erin tocmai se pregătea să se întoarcă la Lucy, Max şi Nick, când îi văzu ieşind din alt magazin de confecţii. Lucy ţinea pe genunchi o pungă.

- Nick mi-a cumpărat o bluză, spuse ea, imediat ce se apropiară.

- N-am ieşit la cumpărături! o dojeni sever Erin. Te afli aici ca să exersezi cu câinele tău.

Nick ridică bărbia, sfidător.

- A văzut o bluză pe care şi-o dorea. N-am făcut nici un rău.

Erin, însă, n-avea chef să se ia la ceartă în mijlocul mall-ului.

- E aproape timpul să plecăm, spuse ea în schimb. Lucy, mai bine ia-o înainte cu Max. Ştii ce ai de făcut. Ne întâlnim în faţa librăriei, bine? continuă ea, arătând în lungul culoarului larg. Acolo e.

Lucy aruncă o privire spre Nick, uşor încruntată.

- Sigur...

Lângă scaun, Max stătea aşezat, privind-o atent.

- Sus, Max! îi comandă ea.

Câinele se ridică pe loc.

Erin porni şi ea, mai încet. Oftând, Nick îşi înfundă mâinile în buzunarele scurtei portocalii.

- În regulă, spuse el. Simt cum te pregăteşti pentru o predică. Acum ce-am mai greşit?

- Nimic, răspunse Erin, încercând să fie corectă; nu-i spusese că nu aveau voie să cumpere nimic, presupunând numai că Nick ştia că trebuia doar s-o supravegheze pe Lucy, fără să intervină. Sunt doar puţin nervoasă, fiind prima ieşire cu clasa pe teren. Îmi pare rău.

- Sigur, nici o problemă, ridică Nick din umeri, pornind spre ceilalţi, care-i aşteptau în faţa librăriei.

Lângă Fred, Queenie privea un băieţel care se apropia nesigur pe picioruşele lui dolofane. Căţeaua întinse botul să-l miroasă, dar Fred îi spuse ceva, făcând-o să se oprească imediat.

- Bravo, îl lăudă Erin, cu o privire de scuză spre mama copilului. E important să-i aminteşti lui Queenie pentru ce se află aici. Exersăm, îi explică ea femeii, care se oprise lângă scaunul lui Fred.

- Şi fratele meu are un câine de companie, răspunse aceasta, luându-şi fiul în braţe. I-a schimbat viaţa.

- Mă bucur să aud, replică Erin. Mulţumesc.

Aruncă o privire spre Ray.

- Totul e gata?

Acesta dădu din cap.

- Azi a mers bine. Nici un dezastru.

Erin zâmbi şi ea, ştiind că se gândea la incidentele întâmplate cu ocazia altor ieşiri pe teren. Un câine care nu putea "să se ţină", o fetiţă care izbucnise în lacrimi când uitase comenzile, din cauza emoţiilor, un tânăr atât de ocupat să se uite

la un grup de adolescente încât intrase cu scaunul într-o masă, în ciuda eforturilor câinelui de a-l trage pe lângă ea. Da, în comparaţie cu acele cazuri, ieşirea de acum reuşise perfect.

- V-aţi descurcat cu toţii foarte bine, spuse Erin privind grupul din faţa ei. Vom mai veni aici o dată, înainte de absolvire.

Şi, cu o privire involuntară spre Nick, care se uita la ea gânditor, se întoarse să-i conducă la maşini.

* * *

În seara aceea, după cină, Nick făcu o plimbare de unul singur pe aleile asfaltate, apropiindu-se de unitatea lui Lucy. Ar fi vrut să-i pună lui Erin vreo două întrebări, ca pretext de a se întâlni cu ea, dar se răzgândi, înjurând, când îşi dădu seama ce făcea.

Erin era inaccesibilă. Cum de nu era în stare să ţină minte atâta lucru?

Bombănind încă o înjurătură, ciocăni la uşa lui Lucy.

- Eu sunt, Nick! strigă el.

Dădu să deschidă uşa, instinctiv, apoi îşi aminti că trebuia s-o lase să-i deschidă ea. Lucy îi spusese că avea nevoie de practică.

Spre surprinderea lui, auzi un strigăt înăbuşit.

- Nick! Nick, ajută-mă!

Dădu uşa de perete, pentru a o vedea pe Lucy

căzută pe covor, cu scaunul răsturnat.

- Vai de mine, Aluniţo, ai păţit ceva?

Nick se lăsă într-un genunchi alături, întinzând spre sora lui o mână tremurătoare. Fata avea obrajii umeziţi de lacrimi, dar reuşi să zâmbească vag.

- N-am nimic. Am căzut, ca o proastă.

Se agăţă de mâna lui.

- Ajută-mă să mă ridic. Ar trebui să mă pot sălta singură la loc pe scaun, dar n-am reuşit să mă descurc.

Îngrijorarea lui Nick se transformă în furie, pe când o lua în braţe, aşezând-o la loc în scaunul pe care-l ridicase.

- Eşti sigură că nu te-ai lovit? Poate-ar fi bine să chem un medic, spuse el, cu glasul îngroşat de îngrijorare.

- N-am păţit nimic, insistă Lucy. Am căzut, atâta tot.

- Vezi, de-asta nu vreau să te las singură, izbucni Nick, în timp ce Lucy îşi întorcea scaunul cu faţa spre el. Dacă nu veneam?

Lucy ridică din umeri, deşi era roşie în obraji.

- M-ar fi găsit cineva până la urmă.

- Nu-i de ajuns! protestă Nick, rezemându-şi palmele de perete, nervos. Puteai să te răneşti grav, scrâşni el. Puteai fi în pericol. Un incendiu...

- Nick! N-a luat nimic foc, replică Lucy, dându-şi ochii peste cap.

- Dar ar fi putut să ia foc, continuă el insistent.

Puteai să rămâi imobilizată. Poate nu vrei să recunoşti, dar ai nevoie de mine. Sau de o asistentă internă.

Lucy oftă, începând să-şi roadă buza de jos.

- Am de învăţat, spuse ea evitându-i privirea. Îţi mulţumesc că m-ai ridicat, bine?

Nick înţelegea când era expediat. Buuun. Oricum avea să-i spună câteva lui Erin McKenzie. Încă îi mai tremurau mâinile, iar în stomac simţea numai noduri.

* * *

- Mda, sigur, acum e bine, dar putea să se rănească. Dacă nu ajungeam acolo la timp?

Erin îl privea pe Nick cum se plimba nervos prin faţa biroului ei, ca un leopard negru ieşit la pradă.

- Mă bucur că sora ta n-a păţit nimic, repetă ea, sperând să-l liniştească. Accidente din-astea se mai întâmplă. Oamenii paralizaţi pot cădea uneori din scaunele lor.

Îşi dădea toată silinţa să rămână calmă, dar Nick îi punea răbdarea la grea încercare. Refuza s-o asculte, continuând la nesfârşit să repete ce s-ar fi putut întâmpla.

- Nu şi sora mea, mârâi el, oprindu-se s-o măsoare cu privirea. Surorii mele nu i se întâmplă asemenea lucruri.

Mai afectată de înfăţişarea lui decât i-ar fi

convenit să recunoască, Erin îşi împinse înapoi scaunul şi se ridică, evitând să-i privească faţa.

- Şi nici nu i se vor mai întâmpla, ripostă ea pe un ton peste măsură de dulce. Când Max va sta cu Lucy noaptea, o să aibă grijă de ea dacă se răstoarnă cu scaunul şi nu mai poate să se ridice.

Pe chipul lui Nick se ivi o expresie neîncrezătoare.

- Cum o s-o ajute câinele? E instruit să sune la 911? Sau o să-i apuce mâneca în dinţi şi o va trage la loc în scaun?

Erin nu-i luă în seamă sarcasmul.

- Nici una, nici alta. E instruit s-o lingă pe obraz şi să fie atent dacă reacţionează. Dacă Lucy nu răspunde, se duce să cheme în ajutor, lătrând şi zgâriind la uşi până găseşte pe cineva.

Expresia sceptică a lui Nick se mai îmblânzi, cu interes ezitant.

- Şi pe urmă? întrebă el ursuz, amintindu-i lui Erin de un copil încăpăţânat, dar pe care îl răpune curiozitatea.

- Va scânci, va lua uşurel oamenii de mână, cu botul, şi-i va trage după el. Oricine care ştie că în vecinătate locuieşte o persoană handicapată îl va urma.

Nick păru să cugete la cuvintele ei.

- Totuşi, nu poate telefona după o maşină.

- Într-adevăr, confirmă Erin. Încă n-am descoperit cum să-i învăţăm pe câini şi figura asta.

- Bine, consimţi Nick cu un zâmbet acru. Îmi

dau seama cum o poate ajuta un câine.

Scepticismul lui incorigibil o făcu pe Erin să pufnească, deşi în sinea ei era surprinsă de faptul că se înduplecase, oricât de greu. Oare ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare?

- Ei, mă bucur să văd că începi să recunoşti valoarea câinilor, spuse ea, ştiind că Nick mai avea mult până să accepte aşa ceva. Mă duc să văd ce face Lucy imediat ce termin de semnat hârtiile astea.

- Ce hârtii sunt? întrebă Nick, aruncând o privire spre birou. Cereri de donaţii?

Erin simţi tentaţia de a-l lăsa să creadă ce voia.

- Nu, răspunse ea totuşi. Sunt răspunsuri la solicitări de câini. Refuzuri, din păcate. Pentru că nu avem nici pe departe suficienţi bani ca să instruim un număr de animale pe măsura cererii.

Îşi frecă fruntea care începea s-o doară.

- E greu să hotărăşti cine va primi un câine şi cine nu.

În sfârşit, văzu pe chipul atrăgător al lui Nick o expresie de înţelegere sinceră şi chiar compasiune.

- Sunt convins că ţi-e greu să spui nu.

Erin clipi din ochi, care i se umeziseră pe neaşteptate.

- Al dracului de greu.

* * *

- Avionul are întârziere, şi detest să mă duc

acolo singură, seara, se pomeni Erin explicându-i încurcată lui Nick. Şi nu vreau nici să-l iau pe Darren de lângă Anna, sâmbăta seara. Şi-aşa au foarte puţin timp liber pe care să-l petreacă împreună.

Trebuia să ia de la aeroport căţelul trimis de la Boise, iar la ora aceea zona de descărcare a bagajelor arăta destul de neliniştitor.

- Ne-am putea opri pe drum să mâncăm ceva, continuă ea. Fac eu cinste.

Ca mită nu era prea mult, dar Nick putea să se fi săturat să se tot învârtească prin centrul de antrenament.

Ochii lui o studiară un moment pe sub pleoapele lăsate, apoi Nick se îndreptă de lângă gardul din jurul ţarcurilor, unde stătuse rezemat.

- Sigur. De ce nu? Mai întâi trecem pe la Lucy, să vedem ce face, bine?

Erin se destinse, uşurată. Tocmai ajunsese la concluzia că făcuse o mare greşeală chemându-l cu ea.

- Mda. Mai avem o oră până să plecăm. Ultima dată când am văzut-o pe Lucy, era în camera de recreere, jucând ceva cu Freddie.

- Unde ne întâlnim?

- La maşină?

Nick dădu din cap.

- Bine, ne vedem acolo cam peste o oră.

* * *

Erin şi Nick se opriră să ia hamburgeri de la un fast-food cu mese înăuntru. Nick insistă să plătească el, iar Erin, după o scurtă împotrivire, acceptă.

- Mulţumesc din nou, spuse ea în timp ce muşca din chifla cu ceapă. Aproape uitasem că un burger cu şuncă şi un milk-shake îţi pot aduce mulţumirea la un nivel mult mai profund decât cel al foamei.

Spre deosebire de încruntăturile lui obişnuite, Nick era zâmbitor.

- Hrana de suflet a unei întregi generaţii, comentă el, vârând în gură un cartof prăjit. Mâncărurile ca asta îmi amintesc de liceu şi de vremurile mai fericite.

- Nu prea ştiu ce-s alea vremuri "mai fericite", recunoscu gânditoare Erin. Poate mai lipsite de griji, într-un fel, cu mai puţine răspunderi...

- Ai avut multe întâlniri în liceu? o întrebă Nick luându-şi hamburgerul, din care muşcă lacom fără a aştepta răspunsul.

- Am avut un prieten, doi ani.

Nu se mai gândise la Ned de veacuri. Se întrebă oare ce făcea. Fusese un prieten amuzant şi, o vreme, se iubiseră la nebunie. Dar depăşiseră amândoi perioada şi se despărţiseră în termeni amicali.

- Mmmm... murmură Nick, mestecând şi înghiţind. Femeia unui singur bărbat.

Erin râse.

- Nu intenţionat. Pur şi simplu nu eram prea populară. Cu excepţia lui Ned şi a câtorva curtezani ocazionali, îmi petreceam cea mai mare parte a timpului cu două prietene.

- Ned? înălţă Nick din sprâncene. Mie îmi sună a nume de nerod.

Erin aruncă spre el o feliuţă de ceapă. Aceasta ricoşă din pieptul lui, căzând pe masă între ei. Nick şi-o aruncă în gură.

- Mulţumesc. Vrei un cartof prăjit?

Luă unul lung şi slăbănog şi i-l aruncă lui Erin, care-l prinse din zbor şi îl înmuie în ketchup.

- Mmm! Delicios. Iar Ned nu era un nerod. Era un băiat aşa de dulce...

Nick scoase un icnet glumeţ, alese alt cartof şi-l înmuie în ketchupul ei. Apoi, cu ochii lucitori, i-l întinse. Privirile li se ciocniră un moment, înainte ca Erin să deschidă gura. Cu grijă, Nick îi vârî înăuntru cartoful prăjit. Când ea îi întinse încă o felie de ceapă, el muşcă, arătându-şi dinţii. La a doua muşcătură, reuşi să-i atingă degetele cu limba.

Erin îşi retrase mâna, cu o senzaţie ciudată străbătându-i în zig-zag braţul. Hotărâtă să nu-şi trădeze reacţia, îi întinse încă o feliuţă de ceapă. Surprins, Nick zâmbi şi se repezi înainte, înfulecând ceapa şi muşcând uşor degetele lui Erin, care scoase un mic ţipăt de surpriză.

Câţiva clienţi întoarseră capetele spre ei, cu

priviri indulgente, făcând-o să se înroşească.

- Cred că ar fi timpul să mergem, propuse ea grăbită, ridicându-se.

- Doar am şi eu timp să-mi termin cafeaua, nu?

Nick luă ceaşca albă, în timp ce Erin se aşeza la loc, mai jenată ca oricând.

- Nu vreau să mă aştepte mai mult decât e necesar, mormăi ea. Căţeluşa e speriată de drumul cu avionul, de statul în ladă...

- De unde-a venit, de la Boise?

- Mhm.

În sfârşit, Nick îşi goli ceaşca şi se ridică.

- Hai, să mergem.

Cu senzaţia că din cauza ei întârziaseră, Erin ieşi.

- Povesteşte-mi despre căţeluşa asta, îi ceru Nick, după ce porniră din nou spre aeroport.

- E labrador negru şi se numeşte Lulu. Al doilea labrador pe care-l primim de la dresorul ăsta. Primul a ieşit un câine de companie excelent şi-mi pun mari speranţe şi în Lulu.

- Mai are nevoie de antrenament, da? întrebă Nick în timp ce semnaliza şi schimba banda de circulaţie, evitând un camion cu cherestea.

- Încă vreo şase luni, răspunse Erin studiindu-i profilul; Nick conducea calm şi sigur, ca întotdeauna. Le va face la centru.

- Cum îţi mai găseşti timp şi pentru asta?

Erin ezită. Oare să-i spună că nu avea viaţă socială şi nici viaţă personală, aproape deloc? Nu,

nu voia ca lui Nick să i se facă milă de ea, nu voia decât ca el să înţeleagă măcar puţin cât de mult muncise ca să pună centrul pe picioare şi să-l ţină în funcţiune.

- De obicei mă ajută Caroline, îi reaminti ea. E minunată cu câinii, mai ales cu căţeii nou-veniţi.

Nick îi aruncă o privire.

- Căţei noi?

- Păi, de fapt, când ajung la noi au peste un an. Ca asta pe care o luăm acum.

Pentru Erin, primirea noilor câini fusese întotdeauna interesantă. Erau atâtea de învăţat despre ei. Dacă fuseseră bine instruiţi. Dacă erau inteligenţi şi dacă aveau temperamentul potrivit pentru activităţile utilitare.

Lângă ea, Nick conducea tăcut.

- Nu ţi-e dor de Eugene? întrebă ea, ca să-l facă din nou să vorbească.

Se întrebă dacă avea o iubită acasă. Poate nu numai una. Un bărbat cu atâta succes ca Nick avea destule prietene, cu siguranţă. Erin se mira că nu era căsătorit. Poate că avusese pe cineva, înainte de accidentul lui Lucy, dacă nu şi acum.

- Mda, mi-e dor de casă, chicoti el, cotind pe drumul spre aeroport. Şi de câinele meu mi-e dor.

Era ultimul lucru pe care Erin s-ar fi aşteptat să-l spună. Avu nevoie de un moment ca să-i asimileze sensul cuvintelor.

- Câinele tău? repetă ea; nu-şi imaginase că avea un câine. Ce rasă e?

- Basset Hound. Se numeşte Sparky, iar Lucy zice că l-am răsfăţat îngrozitor.

- Nu mă surprinde, replică încet Erin. Pariez că şi pe Lucy ai răsfăţa-o, dacă te-ar lăsa.

Nick aruncă o privire spre ea, cu ochii îngustaţi.

- Nu vreau s-o răsfăţ. Nu vreau decât să am grijă de ea. Aşa cum merită. Un câine, oricât de bine ar fi instruit, nu poate face asta.

Erin crezuse că făcuseră unele progrese. Era clar că se înşelase. Dezamăgită, se rezemă de spătar, în timp ce e apropiau de clădirea indicată.

- Te înşeli amarnic în legătură cu câinii şi cu Lucy, murmură ea, în timp ce Nick parca maşina. Cred că va trebui să văd dacă nu te pot face să te răzgândeşti.

- Nu poţi, răspunse el după ce coborâtă, oprindu-se faţă-n faţă. Imediat ce tu şi Lucy înţelegeţi asta, va fi mai bine pentru toată lumea.

Capitolul 5

Când Erin ajunse în sfârşit să rezolve toate formalităţile necesare şi să ia în primire lada cu Lulu, căţeluşa scheuna înnebunită. Ochii ei căprui priveau intens, ia cu limba roz tot lingea plasa de sârmă a containerului.

- Cred că ştiu ce vrea, spuse Erin, privind în jur prin parcare, în timp ce Nick ducea lada la

maşpină. Pune-o jos, te rog.

Nick se conformă, iar Erin scoase din buzunarul hanoracului o lesă. Îngenunchind, deschise uşiţa şi prinse lesa de zgarda lui Lulu Căţeaua îi linse mâna şi începu să se agite fericită prin jur.

- Bravo, fetiţo. Pariez că te bucuri c-ai scăpat din avion, mm?

Lulu lătră fericită.

- Bine, spuse Erin pe un ton liniştitor. Pas, Lulu!

Lulu ciuli urechile şi se supuse imediat, pornind la pas pe lângă Erin spre o mică zonă cu arbuşti şi tufişuri din mijlocul întinderii de asfalt. Imediat ce Lulu îşi găsi un loc şi răspunse la chemarea naturii, Erin o duse înapoi la container. Căţeaua, purtând vesta de prelată cu cuvintele "Câine utilitar în instruire" înscrise pe ea, intră înapoi docilă. Erin o mai mângâie puţin, cu cuvinte încurajatoare, înainte de a deschide portiera din spate a furgonului.

- Pune-o cu fereastra în faţă, ca să ne vadă.

Nick se conformă fără o vorbă. Îi era greu să n-o atingă pe Erin, numai ca să se convingă că se simţea la fel de plăcut, caldă şi delicată, pe cât arăta. Când porniră din nou la drum, îi simţi prezenţa lângă el, chiar şi fără să-i privească profilul. Îşi aminti cum se luminaseră ochii ei când se tachinaseră unul pe altul, la restaurant. Îi venise să întindă mâna peste masă şi să-i mângâie faţa. Să-i lingă pata de ketchup de lângă gură. Să-şi

îngroape degetele în părul ei roşu şi să-i savureze gustul sărat de pe buzele pline.

Înghiţi în sec. În spate, căţeaua scheună, iar Erin întoarse capul să-i vorbească.

- E-n regulă, Lulu. În curând ajungem acasă.

La auzul propriului ei nume, căţeluşa se mai linişti, culcându-se cu un oftat sonor. Pentru Nick, vocea înceată şi guturală a lui Erin numai liniştitoare nu era.

- Ce face, bine? întrebă el.

- Sigur. E obişnuită să meargă cu maşina. Cred c-aş fi putut-o lăsa afară din cuşcă, dar nu se ştie niciodată. Drumul e lung, locurile sunt noi pentru ea...

Făcu o scurtă pauză.

- Îmi place prima fază a muncii cu ei, când verific câte instrucţiuni au asimilat. Şoseaua e atât de aglomerată şi nu ştii niciodată de ce-i în stare câte un şofer descreierat.

- Într-adevăr, răspunse sec Nick. Câtă dreptate ai!

- A...! exclamă Erin încet. Iartă-mă. Sigur că ştii.

Nick îi puse o mână pe braţ.

- Nu-ţi face probleme.

- În jumătate de oră ajungem, murmură Erin mai mult pentru sine.

- Bine.

- Ar fi trebuit să mă ofer să conduc eu la întoarcere, continuă ea.

- Îmi place să conduc. Nu-ţi face griji.

Pentru Nick ar fi fost incomparabil mai neplăcut să stea pasiv alături, neavând nici măcar şofatul care să-i distragă atenţia.

După ce ajunseră la centru, iar Lulu se împrieteni cu vecinii de ţarc şi se culcă, Erin se întoarse spre Nick, care privea animalele prin gardul în eclise.

- Îţi mulţumesc încă o dată pentru ajutor, spuse ea. Şi pentru cină...

- N-ai de ce. Mi-a făcut plăcere.

Nick n-o privea, uitându-se numai la Lulu. În jurul lor se lăsa frigul nopţii.

- Crezi c-o să se simtă bine?

- Am s-o mai controlez o dată înainte de a mă duce la culcare. Pe mâine, adăugă Erin peste umăr.

Plecarea ei rapidă îl surprinse pe Nick. Îşi dădu seama că nu fusese pregătit să-i ureze noapte bună. O privi cum se îndepărta până trecu de colţul clădirii.

* * *

- Unde pleci? îl întrebă Lucy, după ce Nick îşi clăti ceaşca şi o lăsă lângă chiuveta din bucătărie.

Ridică din umeri.

- Cred că mă duc la o plimbare. Mai ai nevoie de ceva?

- De nimic, zâmbi obraznic fata. Atunci, cred că ne vedem mâine dimineaţă.

- Probabil... murmură evaziv Nick făcându-i cu mâna, în timp ce ieşea.

Pe la jumătatea drumului spre apartamentul lui Erin, şi dădu seama încotro se îndrepta. Încetini un moment, apoi acceptă inevitabilul, ciocănind la uşă înainte de a apuca să se răzgândească.

Erin purta un halat roz pal, iar părul roşcat şi scurt îi era umed de la duş. Părea obosită. În timp ce Nick căuta ceva de spus, un strop de apă i se prelinse pe gât, dispărând în decolteul halatului. Nick se întrebă dacă purta ceva pe dedesubt.

- Bună, îl salută ea, ştergându-se pe cap cu un prosop. S-a întâmplat ceva?

"Mda", răspunse Nick în sinea lui. "Dar mai bine să nu ştii."

- Mă întrebam numai dacă ai verificat-o din nou pe Lulu.

Pretextul suna jalnic, chiar şi pentru el.

Erin nu păru să găsească nimic ciudat la acest comentariu. Deschise şi mai larg uşa.

- Am fost la ea chiar înainte de a intra sub duş. Părea să se simtă bine. Cred că voi lucra cu ea dimineaţa, în timp ce elevii exersează cu câinii lor.

Făcu un pas înapoi.

- Voiai să intri? Pot să mă îmbrac imediat.

Nick îşi impuse să rămână pe loc.

- Nu, nu te deranja. Tocmai voiam să mă duc şi eu la culcare.

Mirosul de flori de câmp emana dinspre pielea ei ca un nor senzual, învăluindu-l. Nick înghiţi un

nod.

- Tocmai am făcut nişte ceai, spuse Erin. Vrei şi tu o ceaşcă?

Nick dispreţuia ceaiul. Era o băutură pentru femei. Mama lui obişnuia să-l bea pentru crampe.

- Mi-ar face mare plăcere, se pomeni el răspunzând, în timp ce intra în micul apartament. Dar nu e nevoie să te schimbi.

- Stai jos, îl invită Erin ieşind. Vin imediat.

Închise uşa dormitorului şi se rezemă de ea. Ce-o apucase? Cu mâini tremurătoare, îşi trase pe trup lenjeria de corp, nişte pantaloni de trening şi un tricou prea larg. Apoi inspiră adânc şi reveni în micul living.

Nick stătea întors cu spatele, privind pe fereastră. Când îi auzi paşii, se întoarse.

Privirea lui o măsură din cap până-n picioare, cu un zâmbet uşor jucând la colţurile gurii.

- Frumos costum, comentă el sec.

Erin simţi că roşea.

- Am luat ce-am găsit, se apără ea.

- Nu, vorbesc serios, clătină din cap Nick. Ţie îţi stă bine orice.

Făcu un pas înainte, apoi se opri. Erin îşi dădu seama că şi ea se apropiase de el. Aruncă o privire spre bufetul din bucătărie, unde aştepta ceainicul.

- Ceaiul! exclamă ea cu un zâmbet vesel. Merg să-l aduc.

Nick mai făcu un pas înainte, fără tragere de inimă, ca şi cum ar fi fost împins într-acolo în

pofida voinţei lui.

- Lasă-l încolo de ceai, spuse el ridicând mâinile.

Îi atinse părul. Pe negândite, Erin îşi înclină capul spre el. Cealaltă mână a lui Nick se înălţă, îi mângâie bărbia, i-o ridică, în timp ce-i cerceta ochii. Picioarele lui Erin se mişcară din proprie iniţiativă, aducând-o şi mai aproape, până când coapsele li se atinseră. O străbătu un val de fierbinţeală.

Mâinile lui Nick îi cuprinseră uşor capul. Erin păru să simtă un tremur zguduindu-le, deşi nu putea fi prea sigură. Şi ea tremura, în timp ce privirea lui îi găsea fără ezitare gura. Pupilele ochilor lui verzi se dilataseră. Se aplecă şi mai mult. Erin îşi lăsă capul pe spate. Aşteptă, cu respiraţia tăiată.

- Nici nu ştii cât de mult doresc asta, murmură el. Şi cât de tare am încercat să rezist...

Erin era prea năucită ca să-i înţeleagă cuvintele. În schimb, ridică mâinile pentru a-l apuca de braţe, strâns, simţindu-i muşchii tari.

Prima atingere a buzelor lui fu uşoară, un contact trecător de carne caldă şi sensibilă, risipindu-i din minte orice alt gând care i-ar fi distras atenţia. Imediat, Erin îşi apăsă gura peste a lui, înghiţindu-şi un geamăt de voluptate.

Nu se săturase de el nici pe departe, când Nick îşi retrase capul. Fără voia ei, mâinile i se ridicară să-l cuprindă de umeri, trăgându-l înapoi.

Nick gemu, cu un sunet hăituit, primitiv, care acceleră bătăile inimii lui Erin. Apoi, gura lui deschisă o acoperi pe a ei, fierbinte şi umedă, într-un sărut atât de diferit de primul încât o zgudui până-n vârfurile picioarelor. Neputincioasă, îi răspunse, despărţindu-şi buzele în calea limbii lui. Dorinţa o străbătu furtunos, ca un tren scăpat de sub control. Degetele i se afundară în părul lui Nick. Inima i se zbuciuma în piept. Vag, îi simţi braţele strângându-se împrejurul ei. Apoi, pe când se pierdea în vâltoarea senzaţiilor, valuri-valuri de plăcere purtând-o pe culmile lor, Nick se retrase atât de brusc încât aproape o făcu să cadă.

Ochii lui Erin se deschiseră brusc. Nick o privea fix, cu o expresie acuzatoare. Ce făcuse? Ce-i reproşa? O făcea oare răspunzătoare pentru ceea ce tocmai se întâmplase între ei?

Înainte ca Erin să poată scoate o vorbă, Nick scoase un sunet răguşit, împingând-o din faţa lui, apoi se răsuci în loc şi porni spre uşă.

- Unde te duci? îl întrebă ea prosteşte.

- Am greşit.

Glasul îi era aspru.

- Nu trebuia să vin aici în seara asta. Te rog să mă ierţi.

Nedumerită şi iritată de fuga lui, Erin se răsti:

- Ai, fără îndoială, dreptate!

Nick încremeni cu o mână pe clanţă. O privi peste umăr, cu o expresie chinuită.

- Ai încredere-n mine, cucoană, sunt ultimul om

cu care ai nevoie să te încurci.

Privi după el cum deschidea smucit uşa şi se repezea afară, trântind-o în urma lui.

Poate că i-ar fi dat dreptate, poate ar fi tras o dată pentru totdeauna concluzia că era prea nesimţit ca să-şi bată capul cu el. Atâta numai că...

Atâta numai că zărise în ochii lui hăituiţi o undă de durere autentică. Poate că adevărata ei greşeală fusese aceea de a-l lăsa să plece.

Nu, hotărî ea clătinând din cap. Ultimul lucru de care avea nevoie era o încurcătură emoţională cu un bărbat ca Nick. Un om cu probleme. Iar lui Erin îi ajungeau cu prisosinţă problemele ei proprii.

* * *

Elevii evoluau bine, începând să lucreze în echipe cu prietenii lor patrupezi. Acum, câinii dormeau în aceleaşi apartamente cu oamenii, ceea ce accelera întotdeauna procesul de apropiere atât de necesar pentru succesul programului.

- Cum a mers azi-noapte? întrebă Erin, în timp ce se adunau pentru micul dejun. Jane?

Femeia vârstnică zâmbi, mângâind capul câinelui.

- Aseară, Ranger m-a ajutat să mă pregătesc pentru culcare. Mi-a ridicat tubul cu pastă de dinţi când l-am scăpat pe jos, şi a stins lumina. Sunt sigură că diseară nu voi avea nevoie de asistentă.

În vocea ei se simţea că era mândră de

independenţa pe care şi-o regăsise.

- Excelent, o lăudă Erin, dând din cap încurajator. Freddie?

Băiatul privi spre cei din jur.

- A mers bine, răspunse el. Queenie mi-a pus hainele murdare în coş.

Ceilalţi chicotiră.

- Lucy? întrebă Erin, încercând să nu se gândească la Nick, care stătea rezemat de perete, fără să-şi ia ochii de la ea.

Lucy ezită, privindu-şi fratele.

- Max a făcut tot ceee ce-ar fi putut să facă şi o asistentă plătită, spuse ea pe un ton aproape agresiv. Împreună, facem o echipă grozavă.

Erin îl văzu pe Nick ridicând din sprâncene, dar expresia îi rămase neschimbată. Se întrebă ce părere avea despre îndârjirea surorii lui de a-şi regăsi independenţa.

- Ei bine, spuse Erin, revenind cu atenţia la ceilalţi, până acum, totul e bine. Dacă nu mai aveţi alte întrebări sau comentarii, vom trece la lecţia de azi.

* * *

- Baschet? repetă Erin, ridicând privirea dinspre sandvişul pe care-l mânca. Ai jucat baschet în liceu, Nick?

Expresia lui deveni mai reţinută.

- Mda, am jucat. Am jucat trei ani în echipa

universitară, de ce?
Erin înălţă o sprânceană.
- Eu am fost înaintaşă în echipa de fete de la Roosevelt.
Bărbia lui Nick se ridică într-o atitudine de aroganţă masculină inconfundabilă.
- Baschet de fete, replică el cu dispreţ. E o mare diferenţă!
Încântată de schimbul de replici, Erin îşi împinse farfuria la o parte. Ştia că toţi ceilalţi îi urmăreau cu atenţie. De când se sărutaseră, nu mai rămăsese nici un moment singură cu Nick. Oare intenţionat o evita?
- Nu e o diferenţă chiar atât de mare, îl contrazise ea. Jucam dur şi aveam rezultate destul de bune.
Nick scoase un sunet dispreţuitor din gât. Freddie chicoti.
- Cred că ar fi cazul să-i mai taie cineva din nas, murmură încet Anna.
Ştia că Erin îşi descărca adesea energia şi frustrările la coşul de baschet din spatele sălii de mese.
- Te crezi cumva campioană? întrebă Nick.
Erin ridică din umeri.
- N-am de ce să-mi fie ruşine.
Un moment, aproape că uită de atracţia senzuală care vibra între ei.
- Şi-n plus, am avantajul vârstei, adăugă ea rece. Cred că, la ora asta, din anii tăi de liceu n-a

mai rămas decât o amintire îndepărtată.

Zâmbetul lui Nick ezită; ochii i se îngustară.

- Insinuezi că sunt prea bătrân ca să-ţi fac faţă? Ţie, o simplă femeie?

Jane chiui, iar Freddie bătu cu pumnul în masă. Darren îşi înăbuşi un chicotit, în timp ce Anna îi dădea un cot.

- Ai grijă, Nick! îl preveni Lucy.

Expresia lui Nick deveni de-a dreptul provocatoare.

- Îţi fac limba cravată la dribling, McKenzie.

Împingându-şi scaunul înapoi, Erin se ridică.

- Dovedeşte, Blackwood, îl sfidă ea, încurajată de ceilalţi.

- Cum?

- Am un coş în spate. Ce-ai zice să facem o mică partidă, unu la unu?

Nu-şi făcea griji. Întotdeauna fusese iute de picior şi, când trebuia să arunce la coş, părea să aibă un al şaselea simţ. Iar tentaţia de a-l învinge pe Nick era prea mare ca să-i reziste.

- Acum? o privi el surprins.

- De ce nu?

Nick privi spre chipurile atente din jur. Se vedea clar că amorul propriu nu-i îngăduia să refuze o provocare.

- N-am ghete de baschet, spuse el.

- Hai, mai scuteşte-mă, gemu Jane.

Erin se întoarse spre Darren.

- Ce număr porţi?

- Unsprezece, răspunse el, cu o privire spre Nick. Şi am bascheţi de competiţie.

- Merge.

Nick nu-şi mai lua ochii de la Erin. Aceasta abia reuşi să nu se foiască în loc.

- Mi-i împrumuţi şi mie?

- Sigur, răspunse Darren, ridicându-se. Vin imediat.

Erin îl privi cum ieşea din sala de mese, în timp ce prin stomac începeau să-i palpite primii fiori de teamă. În ce se băgase? Dacă Nick o snopea în bătaie? Dacă o făcea de râs? În sfârşit, ridică bărbia.

Înainte ca Erin să mai adauge ceva, Darren reveni cu o pereche de bascheţi într-o mână şi o minge în cealaltă.

- Haideţi, copii, îi chemă el. Începe încălzirea.

Privindu-l, Erin zâmbi. Oare o credea nebună?

- Hai s-o rezolvăm cât mai repede, că ne-aşteaptă lecţia de după-amiază, spuse ea, încercând să-şi ascundă nervozitatea.

- N-ar trebui să te grăbeşti aşa să-ţi primeşti umilitoarea lecţie, o preveni Nick, descălţându-se şi luându-şi bascheţii. Se ridică şi făcu câţiva paşi, cu titlu experimental, săltând şi fentând un oponent imaginar.

- Hai, că merge...

Erin era deja încălţată cu tenişi. Adrenalina începea să-i curgă prin vene. Luă de la Darren mingea de baschet.

- Ne vedem afară, spuse ea, presupunând că atitudinea tradiţionalistă şi cam misogină a lui Nick nu s-ar fi pretat la o înfrângere. Nici ea nu înţelegea ce anume încerca să dovedească, şi cui.

Jane, Lucy, Freddie şi ceilalţi o urmară afară cu câinii, formând un semicerc neregulat în jurul coşului de baschet. Femeile, chiar şi Lucy, o susţineau pe Erin, în timp ce Freddie îi făcea galerie lui Nick, iar Darren rămânea neutru.

- N-ar trebui să dureze mult, comentă Nick, în timp ce lua mingea şi făcea câteva driblinguri de încercare, iar Erin se încălzea cu salturi în loc şi întinderi de membre. Nici n-ai s-apuci să pui mâna pe minge.

Erin se întoarse spre el.

- Pregăteşte-te să-ţi înghiţi cuvintele.

Nick continuă să bată mingea de pământ, fără ca privirea să-i ezite o clipă.

- Şi eu cu ce-am să mă aleg la afacerea asta?

- La ce te gândeşti? se încruntă Erin.

Îşi ţinu respiraţia, în timp ce Nick se gândea câteva momente.

- O cină în Seattle, spuse el. Învingătorul alege, învinsul plăteşte.

Erin nu ştia dacă ar fi fost înţelept să mai petreacă o seară cu el. Se mira până şi că o propusese.

- Ţi-e frică? o zădărî Nick.

Spre surprinderea lui, Erin îi sustrase mingea.

- S-a făcut. Primul care marchează zece coşuri

a câştigat.

- S-a făcut, acceptă şi Nick. Şi trebuie să te previn, mă dau în vânt după mâncărurile scumpe. Mai ales când altcineva achită nota de plată.

- Sper că ţi-ai adus gold card-ul, replică Erin, apropiindu-se de linia pentru aruncări libere. O să ai nevoie.

Privirile li se întâlniră. Zâmbetul lui Nick era plin de sine.

- Primul care ratează o lovitură liberă - celălalt începe. Fii atentă cum te mişti, iubito. Nu ştii cu cine ai de-a face.

Stânjenită, Erin se întrebă dacă nu cumva Nick avea mai multă dreptate decât ştia el însuşi.

Capitolul 6

Scorul era strâns, opt la opt, iar Nick se afla în posesia mingii. Tricoul lui albastru se umezise pe piept, iar chipul îi şiroia de sudoare.

- Ţi-am dat clasă, McKenzie, o tachină el. Scoate-ţi cardul bancar!

- Vezi să nu!

Erin abia mai răsufla. Era abil, rapid şi puternic. Reuşise să rămână la egalitate cu el folosindu-şi voinţa şi calmul, profitând de ezitările lui de a o brusca şi fentându-l. Îi simţea transpiraţia prelingându-i-se printre sâni ca nişte mici lighioane ce i se târau pe piele.

- Uită-te şi-nvaţă.

Nick mimă o mişcare la dreapta, apoi se strecură pe lângă ea, când Erin încercă să schimbe direcţia. Vag, auzi glasul lui Freddie încurajându-l pe Nick. Îşi reveni şi se lansă pe urmele acestuia. Nick aruncă la coş, dintr-un salt înalt, dar Erin se înălţă alături de el. Deviindu-i mingea, o prinse din zbor.

- Bună mişcarea, gâfâi el când aterizară din nou.

Răsucindu-se în loc, Erin sări spre coş, în acelaşi timp cu Nick, care-i blocă trupul cu al lui. În plin zbor, încercă să se întoarcă în partea opusă, dar se ciocniră violent, iar mingea îi scăpă din mâini.

Zguduit, Nick ateriză cu picioarele depărtate. Dădu s-o prindă pe Erin, dar nu reuşi.

Pierzându-şi echilibrul, Erin atinse solul cu un picior, căzând cu toată greutatea pe acesta. Piciorul i se îndoi sub trup, cu glezna răsucită anormal, după care cedă complet. Se lovi cu umărul de asfalt şi ţipă.

Nick văzu durerea fulgerându-i pe faţă, în timp ce se strângea ghem.

- Erin!

Se lăsă într-un genunchi lângă ea.

- Ai păţit ceva?

Ceilalţi se adunară în jur, îngrijoraţi.

- Faceţi-i loc!

Nick gâfâia sufocat. Erin fusese o adversară

mai dură decât se aşteptase. Trebuise să facă mari eforturi pentru a-i ţine piept.

Gemând, Erin se întoarse spre el. Era palidă la faţă. Nick îi întinse o mână.

- Poţi să te ridici în şezut?

Erin confirmă, săltându-se în capul oaselor.

- Respiră adânc, continuă el. Ai tras o căzătură cam tare.

- N-am nimic...

Vocea, însă, îi tremura.

Începu să se ridice, iar Nick o ajută, susţinându-i greutatea. Glezna i se umfla deja, văzând cu ochii.

- Poate-ar fi mai bine să...

Când păşi pe piciorul scrântit, Erin gemu şi imediat se aşeză din nou.

- Glezna... scrâşni ea, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

Nick îi atinse cu grijă articulaţia umflată, făcând-o să tresară.

- Au!

- Îţi aduc nişte gheaţă, se oferi Darren şi plecă grăbit.

- Îmi pare rău. Ţi-ai luxat-o, mai mult ca sigur.

Nick se simţea prost. N-ar fi trebuit să joace. Fusese prea dur, trântind-o în halul ăla. Trebuia s-o lase să câştige.

- Nu e vina ta.

Erin închise un moment ochii, simţind un val de greaţă în stomac. Nu avea să se facă de râs şi mai

mult, vomând!

După ce-i dezlegă şireturile, Nick îi scoase pantoful, în timp ce Erin îşi muşca buza ca să-şi stăpânească gemetele.

Darren îi dădu o pungă de plastic plină cu gheaţă.

- Se umflă destul de repede.

- Mai bine mă duc la clinică, îi spuse Erin, în timp ce Nick îi aplica punga pe gleznă, cu grijă. Mă duci cu maşina?

- Te duc eu, răspunse Nick. Din vina mea ţi s-a întâmplat.

- Prostii, replică Erin pe un ton tăios; asta-i mai lipsea, ca Nick să se simtă vinovat pentru ea; înghiţi în sec. Probabil e doar sucită.

- Oricum, e mai bine să-ţi faci o radiografie şi să ţi-o bandajezi, insistă Nick.

- Am de predat un curs, nu se lăsă Erin, neştiind sigur de ce se încăpăţâna aşa. Pot merge mai târziu.

- Nici nu mă gândesc, interveni Darren, schimbând o privire cu Nick pe deasupra capului ei.

Erin se simţea ca un copil printre adulţi. Înainte de a apuca să mai spună ceva, Nick întrebă:

- Darren, poţi ţine tu cursul? Atunci am s-o duc eu pe Grace la clinică.

- Grace! exclamă Erin jignită. Doar el intrase-n ea ca un buldozer, nu invers!

- Bună idee. Aici le rezolv eu.

Darren se ridică, neluând în seamă protestele lui Erin, şi se întoarse să plece, de parcă totul s-ar fi stabilit spre mulţumirea lui.

- Haideţi, băieţi, le spuse el celorlalţi. Să începem.

- O clipă! stărui Erin, deşi nimeni n-o mai asculta; se ţineau după Darren ca şi cum ar fi fost Flautistul Fermecat. Halal loialitate...! mormăi ea de una singură

Nick se aplecă s-o ajute.

- Şi-acuma ce faci?! strigă Erin, când Nick o luă în braţe fără efort, ca pe un fulg de păpădie.

- Te duc la doctor, răspunse el ridicându-se. Ţine-ţi punga cu gheaţă. Am să te pun în maşină şi merg să aduc cheile.

- Nu e nevoie, strigă Darren, oprindu-se să deschidă portiera pentru ca Nick s-o poată pune pe Erin în cabină.

Erin se potrivi mai bine pe scaun, iritată, în timp ce Darren îi arunca lui Nick cheile.

- Nu e nevoie, mormăi ea când Nick se aşeză la volan. Mă descurc şi fără tine.

- Da, ştiu.

Nick porni motorul.

- Eu sunt cel care a intrat în tine, ai uitat? Şi-acum, arată-mi drumul spre clinică.

Erin îi spuse încotro s-o ia şi se rezemă de spătar, înghiţindu-şi încă un geamăt.

* * *

- N-am timp de cârje, bombăni Erin, în timp ce se întorceau de la clinică. Am un program prea încărcat.

- Am să te-ajut, replică Nick fără s-o privească.

- Mulţumesc.

Se simţea mult mai intimidată. I se diagnosticase o luxaţie medie, după ce aşteptase o veşnicie developarea radiografiilor. Trebuia să umble în cârje câteva zile şi să stea în picioare cât mai puţin posibil.

Nick încetini, intrând cu maşina în parcarea centrului de antrenament.

- Vorbesc serios, spuse el, privind-o, în timp ce oprea motorul. Am să te-ajut cu tot ce va fi necesar. Măcar atâta lucru pot face şi eu.

Dintr-o dată, Erin se ruşină de felul cum se purta. Nick nu era mai vinovat decât ea pentru că se lovise. Nu fusese decât un accident stupid.

- Şi eu am vorbit serios, îi spuse ea cu sinceritate. Îţi mulţumesc că m-ai dus la clinică şi ai aşteptat atâta timp. Îţi sunt foarte recunoscătoare.

Nick făcu un gest nepăsător cu mâna.

- Îmi pare rău doar că n-am reuşit să terminăm partida, spuse el tărăgănat, coborând din maşină. Abia aşteptam să iau cina la "Space needle".

Închise portiera înainte ca Erin să găsească un răspuns potrivit.

- Ce te face să crezi că ai fi câştigat? întrebă ea, în timp ce Nick lua cârjele. Când am căzut, era scor

egal.

Potrivindu-i lungimea cârjelor, Nick ridică din umeri. Apoi i le oferi, cu un zâmbet înnebunitor de enervant.

- Mda, dar începuseşi să oboseşti. Se vedea.

O apucă de încheieturile mâinilor, ajutând-o cu grijă să coboare. Erin abia dacă observă, atât de ocupată era să protesteze:

- De unde ştii că obosisem?

- Gâfâiai cu limba scoasă.

Nu-i luă în seamă gluma deplasată.

- Nu eram obosită deloc! Mai aveam destulă energie şi puteam să te driblez până ameţeai. Când mi se vindecă glezna, vom rejuca partida, şi-atunci...

- A, nu! exclamă Nick, făcându-i loc să pornească. Nu cred că e o idee prea bună.

- Acum cui îi e frică? îl sâcâi Erin, făcând vreo doi paşi, ca să se obişnuiască.

- V-aţi întors! exclamă Lucy, în fruntea comitetului de primire în scaune rulante. Ce-ţi face glezna?

Erin aruncă o privire spre Nick, promiţându-i din ochi că discuţia încă nu se terminase.

- Bine, îi răspunse ea lui Lucy. E doar puţin scrântită. Trebuie să merg în cârje vreo două zile.

- Medicul a spus câteva zile, o corectă Nick, nu numai două.

Erin îl ignoră.

- Cum a mers cursul? îl întrebă ea pe Darren,

care venea în urma elevilor.

- Perfect.

- Bun.

Porni înainte, stângace dar hotărâtă.

- De-acum continuu eu.

- Ba nu continui nimic, i-o reteză Nick. Medicul a spus să iei un analgezic şi să te odihneşti.

Erin îl privi încruntată.

- N-am timp. Şi-n fond, cine-i şeful aici?

Zâmbetul lui Nick era de-a dreptul impertinent. Se aplecă şi-i atinse nasul cu degetul. Erin făcu un efort să nu se ferească.

- Iubito, îi spuse el, aş zice că, până-ţi dă liber medicul, formăm o echipă.

* * *

Imediat ce excelentul prânz cu fructe de mare şi discursul lui Erin luară sfârşit, Nick începu să adune afişele şi broşurile pe care ea le răspândise înainte. În acelaşi timp, îl supraveghea bănuitor pe preşedintele asociaţiei oamenilor de afaceri, un bărbat înalt şi bronzat, cu păr şaten deschis şi o mustaţă stufoasă pe care lui Nick tare i-ar mai fi plăcut s-o smulgă fir cu fir.

Ce-avea mitocanul ăla, despre care Nick parcă auzise că era avocat, de stătea atât de aproape de Erin? Trebuia neapărat să se zgâiască la ea atât de captivat, sorbindu-i toate cuvintele ca un nătărău amorezat?

În tăcere, Nick îi mai acordă indiviului, care îi amintea de un manechin cu costum de şase sute de dolari, încă vreo zece secunde ca să se retragă, înainte de a ceda nevoii imperioase de a interveni. Oare Erin avea destul aer, sau i-l consuma pe tot Nea Glumăreţu?

Pe când Nick fierbea aşa în sinea lui, degetele lui nervoase reuşiră să răstoarne pe jos un teanc de broşuri colorate. Înjurând printre dinţi, se aplecă să le ridice. Cu acel prilej, observă că Erin râdea de un nou banc al avocatului. Probabil că nu făcea decât să-i cânte în strună, îşi spuse Nick, cu speranţa că ridica şansele unei donaţii din partea grupului.

Nick se ridică, trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, şi trânti capacul servietei lui Erin. Cu pumnii strâşni, fierbând de nervi, porni spre cei doi şi-şi dezveli dinţii într-un simulacru de zâmbet.

- E o ofertă foarte generoasă, o auzi el pe Erin spunându-i individului care-şi holba la ea bobiţele de ochi ca ai pescăruşilor înfometaţi din Edmond. Dar mă tem că va trebui să amânăm. Clasa mea actuală îmi ocupă tot timpul, continuă ea, pe un ton mult prea prietenos.

Nick îşi destinse degetele, trăgând încă o dată aer în piept.

- Cu siguranţă, sunteţi liberă în weekend, insistă celălalt în timp ce Nick se oprea lângă ei.

Erin ridică privirea, apoi întoarse din nou capul spre avocat. Nick îşi dădu seama că observase ceva

neliniştitor în expresia lui, auzind-o cum îşi dregea vocea, pentru a da apoi un răspuns evaziv.

Se grăbi să-şi şteargă orice expresie de pe chip, cu un zâmbet searbăd.

- Gata, şefa? o întrebă, în timp ce Erin îşi apuca mai bine cârjele. Să nu întârziem.

Erin îl privi din nou.

- Suntem în întârziere? întrebă ea nedumerită.

Nici nu era de mirare că părea surprinsă. Nick nu ştia să aibă alt program în după-amiaza aceea.

- A, da... spuse deodată, parcă înseninându-se. Ai dreptate.

Zâmbi în direcţia lui, dar fără să-l privească în ochi.

- Mă bucur atât de mult că m-a invitat grupul dumneavoastră, îi spuse ea admiratorului. A fost o mare cinste să vă cunosc şi sper că veţi hotărî să-mi includeţi centrul în bugetul dumneavoastră anual.

Zâmbetul avocatului îi aminti lui Nick de o monedă falsă şi fără nici o valoare.

- Ne-a făcut mare plăcere să vă invităm, replică el. Puteţi fi sigură că vom studia cu cea mai mare atenţie informaţiile pe care ni le-aţi oferit.

- Dacă mai aveţi nevoie de informaţii despre centru, îi puteţi da telefon secretarei mele.

Nick se foi nerăbdător de pe un picior pe altul.

- Şi-mi pare foarte rău că a trebuit să vă refuz invitaţia la cină, continuă Erin.

Avocatul scoase un stilou subţire de aur şi o

carte de vizită. Scrise repede ceva pe dosul ei şi i-o oferi lui Erin.

- Numărul meu direct, dacă vi se schimbă programul, o informă el.

Nick îşi drese glasul. Erin vârî cartea de vizită în buzunar, cu un murmur de mulţumire, şi se uită la ceas.

- Vai de mine...!

După o ultimă rundă de salutări şi strângeri de mână, părăsi grupul, împreună cu Nick.

- Unde întârziem? întrebă ea imediat ce uşa sălii de banchet se închise în urma lor.

- Credeam că vrei să scapi de-acolo, răspunse inocent Nick. Am încercat doar să te ajut.

În ochii lui Erin licări amuzamentul.

- Înţeleg, răspunse ea, pornind cu mare efort spre maşină.

În drum spre casă, însă, Erin constată că amuzamentul provocat de posibila gelozie a lui Nick se evapora.

- Îţi displac metodele mele de a solicita donaţii pentru centru? îl întrebă, pentru a risipi tăcerea care devenea tot mai stânjenitoare.

Nick aruncă o privire spre ea, dar întârzie atât de mult cu răspunsul, încât Erin crezu că nici n-avea de gând să i-l dea.

- Cred că mi-ar fi displăcut mai mult dacă acceptai invitaţia individului, recunoscu el, revenind cu ochii spre drum.

Erin se întrebă dacă era cazul să se simtă

jignită sau nu. Preferă să găsească mărturisirea lui măgulitoare şi, în continuarea drumului, îi descrise anexa pe care voia s-o construiască imediat ce găsea banii necesari.

Când coborâră din furgon, îi întâmpină Anna, fără scaunul rulant pe care-l folosea adesea, arătându-le o invitaţie. Se rezema într-un baston.

- Suntem invitaţi cu toţii la o recepţie pentru handicapaţii fizic, sponsorizată de unul dintre cluburile de servicii din Everett, anunţă ea. Va fi o experienţă foarte interesantă pentru elevi.

- Când are loc? întrebă Erin.

Prânzul o obosise. Slavă Domnului că peste două zile avea consultaţie la medic şi spera să scape de cârje.

- Duminică după-amiază.

Erin nu-şi putu stăpâni un geamăt. Plănuise să-şi petreacă duminica la părinţii ei, pe Insula Camano.

- Nu trebuie neapărat să te duci, nu-i aşa? întrebă Nick. E singura ta zi liberă.

- Mai vedem noi.

Fără îndoială, entuziasmul avea să-i revină imediat ce se odihnea.

- Dacă ai alte planuri, te putem reprezenta noi, Darren şi cu mine, se oferi Anna.

Erin îi zâmbi recunoscătoare.

- Am să v-anunţ. Îţi mulţumesc pentru ofertă.

* * *

În seara aceea, la cină, se discută amănunţit despre recepţie.

- Va fi multă mâncare? vru să ştie Freddie.

- S-ar putea să întâlnesc acolo şi alte femei de vârsta mea, reflectă Jane.

Nick aruncă o privire spre Lucy, care stătea vizavi de Freddie şi Kim, menajera.

- Cred că va fi distractiv, presupuse el.

- Vrei să te duci şi tu? îl întrebă sora lui. Până atunci, Erin va scăpa de cârje. Nu va mai avea nevoie de ajutorul tău, şi nici eu nu voi avea.

Erin fu surprinsă. Se simţea prost pentru Nick, a cărui frunte se înnegurase la auzul cuvintelor lui Lucy.

- Hm, făcu el cu falsă nepăsare. Ce altceva aş putea face duminică, decât să-mi duc prietena favorită la o petrecere?

Conversaţiile din jurul mesei încetară. Probabil că Nick era lezat de atitudinea lui Lucy. În fond, avea intenţii bune, indiferent dacă proceda bine sau nu.

Lucy se aplecă înainte, pregătindu-se să-i răspundă, când Erin, acţionând în urma unui impuls, interveni:

- De fapt, izbucni ea, în timp ce toţi ceilalţi întorceau capetele s-o privească, plănuiam ca duminică să-l invit pe Nick acasă la părinţii mei.

Capitolul 7

- Mama ta e o bucătăreasă grozavă, comentă Nick, luând-o de mână pe Erin, în timp ce treceau peste un buştean adus de valuri pe plaja din spatele casei părinţilor ei. Şi tu ştii să găteşti la fel de bine?

Erin râse.

- La fel de bine, nu.

Aruncă o privire în jur, pe plaja pustie, cuprinzându-şi trupul cu braţele.

- Aş fi preferat ca azi să fie mai cald.

Vântul era tăios, iar valurile din Utsaladdy Bay aveau crestele albite de spumă. Cerul era plin de nori în nenumărate nuanţe cenuşiui. Erin purta un fes tricotat, o canadiană groasă şi mănuşi.

- Îmi place să mă plimb pe plajă după o furtună de iarnă, spuse Nick, cu privirea spre apă. Are o anumită atracţie primitivă...

Se întoarse spre Erin, cu ochii îngustaţi. Părul îi flutura în vânt, parcă răvăşit de nişte degete nervoase, iar obrajii i se înroşiseră.

Erin porni mai departe, cu Nick lângă ea. Oceanul era la reflux, dezvăluind o întindere de nisip ud pe care se păşea mai uşor decât pe plaja plină de pietre.

- Când mă gândesc că priveliştea asta a rămas neschimbată de pe vremea când aici stăteau strămoşii noştri... murmură ea meditativ.

- Mai puţin casele alea de pe Whidbey, preciză tărăgănat Nick, arătând cu degetul.

Erin îl plesni pe braţ.

- La apă şi la cer mă refeream, spuse ea desfăcând braţele. La vânt, la elementele naturii. Nu s-au schimbat cu nimic.

- Excepţie făcând poluarea.

Nick se feri, evitând în joacă încă o plesnitură.

- Tu n-ai pic de romantism în suflet? îl întrebă Erin. N-ai deloc imaginaţie?

Clătină din cap.

- "Poluarea"!... mormăi ea, pornind mai departe.

Îşi dăduse seama că părinţii ei îl plăceau pe Nick. Tatăl ei era zgomotos şi sociabil, iar mama ei, mai tăcută, nu se repezea să tragă concluzii. Erin ştia, însă, că probabil îi frământau nenumărate întrebări, comentând despre el în timp ce spălau vasele. Se oferise să-i ajute, dar mama ei îi trimisese pe ea şi Nick afară, insistând ca în locul siestei să facă o plimbare.

- Romantism! îi ţinu isonul Nick, apucând-o de braţ. Las-că-ţi arăt eu ţie romantism!

Erin abia dacă avu timp să observe că plaja era pustie, cu excepţia lor, când Nick o cuprinse într-o îmbrăţişare năprasnică, aplecând-o pe spate. Se agăţă de umerii lui. Nick purta şi el o canadiană groasă şi nişte mănuşi de piele împrumutate de la tatăl ei. Când o sărută, Erin îi simţi nasul şi buzele reci.

Dar, în contact cu a ei, gura lui se înfierbântă imediat. În timp ce se ridica, din mintea lui Erin se

risipi orice raţiune, ca şi cum nici n-ar fi existat. Îl sărută şi ea, savurându-i căldura şi gingăşia buzelor. Apoi îl cuprinse pe după gât cu degetele înmănuşate şi îl trase spre ea.

Gura lui Nick deveni mai avidă, repezindu-şi limba înainte, adânc, mângâind-o pe a ei, luptându-se cu ea. Limba ei se prinse în joc, pe când Nick scotea un geamăt din piept. Îi strânse în mâini şoldurile, apăsându-şi-o peste bărbăţia înfierbântată. Lui Erin începură să-i tremure picioarele, în timp ce-l privea cu ochi mari, năuciţi.

Nick se uită în jur cu o expresie amărâtă.

- Niciodată nu găseşti o peşteră prin preajmă când ai nevoie de una, murmură el zâmbind. Mai bine să ne continuăm plimbarea, până nu-ncepe să nu-mi mai pese unde suntem.

O strânse pe Erin cu braţul lângă trup. Un moment, vântul păru amarnic de rece şi mult mai puternic decât înainte. Apoi, Erin trase adânc aer în piept şi privi în jur.

- Mai bine... confirmă ea cu voce subţiată.

Nick îşi lipi obrazul rece de al ei, făcând-o să tresară.

- Ai probleme cu coardele vocale? o întrebă, pe un ton amuzat.

Erin nu ştia dacă să fie uşurată sau iritată de tachinăriile lui. Spera ca Nick să nu aibă idee cât de profund o afectase momentul prin care trecuseră.

- Cred că sărutările tale îmi iau piuitul.

Un moment, ochii lui Nick se întunecară, iar zâmbetul îi păli.

- Vrei să spui că întotdeauna reacţionezi aşa?

O apucă de bărbie cu degetele, strâns.

- Da?

Privirea lui Erin şovăi. Nu se prea pricepea să mintă.

- Doar nu te-aştepţi să-ţi răspund! exclamă ea în schimb. Orice fată are dreptul la secretele ei.

Zâmbetul reveni pe buzele lui Nick, cam pieziş.

- Cred că e un răspuns satisfăcător, murmură el după un moment, cu satisfacţie masculină. Ştiam eu că nu sunt singurul în situaţia asta.

Erin tăcu, refuzând să confirme sau să nege. Nevenindu-i în minte nici un subiect inofensiv cu care să risipească tăcerea, porni din nou.

- Ce-ţi mai face glezna? întrebă Nick, înfundându-şi mâinile în buzunarele adânci ale canadienei. Poate n-ar trebui să ne îndepărtăm prea mult.

Erin coborî privirea spre piciorul convalescent.

- Mi-a trecut.

De fapt, uitase complet de luxaţie. N-o mai durea, şi se întreba ce părere ar fi avut medicul despre plimbarea ei peste pietrele alunecoase şi lemnele aduse de flux. Apoi izgoni gândul. Şi-ar fi riscat ambele glezne pentru încă un sărut.

- Lucy progresează, spuse ea în timp ce se întorceau spre casă. Ea şi Max se înţeleg foarte bine.

- Înainte de accident, voia să se facă model, răspunse Nick, privind spre cerul care din cenuşiu pal devenea vânăt, peste siluetele colţuroase ale munţilor de la răsărit.

- Ar fi fost un model bun, confirmă Erin. Cu siguranţă, are datele necesare.

- Mă întreb dacă ar fi continuat cu modelingul, murmură Nick, parcă vorbind de unul singur. După ce descoperea ce muncă grea este.

O privi pe Erin, care văzu pe chipul lui vinovăţia şi tristeţea.

- Cred că nu vom şti niciodată.

- Lucy va putea face multe lucruri în viaţa ei, susţinu Erin.

- Dar nu modeling, insistă el, cu înverşunare.

- Poate că nu. Altele, însă, da.

Nick nu mai spuse nimic. Reveniseră în locul de unde începea cărarea care urca pe faleză. O ajută pe Erin să treacă peste trunchiurile de copaci răsturnate. Când îl apucă de mâna înmănuşată, atingerea lui păru impersonală, ca şi cum Nick s-ar fi înstrăinat deja de ea.

* * *

- Unde-i Fred? întrebă Erin, privind prin sala din mijlocul mall-ului.

- Acum un minut era aici, răspunse Ray, uitându-se şi el în jur.

Ştiind că o avea pe Queenie cu el, Erin nu era

prea îngrijorată.

- Mă duc să-l caut, spuse ea.

- Mă duc eu, se oferi Nick.

- Nu, lasă, îl caut eu, insistă Erin.

Abia stătuseră de vorbă după întoarcerea din weekend, Nick petrecându-şi timpul mai mult cu Lucy. Erin nu avusese energie pentru a-l împiedica. Propriile ei sentimente personale deveneau prea intense şi nu mai avea încredere că ar fi putut să fie obiectivă.

Imediat ce dădu colţul, pe un culoar lateral, Erin îi văzu. Freddie şi Queenie erau înconjuraţi de câţiva băieţi mai mari, a căror îmbrăcăminte nu prea inspira încredere. Nici intenţiile lor nu păreau liniştitoare, judecând după expresia de pe chipul lui Freddie.

- Ia zi, bă, ce zici cân' vrei să treci pe lângă noi? întrebă agresiv unul dintre băieţi, în timp ce Erin se apropia.

Prietenii lui izbucniră în râsete măgăreşti, iar Queenie, simţindu-le ostilitatea, începu să latre.

- A, se dă mare javra! comentă alt băiat, ridicând bocancul s-o lovească.

- Las-o-n pace! strigă Freddie, căruia îi curgeau lacrimile pe obraji.

- Ajunge!

Trecând pe lângă grupul băieţilor, Erin îi puse o mână pe umăr, încurajator.

- Iartă-mă, începu el agitat, voiam să văd peştii, şi nu m-au lăsat să...

- Nu-i nimic, îl întrerupse Erin, aplecându-se spre el. N-a fost vina ta.

Când se ridică, văzu că torţionarii lui Freddie erau mai mari decât i se păruse la început şi, după cum arătau, mama ei i-ar fi numit "hăndrălăi".

- Să vă fie ruşine! scrâşni ea, ţintuindu-i cu privirea. Altceva mai bun de făcut n-aveţi, decât să vă luaţi de un băiat mai mic ca voi?

- Lasă, tanti, că-i doar un schilod, ce? replică unul.

Tovarăşul lui, al cărui păr era ras deasupra urechilor şi lăsat lung în creştet şi la ceafă, se apropie cu un pas. Sub ureche îi atârna o cruciuliţă de argint, iar pe obrazul ciupit de vărsat avea un tatuaj. O măsură pe Erin din cap până-n picioare, dându-i târcoale.

- Eeee, da' asta-i o gagicuţă pe gustu' lu' măndelu'...! comentă, în timp ce Erin încerca să stea între el şi Freddie fără a-i întoarce spatele. Auzi, ţuţu, ce-ai zice tu să mergem noi în spatele la mall şi-acolo să punem de-o...

Nu apucă să-şi ducă propunerea până la capăt. Apărut ca din pământ, Nick îl înhăţă cu ambele mâini de tricoul murdar. În timp ce glasul băiatului se pierdea într-un chiţăit de protest, Erin simţi că i se tăiau picioarele de uşurare. Nick îl smuci spre el, ridicându-l pe vârfuri.

- Fă bine şi ţine-ţi gura, îl preveni el încet, ameninţător.

Tânărul păli vizibil, în timp ce tovarăşii lui

începeau să se topească din jur.

- Nick, interveni Erin, temându-se de o scenă. Nu-i nimic. Dă-i drumul.

- Hai, bă nene, lasă-te de cioace...! se smiorcăi captivul. Că doar, ce, n-am făcut nimica!

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Nick pe Erin.

- Îl hărţuiau pe Freddie, dar acum e-n regulă, răspunse ea.

- Îşi băteau joc de mine, adăugă şi Fred, mai neinteligibil decât de obicei. Şi pe urmă a venit Erin.

Nick se uită la ea, în timp ce tânărul scandalagiu se zbătea în mâinile lui.

- A păţit ceva?

- Nu, nimic.

- Hai, dom'le! îl rugă băiatul. Dă-mi drumu'!

Lui Erin îi făcea silă. Totuşi, nu voia ca Freddie să se tulbure şi mai mult, iar în jur începeau deja să se adune curioşii.

- Nick, te rog, repetă ea. Hai să plecăm de-aici.

Nick se uită urât la punkist.

- Care-i problema aici? interveni un bodyguard solid, apropiindu-se grăbit, cu o mână pe walkie-talkie şi cu cealaltă pe bastonul de la centură.

Imediat, Nick dădu drumul bluzei băiatului.

- Nici o problemă, îi spuse el paznicului, cu un zâmbet forţat. Doar o mică neînţelegere.

- Pe bune! confirmă grăbit punkistul, înroşindu-se la faţă.

- V-am zis să nu vă mai prind pe-aici! strigă

bodyguardul. Şi-acum, roiu'! Că dacă vă mai văd, chem caraliii!

Se uită crunt pe urmele celor trei derbedei care se îndepărtau grăbiţi.

Erin îl trase pe Nick de braţ.

- Să mergem.

După ce o privi o clipă, Nick se întoarse spre Freddie.

- E totul în regulă, fiule?

Băiatul părea să-şi fi revenit complet. Îi zâmbi lui Nick.

- S-o fi auzit pe Queenie! spuse el. A mârâit la ei şi i-a lătrat! Dac-o lăsam, bucăţi îi făcea!

Mai uşurat, Nick reveni cu atenţia spre Erin.

- Şi tu?

- N-am nimic, repetă ea. Hai să plecăm de-aici.

Cei trei punkişti dispăruseră. Bodyguardul întoarse capul spre Erin.

- Vreţi să depuneţi o plângere? întrebă el. Am mai avut şi-altă dată necazuri cu ei.

Erin clătină din cap.

- Nu, dar vă mulţumesc că aţi venit atât de repede. Nu s-a-ntâmplat mare lucru, cred.

Întoarse capul spre micul grup de gură-cască, încercând să zâmbească liniştitor.

- Nici o problemă.

Paznicul ridică din umeri.

- Bine...

Şi, după ce Erin şi Nick îi mulţumiră, se îndepărtă greoi, vorbind în walkie-talkie.

Lângă Erin, Nick iradia în jur tensiune ca un doberman în patrulare. Erin îl atinse pe braţ.

- Vino.

Se uit la Freddie, care pornise deja cu scaunul, însoţit de collie. Părea să fi uitat de experienţa neplăcută. Când vru să-i urmeze şi ea, Nick o atinse uşor pe braţ.

- Ascultă, întrebă el încet, chiar n-ai păţit nimic?

Erin ezită, trăgând adânc aer în piept. Dacă Nick nu apărea la timp, scena ar fi putut să devină mult mai urâtă.

- Nimic - datorită ţie, spuse ea cu sinceritate.

Un moment, se priviră în ochi. Era atât de plăcut să fie salvată... Mai ales de un bărbat ca Nick.

- Îmi venea să dau cu ăla de toţi pereţii, mârâi el. Mai ales când am auzit cum vorbea cu tine.

Amintindu-şi ce spusese huliganul, Erin se înroşi în obraji. Sperase ca Nick să nu fi auzit. Bine măcar că punkistul nu avusese timp să-şi ducă propunerile porcoase până la capăt. Îşi privi picioarele, jenată.

- Ai ajuns tocmai la timp, murmură ea.

Nick îi ridică uşurel bărbia cu un deget.

- La ţanc? întrebă el glumeţ.

De pe buzele lui Erin scăpă un chicotit.

- Să zicem. Îţi mulţumesc încă o dată.

Ochii lui Nick se întunecară. Stătea foarte aproape.

- Oricând, şopti el, mângâindu-i cu un deget marginea obrazului. Pentru tine, oricând.

Erin privi în jur, uşurată să vadă că nimeni nu le mai dădea atenţie. Înghiţind în sec, spuse:

- Mai bine să ne întoarcem la ceilalţi, până nu-i convinge Freddie că Queenie s-a luptat cu un comando întreg de talibani.

Un moment, Nick nu făcu decât s-o privească.

- Mda... murmură el în cele din urmă, tărăgănat. Cred că e timpul să mergem. Mare poftă am să-ţi ofer o cafea şi să te-ascult spunându-mi ce erou antiterorist sunt eu.

Înainte ca Erin să poată formula un răspuns, o luă de braţ. Pentru prima oară, lui Erin nu-i veni să se desprindă din strânsoare.

* * *

Lui Erin îi era greu să se concentreze. Privea ecranul computerului fără să-l vadă, cu gândurile vraişte. Când auzi ciocănitul în uşă, tresări, deşi îl aşteptase.

- Intră! strigă ea după ce trase adânc aer în piept.

Rămase cu privirea spre display, încruntându-se, chipurile concentrată. Cuvintele de pe monitor pluteau pe dinaintea ochilor ei.

- Bună.

Făcu un efort să întoarcă încet capul.

Nick făcuse un duş şi avea părul umed. Câteva

şuviţe îi cădeau pe frunte; o mâncau degetele să i le aranjeze. Fu nevoită să înghită în sec.

- Bună.

Îşi linse buzele uscate, apoi roşi, când văzu cum îi privea Nick gura. Nervoasă, tastă pe keyboard, închizând programul în care lucra, şi-şi împinse scaunul de la birou. Ridicându-se, se duse grăbită la dulap să scoată o cutie cu dischete. Firişoarele de păr de la ceafă o avertizară că Nick se apropiase şi mai mult. Când se întoarse, Erin se pomeni imobilizată lângă perete, între braţele lui.

Îl privi în ochi. Atracţia dintre ei era atât de puternică, încât o simţea pulsând ca un joc de lumini.

Aruncă o privire spre fereastră. Jaluzelele erau ridicate şi putea să-i vadă oricine.

- Ăă, eu... începu ea, ezitând.

Nick se întoarse, urmărindu-i direcţia privirii.

- Nu te mişca, ordonă el.

Îl văzu cum se ducea la fereastră şi trăgea jaluzelele. Când se întoarse, inima lui Erin începu să bată în acelaşi ritm cu paşii lui.

- Ce faci...? îl întrebă cu voce răguşită, în timp ce trupul lui Nick îl atingea pe al ei.

- Încerc să te seduc, îi murmură el la ureche. Cum mă descurc?

În glas i se simţea umorul, dar şi dorinţa. Din cine ştie ce motiv, acest lucru o făcu să se relaxeze. Ridică mâinile, îngropându-şi degetele în părul lui.

- Te descurci perfect, şopti, cu buzele lipite de

ale lui.

Sărutul fu senzual, dulce şi vibrând de făgăduieli. Erin îşi mişcă gura sub a lui, hămesită, în timp ce-i simţea mâinile strângând-o de umeri. Abia îşi dădu seama cum îi răsfira cu degetele părul des, când uşa se deschise brusc.

- Pardon! exclamă Anna, în timp ce amândoi săreau în direcţii opuse ca doi adolescenţi surprinşi în flagrant delict. Iertaţi-mă. Nu ştiam că e cineva aici, continuă ea, roşie la faţă, dar cu un zâmbet obraznic. Am văzut lumină şi am crezut că a uitat cineva s-o stingă.

Îşi întoarse scaunul în loc.

- Continuaţi! adăugă ea peste umăr.

- Anna! exclamă Erin, dar imediat se întrerupse, neştiind ce să spună.

Partenera ei ridică mâna în semn de salut, văzându-şi de drum.

- Pe curând, scumpilor!

Nick se duse la uşă şi o închise, după care o privi pe Erin cu o expresie speculativă.

- S-a stricat starea? întrebă el înălţând din sprâncene, în timp ce se apropia.

Erin făcu un pas înapoi, evitându-l. Toţi nervii ţipau la ea să se-arunce în braţele lui şi să nu mai plece de-acolo. Braţele lui Nick căzură pe lângă trup.

- Mi-era frică de asta, murmură el abătut.

- Îmi pare rău.

Încrucişându-şi braţele pe piept, Erin îşi mută

privirea.

Nick oftă, resemnat.

- Mă rog, spuse el, despre ce voiai să-mi vorbeşti?

- Despre Lucy, răspunse Erin fără ezitare. Voiam doar să ştii ce progrese mari face. Se străduieşte din răsputeri şi i-am şi spus-o. Ea şi Max evoluează excelent. Sunt foarte mulţumită.

Expresia lui Nick rămase nepăsătoare.

- Mă bucur, spuse el după un moment de tăcere.

- Chiar te bucuri?

O privi ridicând scurt capul.

- Ce vrei să spui?

- Mă întrebam, recunoscu Erin. Nu mă poţi condamna, când ştiu ce părere ai despre tot programul nostru.

- Îmi iubesc sora, răspunse Nick cu glas aspru.

- Ştiu, se grăbi Erin să confirme. Dar iubirea nu te poate orbi faţă de ceea ce e în interesul ei.

- Şi ce e în interesul surorii mele, după părerea lui Erin McKenzie?

În zâmbetul lui Nick nu se vedea nici o undă de căldură, iar glasul îi era sarcastic.

- Nu poţi susţine că ştii ce simt când o văd pe Lucy în fotoliul ăla rulant, ridică el tonul.

- Nu te mai tot pedepsi singur! strigă şi Erin; făcu un efort să se controleze. Nu-i foloseşte la nimic, şi fii sigur că nici pe tine nu te ajută.

Nick clipi din ochi, surprins. Îşi trecu o mână

prin părul umed, ciufulindu-şi-l ca ţepii unui arici.

- A naibii, ca' încăpăţânată mai eşti, comentă el.

Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, Erin bătu din picior, enervată.

- Cum îţi permiţi să mă faci tu pe mine încăpăţânată? se bâlbâi ea, proptindu-şi pumnii în şolduri. Te ţii de vinovăţia asta ca de-un colac de salvare!

Sprâncenele lui Nick se îmbinară crunt, în timp ce se înroşea în obraji.

- Nu ştii ce vorbeşti.

- Ba ştiu, Nick, ba ştiu... gemu ea mai încet. Am mai văzut asemenea cazuri.

Se apropie de el apucându-l de braţ; îi venea să-l zgâlţâie, dar se stăpâni.

- Te schilodeşte mai rău decât orice accident sau boală. Vinovăţia asta te va schilodi, şi va face tot posibilul s-o lase şi pe Lucy infirmă.

Nick îşi smulse braţul, aruncând flăcări verzi din ochi.

- Nu te-amesteca, mârâi el. Tu nu înţelegi ce simt.

Un moment, chipul îi fu chinuit.

- Nimeni nu înţelege.

Apoi expresia îi deveni închisă, ca şi cum ar fi regretat că dezvăluise atât de mult. Cu o ultimă privire furioasă spre Erin, se răsuci pe călcâie şi deschise smucit uşa.

- Nick! exclamă ea, încercând să-l oprească.

Nick îşi văzu de drum, închizând uşa cu o

încetineală mai ameninţătoare decât dacă ar fi trântit-o.

Erin se lăsă pe scaunul de la birou, privind ecranul gol. Cum l-ar fi putut convinge? Cum să-l facă s-o asculte măcar?

Îşi rezemă coatele de birou, cu capul sprijinit în mâini. Nu-l putea ajuta pe Nick decât găsind mai întâi o cale de a o ajuta pe Lucy.

* * *

În timp ce Erin se gândea la complexele lui de vinovăţie, Nick le făcu o vizită lui Lucy şi Max.

- Intră! îl pofti ea, deschizându-i uşa, cu un zâmbet primitor pe buze.

- Cum te simţi? o întrebă Nick, care încă mai fierbea de nervi după cearta cu Erin.

- Cred că ar fi cazul să te întreb cum te simţi tu, replică Lucy, arătându-i canapeaua.

Nick se aşeză pe perne.

Când era vorba de fratele ei, perspicacitatea lui Lucy devenea surprinzătoare. Putea citi în el ca într-o carte deschisă. Nick nu ştia ce să-i spună, nici măcar nu era sigur de ce venise. Fără a lua o hotărâre conştientă, se pomeni povestindu-i despre conflictul cu Erin, declarând că aceasta era cea mai exapersantă femeie pe care avusese ghinionul de a o întâlni vreodată. Despre sărut, evident, nu-i spuse nimic, şi nici nu preciză despre ce anume discutaseră.

- Ştiam eu! exclamă Lucy la sfârşit, bătând din palme.

Lângă ea, Max se ridică în picioare, cu ochii la stăpâna lui.

- E-n regulă, îl linişti ea mângâindu-l pe cap. Culcat, Max.

Oftând zgomotos, câinele se tolăni lângă scaun.

- Ce ştiai? mârâi Nick frustrat.

- Sunteţi făcuţi unul pentru altul. Am ştiut din clipa când v-am văzut împreună.

Arăta atât de înfumurată, încât Nick izbucni exasperat, răstindu-se pe negândite:

- Nu ştiam că te-ai lovit şi la cap!

O fracţiune de secundă, Lucy păru să fi primit o palmă. Apoi zâmbi vesel.

- Ăsta-i unul dintre puţinele organe care mi-au rămas în perfectă stare!

Ridicându-se, Nick veni să îngenuncheze lângă scaunul ei.

- Iartă-mă, aluniţo, spuse el furios pe sine însuşi. Am spus o mojicie şi aş da orice ca să-mi iau vorba înapoi.

Înclină capul, devorat de remuşcări. Lucy era ultima fiinţă din lume pe care ar fi vrut s-o rănească.

- Chiar atât de tulburător e adevărul? îl întrebă ea, cu umorul revenindu-i în voce.

Uşurarea îl făcu pe Nick să ridice capul. Ezitant, zâmbi şi el, cu uşoară ironie.

- Care adevăr?

Pe faţa lui Lucy se citea satisfacţia.
- Te-ai îndrăgostit de Erin! declară ea.

Capitolul 8

Nick rămase năucit de afirmaţia lui Lucy că se îndrăgostise de Erin. Poate că o dorea pe provocatoarea roşcovană, dar asta nu însemna nici o implicare emoţională. Neluând în seamă mica voce care încerca să-i spună că interesul lui faţă de ea nu provenea întru totul de la talie-n jos, sări în picioare.

- Dar e absurd!

Zâmbetul lui Lucy se lăţi, înfuriindu-l şi mai mult. Înainte de a-i scăpa cine ştie ce cuvinte necugetate, Nick îşi înfrână nervii, silindu-se să afişeze un zâmbet răutăcios.

- Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta, spuse el clătinând din cap. Recunosc că Erin e o femeie frumoasă...

- Aha! Recunoşti că ai observat! se repezi Lucy cu o expresie obraznică.

- Surioară dragă, nu-s mort, spuse el tărăgănat. Dar nici nu mă amorezez de fiecare femeie atrăgătoare care-mi apare-n faţă.

- N-am spus asta, protestă Lucy. Erin, însă...

Fu rândul lui Nick s-o întrerupă.

- ...conduce acest centru de antrenament, încheie el în locul ei.

- Zilele astea am vorbit cu Anna, continuă Lucy, schimbând subiectul atât de repede încât Nick clipi din ochi, nedumerit.

- Aşa, şi...?

- Şi mi-a spus că ea şi Erin s-au cunoscut în colegiu.

Nick dădu din cap. Ştia şi el.

- Atunci a fost diagnosticată paralizia Annei, spuse el.

- Ştiu. Dar pe Darren l-a cunoscut după aceea.

Lucy făcu o pauză, în aşteptare.

Surprins, Nick înălţă din sprâncene. Oare Anna îi spusese lui Darren despre situaţia ei înainte ca relaţia lor să înceapă? Ar fi fost foarte greu, pentru amândoi.

- S-au îndrăgostit şi s-au căsătorit, cu toate că Darren ştia că starea ei urma să se agraveze, continuă Lucy. Nu-i aşa că-i romantic?

- Tot greu e, replică Nick.

I s-o fi părut romantic lui Lucy, însă Nick ştia cât de tensionată putea fi o asemenea relaţie. N-ar fi folosit tocmai cuvântul "romantic", dar ezita să-i spună surorii lui acest lucru.

Deodată, ochii lui Lucy se umplură de lacrimi.

- Tu chiar nu înţelegi? întrebă ea cu voce tremurătoare.

Pe Nick îl străbătu un fior rece. Se ridică şi se aplecă asupra ei, luându-i mâna într-a lui.

- Ce este, fetiţo? Ce te tulbură?

Lucy îşi şterse lacrimile cu stângăcie.

- Dacă Anna a putut găsi un bărbat care s-o iubească, atunci poate că voi găsi şi eu, spuse ea cu un zâmbet tremurător. Voi avea o viaţă mai normală şi voi fi fericită.

- Sigur că da, fu Nick de acord, strângându-i mâna. Sigur că aşa va fi.

În sinea lui, nu putea decât să se întrebe dacă vreunul dintre ei avea să-şi mai regăsească vreodată fericirea.

* * *

În aceeaşi seară, Nick încă se mai întreba dacă nu cumva Lucy îşi făcea iluzii. Altfel, o aştepta o mare dezamăgire. Erin era de vină că-i dădea speranţe false, promiţându-i că un câine de companie ar fi vindecat-o ca prin miracol.

Trebuia să-i vorbească şi nu voia să mai aştepte până a doua zi dimineaţa, când nu avea ocazia s-o prindă singură. Înainte de a apuca să se răzgândească, se duse şi ciocăni la uşa apartamentului ei.

Când Erin îi deschise, Nick o văzu în spatele ei pe Anna.

- Bună, îl întâmpină Erin. Intră.

Nick aruncă o privire spre Anna, simţind cum se înroşea de jenă. Oare cele două femei discutaseră despre sărutul pe care-l surprinsese Anna? Făcu un efort s-o privească în ochi.

- Anna, o salută el grav. Ce faci?

- Bine, mulţumesc.

Se lăsă o tăcere cam incomodă, pe care Erin încercă s-o risipească.

- Ei, spuse ea, atunci, cred că ne vedem mâine, Anna.

- Sigur.

Anna ieşi pe uşă, făcându-i lui Nick cu mâna din mers.

- Noapte bună.

- Somn uşor, răspunse el.

În timp ce Nick stătea ezitant în prag, Erin deschise uşa mai larg. Intră pe lângă ea, cu un zâmbet strâmb.

- Iartă-mă că am venit la ora asta.

- Nu-i nimic. Ce pot face pentru tine?

Nick îi privi faţa ridicată spre el şi simţi ceva frângându-i-se în suflet. Întinse şovăitor mâinile spre ea.

- N-am putut să stau deoparte, mărturisi el, apucând-o de umeri.

Erin îl cuprinse cu braţele de talie. Un moment, îi savură atingerea. Toate rezervele i se risipiră. Apoi, mult prea curând, îi simţi mâinile împingând-o uşor de umeri. Ochii lui aveau pleoapele coborâte pe jumătate, nelăsând să se întrezărească nimic.

- Nu trebuia s-o fac.

- Atunci, de ce-ai făcut-o? întrebă ea, încrucişându-şi protector braţele pe piept.

Nick aruncă o privire spre canapea.

- Se poate?

La confirmarea scurtă din cap a lui Erin, se aşeză, cu un braţ întins pe spătar. Erin se lăsă pe un scaun, în faţa lui, bucuroasă că reuşea să-şi ascundă tremurul picioarelor înmuiate. Îl aşteptă să vorbească.

- Îi dai speranţe false lui Lucy, spuse scurt Nick.

Cuvintele lui o făcură să se încordeze din nou, cu unghiile înfipte în palme.

- Cum aşa?

Cu o expresie tulburată, Nick continuă:

- A stat de vorbă cu Anna şi acum crede că orice e posibil, chiar şi să se mărite.

- Şi ce vină am eu?

- Din cauza câinilor. Crede că poate spera orice, atâta vreme cât are un câine de la tine.

Erin nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

- În limite rezonabile, aşa este.

Lăsându-şi capul pe spate, Nick închise ochii. Fruntea i se încreţise de îngrijorare.

- Hai să fim serioşi.

- Sunt foarte serioasă, replică Erin, încercând să nu-şi piardă răbdarea. Uită-te la Anna şi Darren. Sunt cât se poate de fericiţi.

Nick făcu un gest nepăsător.

- Sunt sigur că ei reprezintă excepţia care confirmă regula.

Lui Erin îi venea să-l strângă de gât.

- Întotdeauna respingi tot ce nu corespunde cu vederile tale înguste despre lume? întrebă ea, din ce în ce mai enervată.

Drept răspuns, Nick îngustă ochii.

- Şi tu, întotdeauna vezi lumea prin ochelari cu lentile roz?

Prea agitată ca să mai stea jos, Erin sări în picioare. Nick se ridică şi el.

- Cred că nu ţi-a mai rămas nici o speranţă, spuse ea încet. Nu ştiu ce te-a făcut să fii atât de pesimist, dar încep să mă satur de atitudinile tale prăpăstioase.

În ochii lui se zări o străfulgerare de furie.

- Iar eu încep să mă satur de aerele tale de Mary Poppins.

- Mary Poppins! pufni Erin, parcă văzând-o pe Julie Andrews zburând peste oraş cu umbrela în mână.

- Exact, mârâi el.

Erin nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Imaginea era prea comică. Spre surprinderea ei, Nick zâmbi scurt şi el. Apoi redeveni serios.

Înainte de a apuca să spună ceva, Erin îl luă de mână, trăgându-l la loc pe canapea.

- Povesteşte-mi despre accident, îl invită ea pe un ton mai blând.

Cu un oftat zgomotos, Nick îşi rezemă capul de spătarul canapelei.

- Încerc să nu mă gândesc la el.

- Ţi-ar face bine să vorbeşti despre ce s-a întâmplat, insistă Erin. Ai discutat vreodată cu cineva?

Fără îndoială, familia lui îl sprijinise, încercând

să-l asigure că accidentul nu se întâmplase din vina lui. Lucy insista că aşa fusese.

Spre surprinderea ei, Nick clătină din cap.

- Nu, cred că nu. Tatăl meu e un om interiorizat, care nu se amestecă în problemele altora. Iar Lucy a fost întotdeauna Fetiţa lui Mămica. Cum aş putea-o face pe mama să se simtă şi mai prost, reamintindu-i?

- Te înţeleg, îl asigură Erin. Dar aş dori să ascult. Dacă vrei să-mi spui.

Nick îi cuprinse mâna şi-şi lăsă capul în piept. Erin abia se abţinu să-i mângâie părul.

- Ne certam, spuse el după o lungă pauză. Lucy voia să urmeze un curs scump de modeling.

Glasul îi era amar, iar Erin ştia că înverşunarea i se adresa lui însuşi.

- Se lăsase de colegiu, fiindcă voia să înveţe despre coafură şi machiaj. Apoi a abandonat şi şcoala de cosmetică, descoperind că nu era chiar atât de simplă.

Rămase tăcut.

Lângă el, Erin îi strânse mâna.

- Pare foarte rezonabil ce-mi spui.

Nick îi ridică mâna la buze şi o sărută.

- Mulţumesc, dar acum desfăşurarea unui curs de modeling nu mi se mai pare prea important.

După un moment, continuă:

- Oricum, nu eram prea atent la trafic. Aşteptam la un semafor. Când s-a mutat pe verde, am pornit. Un şofer beat a trecut pe roşu. A lovit

maşina cu toată viteza, în partea dinspre Lucy. N-a avut nici o şansă.

- Nu cred că ai fi putut să faci ceva...

- Aş fi putut să fiu mai atent, o întrerupse furios Nick. Aş fi putut să mă asigur, înainte de a intra în intersecţie. Dar eram prea enervat la gândul de a cheltui câteva sute de dolari, ca să-mi mai bat capul cu asta.

Erin îl apucă de antebraţ.

- Asemenea lucruri se întâmplă, spuse ea. Probabil că accidentul s-ar fi produs oricum, şi dacă nu văceraţi. Numai că atunci nu te-ai mai simţi atât de vinovat.

Îi mângâie braţul, încercând să-l consoleze.

- Hai, insistă ea, e timpul să încetezi. N-a fost vina ta.

Nick înălţă capul, privind-o în ochi cu o expresie sumbră. Schimbarea subtilă din atmosferă o făcu pe Erin să-şi roadă buza. De ce întotdeauna când erau singuri intervenea dorinţa?

Îi eliberă braţul. Mâna lui Nick se strânse şi mai tare pe a ei.

- Mulţumesc, spuse el încet. Ştiu că încerci să mă ajuţi.

- Şi cum mă descurc? întrebă Erin, vrând să destindă atmosfera.

Atenţia lui Nick se îndreptă spre gura ei.

- Nu sunt sigur ce se întâmplă aici, dar m-am săturat să mă tot împotrivesc, şopti el.

Erin zâmbi. Ca şi cum ar fi aşteptat acest

semnal, Nick se avântă ca o pasăre de pradă, acoperindu-i gura cu a lui, într-un sărut tandru la început, pentru a exploda imediat într-o conflagraţie a dorinţei.

După câteva momente toride, trase aer în piept şi înălţă capul.

- Dacă nu eşti hotărâtă, fă bine şi opreşte-mă acum, spuse el cu glas răguşit. Altfel, nu pot promite c-am să-ţi mai dau drumul.

Erin îi atinse obrazul cu degetele. Apoi se ridică, absolut sigură de ceea ce voia să facă. Întinse mâna.

Nick îi apucă degetele, ridicându-se în picioare, cu o expresie nedumerită.

- Dormitorul meu e acolo, spuse ea, conducându-l pe micul culoar.

Ţinând-o de braţ, Nick o opri şi o strânse la piept. Erin îl cuprinse pe după gât şi se sărutară din nou, tandru.

- Voi avea grijă să fie ceva cu totul special pentru tine, murmură el cu glasul îngroşat de emoţie. Ceva ce nici unul dintre noi nu va uita vreodată.

* * *

A doua zi dimineaţa, când Nick nu apăru la micul dejun, Erin o întrebă pe Lucy:

- Ce-i cu Nick, nu s-a trezit la timp?

Ochii lui Lucy, atât de asemănători cu ai lui, se

dilatară de surprindere.

- Nu ţi-a spus?

- Ce să-mi spună?

Erin spera ca expresia ei să nu trădeze nimic despre tumultuoasa noapte pe care o petrecuse împreună cu Nick. Se trezise din somn singură, regretând imperativele bunei cuviinţe care, fără îndoială, îi impuseseră lui Nick să se retragă în apartamentul lui, înainte de crăpatul zorilor, în timp ce ea dormea, secătuită de dezmierdările lui experte. Acum se îngrozea să-l revadă de faţă cu alţii, dar nu-şi putea stăpâni ochii să săgeteze spre uşă de fiecare dată când se deschidea.

- Ce-ar fi trebuit să-mi spună Nick? repetă ea, când Lucy nu-i răspunse imediat.

- Credeam că aţi vorbit înainte de plecare.

Pe Erin o străbătu un fior îngheţat prin şira spinării.

- Ce plecare? întrebă.

Lucy rămase cu privirea spre farfurie.

- Nick a plecat înapoi la Eugene.

Capitolul 9

Erin simţi cum i se scurgea sângele din faţă. Înghiţi în sec, încercând să-şi păstreze calmul. Nu se putea gândi decât la un singur lucru: Nick plecase. Se culcase cu ea, apoi plecase fără o vorbă. Fără o singură privire în urmă!

- Nu, abia reuşi ea să-i răspundă lui Lucy, nu mi-a spus nimic.

Detesta expresia compătimitoare a fetei, detesta faptul că toţi auzeau penibilul schimb de replici.

- Se pare că au apărut unele probleme la firmă care necesitau imediat prezenţa lui, continuă Lucy. Probabil se va întoarce peste vreo două zile.

Pe Erin o inundă uşurarea. Nu plecase definitiv. Apoi îşi dădu seama că, totuşi, Nick putuse pleca netulburat, după tot ceea ce se întâmplase între ei. Evident, pentru el însemnase altceva decât pentru ea. Însemnase mai puţin.

- S-a întâmplat ceva? întrebă încet Anna.

Erin îşi trânti un zâmbet pe faţă.

- Nu. Atâta vreme cât Lucy e bine, totul e-n regulă.

Se îndoia că Anna o credea, dar ştia că prietena ei n-avea s-o mai descoasă. Cel puţin, nu imediat.

- E-n ordine, spuse Lucy. Sunt de-a dreptul uşurată că am scăpat de supravegherea lui Nick, măcar pentru o vreme.

- Are intenţii bune, îl apără Erin.

Lângă ea, Jane chicoti.

- Ştiu eu cum sunt rudele atente. Sora mea nu vrea să creadă nici acum că mă pot descurca singură. A avut nevoie de luni de zile, după ce mi-am luat primul câine, ca să nu mai vină în fiecare zi să vadă ce făceam.

Conversaţia trecu la subiecte mai banale, iar

Erin ieşi. Vremea de-afară se potrivea cu starea ei de spirit. Cerul era plumburiu şi ploua torenţial.

* * *

Nick intră în parcarea din spatele firmei Blackwood Construction, bucuros să vadă că maşina tatălui său era acolo. Nu-i dăduse telefon înainte de plecare. Fusese prea devreme. În schimb, pornise cu noaptea-n cap, conducând aproape neîntrerupt, cu o singură oprire pentru benzină şi o cafea.

- Salut, tată, spuse el, intrând.

Tatăl lui stătea lângă biroul contabilei, cu o imprimată de computer în mână.

- Nick! Ce faci? întrebă el, apropiindu-se să-i strângă mâna.

- Bine, răspunse Nick, salutând-o apoi şi pe Ruby, contabila.

- Nu mă aşteptam să te văd azi, continuă tatăl lui, în timp ce intrau în birou.

Nick ridică din umeri.

- Am avut o ocazie să vin şi am profitat.

Tatăl lui se uită la ceas.

- Cred că ai plecat destul de devreme. Ce face Lucy?

Nedorind să-l îngrijoreze, Nick ezită.

- Continuă cursul, spuse el după câteva clipe. Cred că se descurcă bine, dar îşi face speranţe mari. Poate prea mari.

Bătrânul se încruntă, apoi se aşeză la birou.

- Hai mai întâi să te pun la curent cu proiectul Highland Mall, spuse el.

În următoarea jumătate de oră, discutară probleme de afaceri. Apoi, lui Nick începu să-i ghiorăie stomacul.

- Mai bine îi dau un telefon mamei şi pe urmă mă duc să mănânc ceva, spuse el. Ai timp să iei masa cu mine?

Continuară cu discuţiile de afaceri şi în timpul prânzului. Imediat ce terminară, porniră să viziteze diferite şantiere de construcţii, petrecându-şi astfel toată după-amiaza.

Nick sperase să plece înapoi la Monroe a doua zi dimineaţa. Voia s-o revadă pe Erin şi să lămurească situaţia dintre ei. Acum se părea că trebuia să mai stea în Eugene cel puţin încă o zi.

* * *

Lucy făcu ochii mari la vederea modelului în scaun cu rotile a cărui fotografie i-o arăta Erin.

- E o idee nouă, în curs de încercare, portretizând oameni adevăraţi, din viaţa de toate zilele, îi explică Erin. Femeia cu care am stat eu de vorbă, Nita Blue, a spus că reclamele au declanşat o reacţie covârşitoare din partea publicului şi caută modele ca fata din imagine. I-am vorbit despre tine şi vrea să te vadă.

- Când? întrebă Lucy.

- Mâine dimineaţă.
- Mâine?
Lucy rămase cu gura căscată, agăţându-se de braţele fotoliului rulant.
- Nu ştiu ce să spun... Trebuie să-mi aranjez părul... Şi cum am s-ajung la întâlnire? Poate ar fi mai bine să aştept până termin aici, se încruntă ea, muşcându-şi buzele.
- Nici o grijă, îi spuse Erin, arăţi excelent. Întâlnirea are loc în centrul oraşului Seattle. Am să te duc eu cu maşina, şi-l luăm şi pe Max. Va fi o experienţă foarte interesantă pentru voi amândoi.
Lucy ezită, iar Erin se temu că avea să refuze. Apoi se însenină la faţă.
- De ce nu? întrebă ea, ridicând bărbia. Parcă văd că Nick o să facă o criză!

* * *

În după-amiaza următoare, când se întoarse din Eugene, Nick nu crezuse să fie primit cu covorul roşu, dar nici nu se aşteptase ca Lucy şi Erin să fie plecate amândouă.
- Unde ziceai că s-au dus? o întrebă el pe Anna, care lucra în birou.
Zâmbind, Anna ridică din umeri.
- Au plecat undeva împreună, răspunse ea. La Seattle, mi se pare că a spus Erin.
Lui Nick îi venea s-o strângă de gât.
- Dar nu ştii unde anume? Nici de ce?

Anna îl privi din nou, apoi reveni cu ochii spre monitorul computerului.

- Mă tem că n-am fost prea atentă.

Nick mârâi un cuvânt de mulţumire şi ieşi. Anna îi ascundea ceva, nu avea nici o îndoială. În fond, ce naiba se întâmpla? Se întrebă dacă Darren avea să-i spună, apoi alungă ideea. Nu voia să deranjeze iar cursul.

Tocmai trecea prin parcare, întrebându-se ce să facă, sub ploaia măruntă, când furgonul intră, cu Erin la volan şi Lucy pe locul alăturat.

Nick aşteptă, cu mâinile în buzunarele scurtei. Max coborî împreună cu ele.

Erin îl salută, roşie în obraji. Îl mâncau mâinile s-o ia în braţe. Nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsea.

- Nick! exclamă Lucy.

Abia reuşi să-şi desprindă privirea de la Erin. Se aplecă să-şi îmbrăţişeze sora.

- Salut, fetiţo.

Părea oarecum schimbată, mai drăguţă decât de obicei, dar Nick nu-şi putea da seama de ce.

- Te-ai tuns? o întrebă el.

Lucy râse. Schimbă o privire amuzată cu Erin, în timp ce Nick încerca, fără nici un rezultat, să ghicească starea de spirit a acesteia din urmă.

- Nu, nu m-am tuns, răspunse Lucy. Mai degrabă, mi-am schimbat look-ul.

Nick habar n-avea despre ce vorbea.

- Când te-ai întors? îl întrebă sora lui. Şi ce mai

fac mama şi tata?

- Am revenit de curând. Mama şi tata îţi trimit salutări. Vor veni să te vadă la absolvire. Şi-acum, unde-aţi fost, tu şi Erin?

Lucy trase adânc aer în piept, iar Nick simţi un fior rău-prevestitor.

- Sunt atât de emoţionată! izbucni fata, apucându-i mâna într-a ei, surprinzător de strâns. Am fost cu Erin la o agenţie de modeling! Am făcut nişte fotografii de probă, şi s-ar putea să mă angajeze!

Nick n-ar fi fost mai surprins nici dacă-i spunea că dăduse probă pentru Northwest Ballet Company. O privi pe Erin, în aşteptarea unei explicaţii.

- Aşa e, zâmbi ea cam sfidător. S-ar putea ca, până la urmă, visul lui Lucy să se împlinească.

Pentru prima oară de când se ştia, Nick rămase complet mut.

Lucy nu părea să aştepte vreun comentariu.

- Vreau să-l duc pe Max înapoi în apartament, îi spuse ea lui Erin. Cred că-i e prea cald.

- Bună idee.

Nick aruncă o privire spre câine, care stătea lângă Lucy, cu limba scoasă.

- Ce-i cu Max?

- S-ar putea să aibă temperatură, răspunse Erin. Azi n-a fost în apele lui. Voi suna la veterinar, să întreb dacă poate veni să-l examineze.

Lucy îşi strânse fratele încă o dată de mână, înainte de a-i da drumul.

- Vorbim noi mai târziu.

Nick o privi cum se îndepărta. Avea să-i pună o droaie de întrebări despre surprinzătorul ei anunţ. Cum putea să fie fotomodel, în situaţia ei?

Întoarse capul spre Erin, care-l privea cu o expresie puţin cam temătoare.

- Mi-a fost dor de tine, spuse el, abia rezistând tentaţiei de a o lua în braţe ca s-o sărute.

- Chiar ţi-a fost?

Probabil merita reproşul.

- Avem de vorbit, îi spuse el.

Primul lucru pe care-l avea de făcut era să se scuze pentru că plecase fără să-şi ia rămas bun, dar imediat după aceea trebuia să afle dacă sărutările ei erau la fel de plăcute pe cât şi le amintea.

- Hai să mergem în apartamentul meu, unde nu ne va întrerupe nimeni.

Erin era uşurată că Nick se întorsese şi nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-şi petreacă timpul până a doua zi dimineaţa la fel ca în urmă cu trei nopţi. Dar Nick avea dreptate. Mai întâi trebuia să stea de vorbă.

Deschise uşa apartamentului şi se aplecă să-şi mângâie motanul, care se trânti pe spate să fie scărpinat pe burtă.

- Vrei să bei ceva? îl întrebă ea pe Nick. Am nişte suc de portocale în frigider.

- Nu, mulţumesc.

Nick părea încurcat, iar lui Erin i se frânse inima. Nu voia să se simtă vinovat din cauza ei. Şi-

aşa purta povara unei vinovăţii prea grele!

- Stai jos până dau un telefon la veterinar, îi spuse ea. Termin imediat.

După ce vorbi, i se alătură lui Nick pe canapea, la o oarecare distanţă.

- Va trece pe-aici după-amiază, spuse ea.

Simţea tensiunea iradiind dinspre Nick, dar nu era sigură cum s-o risipească.

- Foarte bine. Sper că Max îşi va reveni.

Expresia lui Nick era sumbră, cu ochii întunecoşi şi pleoapele coborâte, în timp ce o privea pe Erin tăcut.

- Voiai să-mi vorbeşti, îi aminti ea când tăcerea deveni insuportabilă.

- Iartă-mă, răspunse, spre surprinderea ei, Nick. Nu trebuia să plec aşa.

- Atunci, de ce-ai făcut-o?

Nick oftă, mutându-şi privirea.

- Nu ştiu ce m-a apucat, începu el încet. Te doream atât de mult... Am încercat să rezist, dar n-am reuşit.

Zâmbi strâmb, în timp ce o şuviţă de păr îi cădea pe frunte.

- A fost atât de minunat... continuă închizând ochii, cu pumnii strânşi. Chiar mai minunat decât mă aşteptasem.

Erin rămase tăcută, chinuindu-se să înţeleagă unde voia să ajungă.

- De la accident, m-am străduit să-mi las deoparte nevoile personale, urmă Nick. Mi-am spus

că măcar atâta lucru îi datoram lui Lucy. Şi aşa este, se grăbi el să adauge. Dar, când eram în braţele tale, am uitat până şi de existenţa ei. Nu mă puteam gândi decât la felul cum mă făceai tu să mă simt.

Se apropie şi o luă de mână.

Erin îşi înghiţi nodul din gât. Bietul Nick, se tortura singur pentru un lucru asupra căruia nu avea nici o putere.

- Cred că am intrat în panică, mărturisi el. Îmi pare rău că am şters-o aşa. Sper să mă ierţi, încheie, privind-o cu ochi întrebători.

Recunoscătoare că se întorsese, Erin trase aer în piept, alungându-şi din minte orice gând despre viitor.

- M-a durut când am auzit de la Lucy că plecaseşi, recunoscu ea, dar cred că te pot înţelege.

Ridică mâna liberă, mângâindu-l pe obraz.

- Şi mie mi-a fost dor de tine, îi spuse în şoaptă.

- Iubito! exclamă Nick strângând-o la piept. Nu merit înţelegerea ta, dar o primesc.

O cuprinse cu putere şi o sărută pasional, în timp ce Erin se agăţa de el. După un moment care trecu prea repede, Nick se retrase.

- Aş vrea să putem sta împreună până mâine dimineaţă, mărturisi el cu glasul înăsprit de dor. Dar cineva ţi-ar observa lipsa şi ar veni să te caute.

Erin îl sărută scurt.

- Mă duc să-i spun lui Lucy că vine veterinarul.

La auzul numelui surorii lui, Nick îşi aminti de drumul acesteia la Seattle, cu Erin.

- Îi transmit eu mesajul, spuse. Oricum am de discutat cu ea.

- Bine, răspunse Erin. Eu mă duc să văd ce face clasa, şi dacă Darren vrea s-o iau în primite mai departe.

- Ai vreun plan pentru seara asta?

Erin clătină din cap.

- Atunci, hai să ne întâlnim după cină.

- Mi-ar face plăcere.

- Vorbim mai târziu, da?

Ploaia încetase, iar cerul începea să se însenineze.

- Ne vedem mai încolo, spuse Erin.

- Fii sigură, răspunse Nick din prag, după care se întoarse şi porni spre uşa surorii lui.

* * *

- Ce face Max? întrebă el când Lucy îi deschise.

Fata aruncă o privire spre câine, care stătea culcat cu botul pe labe.

- Cam la fel. E indispus.

- Erin a chemat veterinarul. Va veni după-amiază.

- Bine.

Lucy păru puţin mai uşurată.

- Povesteşte-mi despre afacerea asta cu modelingul, îi ceru Nick, aşezându-se în faţa ei.

- A fost super! începu Lucy. Erin a văzut un anunţ în ziar, cu modele în fotolii rulante. A dat telefon la agenţie, i-a spus femeii de-acolo despre mine, şi m-au chemat la o probă fotografică.

Pe buze îi apăru un zâmbet.

- Nu-i extraordinar, că şi-a dat atâta osteneală?

Nick scoase un sunet evaziv. Ar fi preferat ca Erin să discute mai întâi cu el - numai că el nu fusese disponibil... Atunci, să fi aşteptat măcar...

- Oricum, continuă Lucy pe nerăsuflate, m-au machiat şi mi-au făcut o mulţime de poze. Nita, femeia de la agenţie, a spus că sunt promiţătoare. Dacă am şanse, după ce le studiază pe toate, mă va căuta.

- Şi pe urmă? întrebă Nick cam repezit. Cum ai să urmezi o carieră de modeling, la două sute de mile distanţă?

La auzul întrebării, Lucy făcu ochii mari.

- O să-mi iau un apartament în Seattle, răspunse ea.

Pufnind neîncrezător, Nick se ridică în picioare. Poftim, iată ce visuri năstruşnice încuraja Erin! Nu-şi dădea seama cât de vulnerabilă era Lucy? Cât de receptivă la ideile cel mai puţin realiste?

Totuşi, poate că femeia de la agenţie avea să renunţe singură, scutindu-l de a-şi exprima îndoielile.

- Pare destul de interesant, spuse el vag. Să mă anunţi neapărat imediat ce primeşti o veste.

- Sigur că da, răspunse Lucy cu un râs vesel

care-i străpunse lui Nick inima ca un cuţit; în ultimii doi ani, nu mai prea râsese. Poţi fi sigur.

Nick privi în jur.

- Sper ca veterinarul să aibă veşti bune despre Max.

Un moment, ochii lui Lucy îşi pierdură strălucirea.

- Şi eu.

* * *

În după-amiaza următoare, Nick se plimba prin faţa biroului, neliniştit ca un tată în sala de aşteptare de la maternitate, privindu-şi sora prin geam şi încercând să-i descifreze expresia în timp e vorbea la telefon. Veştile păreau să fie bune.

Anna întrerupsese cursul pentru a o chema pe Lucy la telefon. Max era în apartament. Veterinarul îi recomandase antibiotice şi două zile de odihnă. Lucy participase la curs fără el.

În sfârşit, fata dădu din cap, mai spuse ceva şi închise telefonul. Apoi, sub privirea lui Nick, îşi răsuci scaunul în loc şi o îmbrăţişă pe Anna.

- Le-au plăcut la nebunie pozele! anunţă ea, năvălind cu scaunul afară. Şi vor să ne revedem imediat ce termin aici!

Nick se lăsă pe vine, ajungând cu ochii la nivelul ei.

- E un vis frumos... începu el, luând-o de mână.

- Un vis!?...

Lucy se retrase cu scaunul, smulgându-şi mâna dintr-a lui.

- Ce încerci să-mi spui?

- Ascultă, fetiţo...

- Nu e nici un vis! insistă ea. E un lucru pe care vreau să-l fac. Un lucru pe care, cine ştie, chiar îl voi putea face, continuă, privindu-l cu ochi rugători.

- Hai înapoi la tine, să vedem cum se mai simte Max, propuse Nick. Putem vorbi şi acolo.

- Ba putem vorbi şi aici, îl contrazise Lucy. Sau, mai bine zis, eu voi vorbi şi tu ai să m-asculţi. Nu sunt o schiloadă neputincioasă, aşa cum vrei tu să rămân, Nick. Şi mă nemulţumeşte lipsa ta de încredere în mine.

Acuzaţia ei îi produse un adevărat şoc. Vru să protesteze, dar Lucy nu-l lăsă.

- Pentru tine, îngrijirea mea e o cale de a-ţi suporta vinovăţia. Dar n-ai nici un motiv să te simţi vinovat, insistă ea. A fost un accident.

Ochii i se umplură de lacrimi care începură să-i şiroiască pe obraji.

Nick fu nevoit să-şi înghită nodul din gât. Perspicacitatea ei îl surprinsese.

- Nu e vorba numai de suportarea vinovăţiei mele, cum spuneai, susţinu el. Încerc să te feresc de o dezamăgire dureroasă.

Lacrimile lui Lucy se înteţiră.

- Crezi că nu sunt în stare! se văicări ea. Nu mă găseşti destul de drăguţă, sau de rezistentă, sau

destul de deşteaptă, ca să reuşesc. Şi nu crezi c-am să mă ţin de treabă, fiindcă am renunţat la atâtea!

- Nu-i adevărat! protestă Nick.

Dar era prea târziu. Lucy îşi întorsese scaunul, pornind spre apartamentul ei.

- M-am schimbat! strigă ea peste umăr. Şi nu numai fizic. Doar tu nu vrei să recunoşti.

- Lucy!

- Lasă-mă-n pace!

Nick mai făcu un pas pe urmele ei, apoi ezită. Poate că amândoi aveau nevoie de câtva timp ca să se liniştească. Avea să încerce mai târziu.

- Ce-au spus? întrebă Erin apropiindu-se în fugă. A fost o veste bună?

- Depinde de punctul de vedere, răspunse posomorât Nick. În ce mă priveşte pe mine, nu face decât să-i prelungească suferinţa.

- Cum adică? Vor s-o mai vadă, sau nu?

- Mda, au zis că vor. Dar de unde ştii că nu-i vreo escrocherie ca să-i ia banii pentru fotografii scumpe sau mai ştiu eu ce?

Erin îl privi şocată.

- E o agenţie cu reputaţie, spuse ea. M-am interesat.

- Mă rog, părerea mea o cunoşti.

- Da, o cunosc, confirmă Erin cu o privire sfidătoare. Şi cred că tocmai i-ai spus-o şi lui Lucy.

Nick nu era obişnuit să trebuiască să-şi justifice acţiunile.

- Aşa e, i-am spus-o. Şi aş prefera să nu te mai

tot amesteci în viaţa ei, adăugă el. Acum are nevoie de timp, ca să chibzuiască temeinic.

Erin aruncă o privire spre apartamentul surorii lui.

- Nu eu sunt cea care încearcă să-i organizeze viaţa, îi aminti ea. Încerc doar s-o ajut să găsească o cale de a hotărî singură.

- Sunt fratele ei.

Nu-l putea contrazice.

* * *

După masa de seară, la care Lucy nu veni, Erin luă o farfurie cu mâncare şi porni spre apartamentul ei. Bătu la uşă. Îl auzi pe Max lătrând, dar nimic mai mult. Ciocăni din nou, apoi deschise încet uşa.

Max o salută dând din coadă. Poate că Lucy dormea. Erin îl mângâie pe cap.

- Te simţi mai bine, băiatule?

Câinele scheună încet, în timp ce Erin se uita în jur. Patul era gol, iar uşa băii rămăsese deschisă.

O străbătu un fior de teamă.

- Unde-i Lucy? îl întrebă ea pe Max.

Singurul răspuns fu un nou scâncet. Erin mai făcu un pas. Unde putea fi fata aceea, într-o seară atât de rece şi ploioasă?

După ce-i mai spuse lui Max câteva cuvinte liniştitoare, închise uşa şi se duse să-l caute pe Nick. Îl găsi rezemat de gardul ţarcurilor, care erau

acoperite, ferite de ploaie, lângă coteţul lui Lulu.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

- N-o găsesc nicăieri pe Lucy, răsunse Erin muşcându-şi buzele.

- E în apartamentul ei. Probabil stă bosumflată.

Când Erin clătină din cap, spunându-i că tocmai o căutase acolo, chipul lui Nick se crispă, alarmat.

- Încep să mă îngrijorez, mărturisi ea. Max era în casă, singur. Speram s-o găsesc pe Lucy cu tine.

Nick o apucă de braţ.

- Mai bine să chemăm încă pe cineva şi s-o căutăm. N-o putem lăsa singură, pe ploaia asta rece.

- Stai puţin. Dacă e pe undeva pe-afară, Max o va găsi mai repede decât toată lumea la un loc. Să-l aducem pe el.

Alergară repede înapoi la unitatea lui Lucy, de unde Erin luă lanterna, în timp ce Nick intra alături, la el, ca să şi-o ia şi pe a lui. Când ieşiră, se ciocniră de Darren. Erin îi explică în grabă ce se întâmplase.

- Merg să mă uit în birou şi-n celelalte clădiri, spuse el, păstrându-şi calmul.

- Mulţumesc, răspunse Erin. Încearcă să nu-i alarmezi pe ceilalţi.

Imediat ce-i spuse lui Max "Găseşte-o pe Lucy", acesta o luă la fugă pe aleea asfaltată care ducea spre pădure. Erin şi Nick îl urmară în goană, luând-o apoi pe o cărare.

- Crezi că s-ar putea ca Lucy să se fi dus singură în pădure? îl întrebă ea pe Nick.

- Nici nu ştii de ce-i în stare, când e supărată, răspunse el, răvăşindu-şi cu o mână părul ud.

Ploaia era tot mai rece şi puternică. Tocmai urmau câinele pe o a treia cărare, când îi auziră lătratul.

Darren, care îi ajunsese din urmă, spuse:

- Se pare că a găsit ceva.

Imediat, Nick o luă la fugă. Erin şi Darren porniră după el, până la ultima cotitură a potecii.

- O, Doamne! exclamă Erin când îl văzu pe Nick îngenuncheat în noroi, lângă un trup care zăcea pe cărare. Alături, scaunul cu rotile, răsturnat într-o parte, lucea în lumina lanternei.

- Lucy e! strigă Nick cu glas sugrumat, înlăturându-i părul ud şi încâlcit de pe faţa palidă.

Durerea din glasul lui străpunse inima lui Erin ca un cuţit.

Capitolul 10

- E conştientă? întrebă Erin, alergând spre locul unde Nick îngenunchease în noroi lângă trupul prăbuşit al lui Lucy. Max îi tot lingea obrajii palizi, scheunând neliniştit.

- Bine, Max, bine, îi spuse Nick, dându-l cu blândeţe la o parte. Lucy? Mă auzi?

Îl cuprinse uşurarea când ochii surorii sale se

deschiseră tremurător în lumina lanternei. Gemând, Lucy mişcă din cap. Nick înghiţi în sec, în timp ce un val de emoţii ameninţa să-i risipească toată stăpânirea de sine.

- De ce-a durat atât de mult? întrebă Lucy.

Purta doar un pulovăr peste bluză şi pantaloni lungi, iar Nick o înveli cu geaca lui căptuşită. Era umedă, dar tot o mai apăra de frig.

Câinele se apropie s-o lingă iar pe obraz, iar Lucy ridică mâna şi-l mângâie pe cap.

- Max te-a găsit, spuse Erin în timp ce-i palpa trupul în căutare de leziuni. În spatele ei, Darren ridică scaunul rulant.

- Ăsta pare să fie în regulă, spuse el.

- A alunecat o roată de pe cărare, când am întors, spuse Lucy. M-am răsturnat...

Vorbea greu, printre dinţii care-i clănţăneau.

- Lucy, te doare ceva? întrebă Erin.

- Mi-e doar frig, gemu fata.

- Ne poţi povesti mai târziu, spuse Nick, ridicându-se cu ea în braţe. Acum trebuie să te ducem la doctor.

- N-am nevoie de nici un doctor, obiectă Lucy. Trebuie să-l duc pe Max în casă până nu se îmbolnăveşte iar.

- Nu-ţi face nici o grijă cu Max, răspunse Darren. O să am eu grijă de el, în timp ce Erin şi Nick te vor duce la Valley General.

- N-am nimic, insistă Lucy.

O cutremură un nou fior, iar Nick o strânse la

piept.

- Ai îngheţat.

- Aduc eu scaunul, le spuse Darren. Voi luaţi-o înainte, duceţi-o din ploaia asta.

- Haideţi să trecem pe-acasă mai întâi, propuse Erin. O voi ajuta să-şi ia haine uscate, apoi o vom duce la urgenţă.

- N-am nevoie de nici un spital, mormăi din nou Lucy, terminându-şi fraza cu un strănut exploziv.

- Fă-i pe plac fratelui tău, o rugă Erin pe un ton autoritar care-l făcu pe Nick să zâmbească; acum, când ştia că Lucy era în siguranţă, se mai liniştise.

- Fă bine şi ascult-o, spuse el cu un zâmbet cam forţat. N-o să se lase până nu faci ce-ţi spune.

Ochii lui Erin scăpărară, dar nu-l contrazise.

* * *

Nick se plimba prin sala de aşteptare ca un tigru în cuşcă, pe când Erin răsfoia o revistă cu urechi-de-măgar la colţurile paginilor. După câteva minute de tensiune, sora îi chemă în cabinetul de examinare.

- Pare să nu sufere decât de o răceală uşoară, îl informă medicul pe Nick, dar am dori s-o ţinem până mâine. Pentru orice eventualitate.

- Perfect, răspunse Nick, în acelaşi timp în care Lucy protesta:

- Nici nu mă gândesc! Trebuie să mă ocup de Max. N-o să doarmă, dacă nu sunt lângă el.

- Lasă-l pe fratele tău să vadă de Max în seara asta, îi spuse doctorul. Dacă nu era câinele, acum ai fi fost într-o stare mult mai gravă.

- Venim să te luăm dimineaţă la prima oră, bine? promise Erin, sperând s-o mai liniştească.

- Vezi? S-a rezolvat totul, continuă medicul, desfăcându-şi mâinile.

Expresia lui Lucy rămase neschimbată.

- Lăsaţi-ne să vorbim noi cu ea, ceru Nick.

Medicul zâmbi.

- Bine, numai nu folosiţi furtunul, spuse el. Revin în câteva minute.

Imediat ce doctorul ieşi din cabinet, Nick se aşeză pe marginea mesei de examinare, luând mâna lui Lucy într-a lui.

- Eşti rece încă, spuse el.

Lucy îşi dădu ochii peste cap, privind apoi spre Erin.

- Nu mă puteţi scoate de-aici?

- Mâine, repetă Erin.

- Vreaui să mă duc la centru! stărui nervoasă Lucy.

- Ascultă, începu Nick cu blândeţe. Mai ţii minte vechiul nostru joc?

- Care joc?

Nick oftă.

- Ori de câte ori erai bolnavă, îţi îndeplineam o dorinţă dacă mă ascultai ca să te vindeci.

La colţurile gurii lui Lucy apăru un zâmbet.

- A, jocul ăla.

- Mda, confirmă el, făcându-i cu ochiul lui Erin. Apoi redeveni serios. Deci, care ţi-e dorinţa, surioară?

Un moment, Lucy nu răspunse. În schimb, ochii i se umplură de lacrimi.

- Vreau să-mi primesc înapoi viaţa mea, şopti ea, cu buzele tremurându-i.

La auzul acestor cuvinte, Erin simţi şi ea cum o podideau lacrimile.

- Şi eu aş vrea asta, răspunse Nick cu glas răguşit.

- De la tine o vreau înapoi, Nick, continuă Lucy, înghiţind un nod. Nu mă mai ţine aşa din scurt, frate.

Erin văzu o singură lacrimă prelingându-se pe obrazul bronzat al lui Nick.

- Nu ştiu ce să spun, mărturisi el. Eşti sora mea mai mică şi m-am obişnuit să am grijă de tine.

Zâmbetul îi era plin de tristeţe.

- Dar mă voi ocupa de Max până ieşi tu de-aici, bine? Îi sunt dator.

- Dacă Max era cu mine când am căzut, s-ar fi dus după ajutor, spuse Lucy.

- Ştiu, fu Nick de acord. La noapte am să-l ţin cu mine, te bucuri?

- Mă bucur... răspunse fata, deşi era clar că nu se bucura deloc. Iar tu gândeşte-te la ce ţi-am spus.

- Am să mă gândesc.

* * *

- Ăă, vrei o cafea? întrebă Nick. Aş putea să fac una.

Aruncă o privire spre bufetul din bucătărie, cu tăblia mai joasă, pentru a le fi accesibil handicapaţilor.

- Nu, mulţumesc.

În lumina slabă, Erin părea la fel de nervoasă şi neliniştită ca el.

La vederea ei, pe Nick îl cuprinse o curioasă senzaţie de normalitate, calmându-l imediat. Se apropie.

Lucy îşi dorea viaţa înapoi. Şi el ar fi putut avea o viaţă personală, dacă îndrăznea să şi-o revendice. Poate că sosise timpul să încerce.

- În cazul ăsta, spuse încet, oprindu-se în faţa lui Erin, aş vrea altceva.

- Ce anume?

Nick ridică încet mâinile şi-i cuprinse umerii, aproape temându-se să n-o sperie.

- Pe tine.

Erin păru să se topească în braţele sale, lipindu-şi obrazul de pieptul lui gol. Sângele se scurse din creierul lui Nick, coborând mult mai jos, cu o senzaţie de ameţeală şi jinduire dureroasă, făcându-l să geamă încet.

- Bănuiam eu că te simţi singur, murmură ea cu mulţumire.

Imediat, Nick o apucă de talie, cu putere, îndepărtând-o de el. O privi în ochi.

- Nu e numai atât, murmură el, ştiind încă înainte de a continua că ceea ce se pregătea să-i spună era adevărat, că fusese adevărat aproape de când o văzuse pentru prima oară.

Sosise timpul să abandoneze orice prudenţă, privind în faţă realitatea.

- Te iubesc, şopti el.

Sprâncenele subţiri ale lui Erin se înălţară, dispărând sub breton.

- Nu e nevoie să...

- Ba da, o întrerupse Nick. Trebuie să-ţi spun ce simt. Să nu-ndrăzneşti nici un minut să crezi că n-am nevoie decât de-o distracţie ca să-mi treacă mai uşor timpul. Nu despre asta e vorba şi vreau să fie clar.

Erin făcu un pas înapoi.

- Eşti sigur? Pentru că, dacă nu eşti...

Zâmbetul lui Nick apăru imediat, mai firesc decât oricare alt surâs ivit pe buzele lui în ultimii doi ani.

- Oi fi eu cam încet, spuse el tărăgănat, apropiindu-se din nou, da' prost nu-s. Încerc să mă mint de prima oară când mi-ai spus să mă relaxez. Dar în seara asta am văzut cât de important e Max pentru Lucy...

La auzul numelui său, Max se ridică de pe covor şi se apropie dând din coadă. Îşi vârî botul în mâna lui Nick.

- Bravo, băiatule, îl lăudă Nick. Şi-acum, culcă-te la loc.

Spre surprinderea lui, Max reveni docil lângă pat, se învârti de două ori în loc şi se culcă, încovrigat.

- Unde rămăsesem? se întrebă Nick.

- Îmi spuneai că mă iubeşti fiindcă ai înţeles cât de important e Max pentru Lucy, răspunse nedumerită Erin.

- Mă rog, probabil că între una şi alta nu e o legătură chiar atât de strânsă, replică Nick în timp ce se apropia de pat, ţinând-o de talie. Voiam să spun...

- Parcă nu-ţi aminteai.

- Şşşt. Voiam să spun că oi fi eu încet, dar până la urmă înţeleg ce se întâmplă. Lucy vrea să-i acord o şansă. Poate e timpul să-mi acord şi mie o şansă.

- Mi se pare logic, şopti Erin. Mai spune-mi.

- Despre importanţa lui Max pentru Lucy? o tachină Nick, cu o expresie serioasă.

- Nu! îl plesni ea pe braţ. Despre ceea ce spuneai în legătură cu mine. Hai, continuă.

- Vrei să zici, despre ceea ce simt pentru tine? ghici, chipurile, Nick.

Erin dădu din cap, cu ochii înceţoşaţi.

- Mhm... Despre partea aia...

O clipă, arătă atât de vulnerabilă încât lui Nick aproape i se frânse inima, după care impresia dispăru.

- Te iubesc, spuse el, sărutând-o. Te iubesc, repetă mai profund, cu un mârâit aspru de dorinţă.

- Şi eu te iubesc, răspunse Erin, făcându-i inima

să bată de uşurare.

Târziu, mult mai târziu, ultimul lucru pe care-l mai auzi Nick înaintea propriului său strigăt răguşit de plăcere fu geamătul de împlinire al lui Erin.

* * *

Ceremonia de absolvire avu loc într-o sâmbătă, în prezenţa dresorilor de câini, a voluntarilor, a câtorva foşti absolvenţi şi sponsori, ca şi a multor orăşeni din Monroe. Evenimentul se desfăşura în sala primăriei din oraş, întrucât participarea era prea numeroasă pentru capacitatea centrului de antrenament.

Cei trei absolvenţi aveau să stea în rândul întâi. Avuseseră o lună agitată, iar Erin ştia că erau uşuraţi să termine. Aştepta în fundul sălii, purtând o rochie albastră şi sandale cu tocuri înalte, în timp ce oamenii intrau şi se aşezau pe scaune.

- Bună ziua, domnişoară McKenzie.

Erin se întoarse să-i salute pe Burt şi Muriel Blackwood, părinţii lui Nick şi ai lui Lucy. Îi cunoscuse cu scurt timp în urmă, când sosiseră de la Eugene.

- Centrul dumneavoastră de antrenament este foarte impresionant, comentă Burt. Lucy ne-a purtat într-un tur.

Soţia lui, Muriel, murmură o încuviinţare.

Burt Blackwood era un bărbat robust, cu păr

argintiu, iar Muriel părea a fi destul de delicată şi sfioasă. Nick şi Lucy moşteniseră ochii ei.

- Vă mulţumesc, răspunse Erin. Am avut mult ajutor. Lucy a fost una dintre cele mai bune eleve ale mele.

Se aplecă s-o îmbrăţişeze.

- Felicitări pentru succes, îi spuse ea. Le meriţi.

- Fără Max, nu mă mai simt întreagă, se plânse Lucy.

Câinii aveau să le fie predaţi în cadru oficial, pe parcursul ceremoniei.

În spatele scaunului ei stătea Nick, privind-o pe Erin. Îi zâmbi strâmb, dar nu spuse nimic, în timp ce treceau cu toţii în şir spre locuri. Erin abia reuşea să-şi stăpânească încordarea.

După discursurile preliminare şi prezentarea primilor doi absolvenţi, când îi veni rândul lui Lucy, fata plângea aproape în hohote de emoţie. O îmbrăţişă pe Erin din tot sufletul.

- Îţi mulţumesc că mi-ai împlinit visul ăsta, spuse ea încet, în timp ce Erin îşi înghiţea la rândul ei lacrimile.

- Ai fost cu totul deosebită, răspunse Erin, acoperind microfonul cu o mână. Să vii şi să ţii cuvântări la viitoarele absolviri, când vei fi un model de succes.

- Am să vin, îi promise Lucy cu convingere. Şi-acum, îmi vreau câinele.

Erin râse şi îl prezentă pe dresor, care-l aduse pe Max la rampă. Imediat ce Lucy îl luă în primire

şi reveni la locul ei, asistenţa se ridică în picioare, aplaudându-i pe cei trei absolvenţi.

- Vă mulţumesc că aţi venit, le spuse Erin tuturor. Acum, vă invităm la un punci şi fursecuri, servite în fundul sălii de harnicii noştri voluntari.

Abia terminase de vorbit, când Nick se ridică în picioare, făcând un semn cu mâna.

- Domnişoară McKenzie, pot spune şi eu câteva cuvinte în încheiere?

Lui Erin nu-i putea trece prin minte ce intenţii avea. Doar nu voia să-şi exprime acum suspiciunile? Dar expresia lui destinsă nu trăda nimic.

- Desigur, spuse ea.

Avea de ales? Sperând să nu facă o greşeală, îl prezentă pe Nick şi coborî de pe podium.

- N-am să vă reţin mult, promise Nick mulţimii, cu un zâmbet. Vreau numai să anunţ că firma mea, Blackwood Construction, donează o nouă aripă de exerciţii fizice şi o baie balneară centrului, în semn de mulţumire pentru Erin şi personalul ei. Construcţia va începe imediat ce punem la punct detaliile şi obţinem autorizaţiile necesare.

Anunţul lui o năuci pe Erin. Îi descrisese anexele pe care le dorea, dar nu şi le-ar fi putut permite ani de zile...

După câteva momente de tăcere, sala izbucni în aplauze, în timp ce Nick desfăşura o hârtie făcută sul.

- Aici sunt planurile pe care le-am întocmit, îi

spuse el lui Erin. Ce-ar fi să arunci o privire peste ele şi poate le discutăm înainte de a pleca, dacă ai timp.

Erin îi cercetă chipul, abia putând vorbi, în timp ce lua planurile.

- Îţi mulţumesc, spuse ea încet.

După o nouă rundă de aplauze, mulţimea porni spre bufetul din fundul sălii.

Înainte ca Nick şi Erin să mai poată spune ceva, Lucy şi părinţii ei se apropiară. În timpul conversaţiei generale care urmă, Erin tot privea pe furiş planurile şi pe Nick. Însemna că avea să-l revadă când venea cu echipa de construcţii. Acest lucru o bucura cel mai mult.

Capitolul 11

La o săptămână după Thanksgiving, Erin văzu prin fereastra biroului trei camioane intrând încet în parcare. Erau negre, cu o siglă familiară pe capotă.

Camioanele lui Nick!

Era aproape prea surescitată ca să observe că al doilea camion tracta o mică rulotă, iar ultimul remorca o platformă cu două maşini grele galbene. Un buldozer şi încă un utilaj, pe care nu-l recunoştea.

Tremurând, Erin îşi luă haina şi ieşi. Se aştepta să-l vadă pe Nick, dar din primul camion coborî un

bărbat cu părul alb, purtând o scurtă de doc şi o şapcă de baseball.

- O caut pe domnişoara McKenzie, spuse el cu un zâmbet prietenos.

Erin îşi înghiţi dezamăgirea.

- Eu sunt Erin McKenzie.

Din camioane coborau şi alţii, trei în total. Erau îmbrăcaţi în haine de lucru şi cizme grele, dar Nick nu se zărea printre ei.

Omul cu părul alb îi întinse mâna.

- Eu sunt Shorty Wills, se prezentă el. Sunt maistru la Blackwood Construction, în Eugene.

- Vă aşteptam, răspunse Erin. Nick vine şi el, mai târziu?

Shorty clătină din cap.

- Nu, domnişoară. Nick n-are timp, e prea ocupat, la Eugene.

Inima lui Erin se frânse de dezamăgire. Îţi dădu seama cu câtă nerăbdare aşteptase să-l revadă. Un moment, se temu să nu izbucnească în lacrimi.

- Am planurile la mine, adăugă Shorty. Nick a trimis cea mai bună echipă.

- Nu mă îndoiesc.

Unde putem parca biroul de şantier? întrebă el, arătând spre mica rulotă. Aş vrea să fie cât mai aproape de locul de lucru.

Erin îi arătă unde urma să fie construită anexa, iar doi dintre oameni începură imediat să facă măsurătorile şi să bată ţăruşi în pământ. Apoi, Erin avu nevoie de câteva minute pentru a-l convinge pe

Shorty să-şi cazeze oamenii în unităţile de la centru şi să mănânce în sala de mese. Apoi, Shorty îi ceru voie să dea un telefon.

Îl auzi vorbind despre şederea la centru. Când îi întinse receptorul, Erin nu-şi dădu seama din primul moment că trebuia să-l ia.

Nick voia să-i vorbească.

Luă receptorul cu o mână tremurătoare.

- Alo?

- Erin.

Glasul lui părea atât de aproape! Şi suna atât de familiar, încât i se înmuiau genunchii.

- Bună, Nick. Îţi mulţumesc că i-ai trimis pe Shorty şi echipa.

- Nici o problemă. Mă bucur că au ajuns repede. Eşti foarte amabilă că-i găzduieşti.

- Măcar atâta pot face şi eu, răspunse Erin, strângând receptorul mai tare. Şi-n plus, mă simt mai bine dacă stau aici.

- Bine, se învoi Nick. Dacă eşti sigură... Îţi mulţumesc. Şi-acum, mai dă-mi-l puţin pe Shorty, da?

Când ieşi din birou, Erin îşi dădu seama că tremura. Trebuia să-şi recapete calmul, înainte de a putea apărea în faţa cuiva, şi mai ales într-a constructorilor lui Nick. Se duse după colţ şi se rezemă de perete, înghiţindu-şi lacrimile.

Atâta despre ideea că-l uitase pe Nick. După acel schimb de replici impersonal şi scurt, de la telefon, ştia cât de amarnic de înşelase.

* * *

De Crăciun, echipa lui Nick se duse acasă. Erin le trimisese ilustrate, lui şi surorii sale, din partea personalului de la centru.

Echipa îşi termină lucrul în ianuarie. După ce toţi se entuziasmară de noua anexă, o cameră mare care conţinea deja mai multe echipamente pentru exerciţii fizice, o baie cu dotări speciale şi un vestiar separat cu duşuri, Erin le mulţumi lui Shorty şi oamenilor încă o dată. Cât ai bate din palme, aceştia îşi strânseră lucrurile şi plecară.

Cu două zile înainte de inaugurare, Anna sorta corespondenţa. Fără o vorbă, îi dădu lui Erin un plic cu antetul firmei Blackwood Construction.

- Mă duc să aduc nişte cafea, spuse ea ridicându-se, sprijinită în baston. Vrei şi tu o ceaşcă?

Erin îşi desprinse privirea de pe plic.

- Nu, mai bine nu. Îţi mulţumesc, totuşi.

- Sper că e o veste bună.

În drum spre ieşire, Anna îi strânse umărul.

Trăgând adânc aer în piept, Erin despături scrisoarea. Era un răspuns la invitaţia trimisă de Erin pentru inaugurare, scris de mână şi formulat politicos - la fel de politicos cum fusese şi invitaţia ei. Nick mulţumea pentru ofertă dar, cu regret, era nevoit să refuze. Avea programul prea încărcat şi spera ca Erin să-l înţeleagă. Dacă avea vreo

întrebare sau problemă cu anexa, spera să-l anunţe. În final, îi ura succes în activitatea de la centru, spunând că ştia cât de mult însemna acesta pentru ea.

Erin privi lung ultima propoziţie.

- La naiba, şopti ea încet.

Iar îl lăsase s-o rănească.

Apoi începu să se înfurie. Bărbaţii! De ce-i intimidau aşa femeile de carieră? Întâlnise nenumărate asemenea cazuri. De ce se aşteptase ca Nick să fie altfel şi să înţeleagă ceea ce alţii nu înţeleseseră?

* * *

Lucy îi telefonă a doua zi după ce Erin primise invitaţia la ziua ei.

- Vii? o întrebă ea.

- Tare-aş mai vrea să pot, răspunse Erin. Mi-e imposibil să scap de-aici.

Urmă un moment de tăcere.

- Sunt atât de dezamăgită, răspunse Lucy, părând să plângă. Ar fi însemnat atât de mult pentru mine să vii şi tu. Ai fi văzut cât de bine-mi merge. Mi-ai schimbat viaţa, iar fără tine sărbătorirea nu va avea nici un farmec.

Erin nu ştia ce să-i mai spună. Era flatată, dar şi descumpănită. N-avusese idee că însemna atât de mult pentru Lucy. Şi totuşi, cum ar fi putut să apară în faţa lui Nick?

- Te rog, insistă Lucy, acum plângând de-a binelea.

Muşcându-şi buzele, Erin începuse să ezite. Nu voia să strice aniversarea fetei.

- Of, bine, se înduplecă ea, ştiind că avea să-şi regrete cuvintele. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, voi încerca să-mi reorganizez programul.

Lucy scoase un chiot asurzitor, care-o făcu pe Erin să-şi smulgă receptorul de la ureche.

- O, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc atât de mult! strigă ea. M-ai făcut fericită!

- Mă bucur, răspunse Erin fără convingere.

Era nevoie de atât de puţin pentru a face oamenii fericiţi!

- Am să le spun tuturor, continuă Lucy cu entuziasm. Nici nu-ţi închipui ce bine-mi pare. N-ai să regreţi.

Erin regreta deja.

* * *

Casa lui Nick, un conac maiestuos în stil Tudor, cu etaj, era mult mai impresionantă decât se aşteptase Erin. Ce făcea un singur om în atâta spaţiu? se întrebă ea în timp ce cobora pe peronul de cărămidă al aleii circulare, iar un valet îi lua maşina ca s-o parcheze.

Un moment, se temu să nu-i cedeze picioarele. Când îi urmă pe Burt şi Muriel în holul spaţios,

unde-i aştepta Nick, abia mai reuşea să-şi ţină echilibrul.

Privirea lui stărui asupra ei destul ca să-i facă genunchii să tremure şi mai rău, dar Nick nu făcu decât să-i mulţumească pentru că venise, întrebând dacă drumul fusese plăcut. Nu-i întinse mâna, lucru pentru care Erin îi fu recunoscătoare. Fără îndoială, avea podurile palmelor crestate de unghii până la sânge.

Lucy, lângă el, aşezată în fotoliul rulant, cu Max alături, purta o rochie de dantelă în culoarea piersicii. O fundă asortată era legată de hamurile lui Max. Amândoi o salutară pe Erin cu căldură, înainte ca Lucy să se întoarcă spre următorul grup de musafiri.

- Vorbim mai târziu, îi şopti ea lui Erin.

În următoarea oră, circulară printre invitaţi, oprindu-se frecvent pentru prezentări. Erin îl zărea des pe Nick, dar drumurile nu li se încrucişau. O singură dată li se întâlniră privirile, înainte ca Lucy s-o tragă mai departe.

Intrară într-o sală mare, cu plafon înalt, care fusese eliberată pentru dans. Într-un colţ cânta o mică formaţie, iar lumina candelabrului din tavan era redusă. Lucy îi prezentă lui Erin un bărbat înalt şi atrăgător, pe nume Allan, care imediat o invită la dans.

- Hai, du-te, îi zâmbi Lucy. Văd că nişte întârziaţi îmi reclamă prezenţa.

Erin acceptă invitaţia cu sentimente

amestecate. Allan părea destul de drăguţ, dar plănuise să se retragă imediat ce scăpa de Lucy.

Tocmai îi explica de ce anume venise la petrecere, când cu coada ochiului îl văzu pe Nick, care se apropiase ca să-l bată pe Allan pe umăr.

- Îmi permiţi?

- Şi de ce ţi-aş ceda-o? întrebă zâmbind Allan.

Lui Erin i se uscase gura, iar bătăile inimii i se acceleraseră.

- Fiindcă eu îţi plătesc salariul, mârâi Nick. Şi ai monopolizat-o prea mult timp pe cea mai drăguţă domnişoară de-aici.

- Abia am început să dansăm... protestă Allan.

- Exact, răspunse Nick cu o expresie enigmatică.

Allan zâmbi şi făcu un pas înapoi, dând drumul mâinii lui Erin.

- Când are dreptate, are, replică el vesel. Poate-mi rezervi un dans mai târziu.

- Poate nu-ţi rezervă nimic, i-o reteză Nick.

Erin n-avea idee ce răspunsese - sau dacă răspunsese ceva. Nick întinse braţele. Intră în cercul format de acestea, tocmai când muzica îşi schimba ritmul, devenind mai lentă, ca la un semnal. Păreau să plutească într-un balon, izolaţi de toţi ceilalţi.

- Ce-ai mai făcut? întrebă Nick, în timp ce o conducea încet pe ring.

- Bine, răspunse ea cu falsă veselie. Ocupată, ca de obicei.

Dorind cu disperare să risipească vraja care se ţesea în jurul ei, Erin începu să turuie despre anexă şi planurile de viitor, încercând să nu-l privească. În sfârşit, dansul se încheie. Picioarele li se opriră, dar Nick nu-i dădu drumul. Îşi rezemă fruntea de a ei.

- Mi-a fost dor de tine.

Glasul îi era scăzut şi răguşit, ca şi cum cuvintele i s-ar fi smuls din suflet fără voia lui.

Erin nu răspunse. Cu sentimente confuze, se desprinse de el.

- Cred că eu mă duc până la bufet...

Minţea. Plănuia să plece de la petrecere imediat ce Nick se întorcea cu spatele.

- Nu vrei să vii cu mine mai întâi? întrebă el. Doar un moment. Aş dori să-ţi arăt ceva.

- Ce anume? întrebă bănuitoare Erin.

Nu cumva colecţia de CD-uri...? Nu, nu era cazul.

- Vino şi-ai să vezi, o luă Nick de mână, trăgând-o uşor după el.

O conduse pe un culoar lung, în capătul căruia deschise o uşă. Erin îl urmă, intrând într-un cabinet de lucru. Pereţii erau acoperiţi cu cărţi. Mai mult nu apucă să observe, înainte ca Nick s-o strângă la piept.

Începu să se zbată. Cum putea crede că putea s-o sărute, ca şi cum n-ar fi trecut atâtea luni de când plecase fără o singură privire în urmă?

Nick îi dădu drumul imediat.

- Iartă-mă.

- De-asta m-ai adus aici? întrebă Erin. Pentru o zbenguială în amintirea vremurilor bune?

Cu ochii aprinşi, Nick se înroşi la faţă.

- Nu. Nu tocmai. Am ceva să-ţi arăt.

Erin îşi încrucişă braţele pe piept, aşteptând.

Privind-o întrebător, Nick continuă:

- Nu ţi-a fost deloc dor de mine?

În tonul şi în ochii lui se zărea ceva ce-i risipea lui Erin orice mândrie. Poate că durerea, care o reflecta pe a ei. Nu ştia. Nu ştia decât că nu mai putea să se prefacă. Probabil că atunci îl vedea pentru ultima oară. Nu mai era important să salveze aparenţele.

Coborî ochii, privindu-şi vârfurile pantofilor.

- Ba da, şopti ea întretăiat. Mi-a fost dor de tine.

Abia rostise aceste cuvinte, când Nick o cuprinse în braţe.

- Slavă Domnului, murmură el înainte de a o săruta.

Un moment, lumea păru să se şteargă din jurul lor, lăsându-i singuri. Când Nick îi dădu drumul, capul şi inima lui Erin se învârteau necontrolat. Din ochii lui ţâşneau văpăi.

Se întoarse şi luă un sul de hârtie de pe masa de proiectare de lângă biroul masiv de stejar. Începu să vorbească despre un proiect pe care urma să-l întreprindă compania lui, iar Erin, ameţită, încercă să se concentreze, în timp ce Nick desfăşura planurile, arătându-i diverse detalii.

- Ce părere ai? întrebă el privind-o atent.

Erin privi liniile şi cotele, fără să le înţeleagă. Apoi, un cuvânt îi atrase atenţia şi se uită mai bine. Desenul reprezenta un complex de clădiri.

Încet, înţelese ce avea în faţă. Planurile unui centru de antrenament, foarte asemănător cu cel construit de ea în Monroe.

Ridică privirea, nedumerită.

- Ce înseamnă asta?

- Câinele i-a schimbat lui Lucy viaţa, răspunse încet Nick. Întocmai cum ai promis tu. Mi-a luat mult timp până să înţeleg, şi chiar mai mult, ca să recunosc. Şi încă mai mult pentru a-mi învinge vinovăţia şi motivaţiile ei. Acum vreau să construiesc alt centru la fel ca al tău, aici, în Eugene.

- Dar cum îl vei conduce? întrebă Erin. Cine va instrui câinii?

- Îmi amintesc de femeia aceea pe care am cunoscut-o la absolvirea lui Lucy. Caroline. Mi-ai spus că e văduvă şi are timp. Şi ştie să dreseze câinii şi să predea cursuri.

Voia s-o aducă pe Caroline la Eugene, pentru a conduce noul centru? Erin era mută de şoc - şi de invidie.

- Nu ştiu dacă i-ar conveni să se mute, spuse ea. Dar poţi s-o întrebi. Este, cu siguranţă, calificatră.

Nick zâmbi.

- Chiar crezi că vreau s-o aduc aici? întrebă el.

Îl privi clipind nedumerită.

- Nu...?

- Pe dracu! Vreau să preia ea centrul din Monroe.

Ceva se frânse în pieptul lui Erin.

- Din Monroe...? repetă ea. Şi de ce-ai vrea să facă asta?

Îl văzu pe Nick înghiţind în sec. Un muşchi îi palpita pe obraz.

- Pentru ca actuala directoare să supravegheze construirea noului centru de-aici.

Fără nici o expresie în glas, continuă:

- ...Locuind în acelaşi oraş cu noul ei soţ.

Sensul cuvintelor lui începu să-şi facă efectul. Cu ochii umplându-i-se de lacrimi, Erin întrebă:

- De ce faci asta?

- Fiindcă, fără tine, viaţa mea a devenit pustie, recunoscu Nick. Fiindcă aş muta Blackwood Construction la Monroe într-o clipă, dar aş lăsa prea mulţi oameni fără slujbă. Oameni angajaţi de tatăl meu cu ani în urmă, cărora nu le pot cere să vină după mine. Ştiu că şi ţie îţi cer mult... Părinţii tăi sunt acolo, şi toţi prietenii...

- Dar omul pe care-l iubesc e aici, îl întrerupse încet Erin.

Nick păru să fi primit în dar soarele de pe cer. Înainte de a apuca să spună ceva, Erin îşi aruncă braţele pe după gâtul lui.

- Te iubesc!

Cu un geamăt, o sărută. Buzele li se contopiră,

în timp ce inimile le băteau în acelaşi ritm. Când în sfârşit se despărţiră, Nick o întrebă:

- Te măriţi cu mine?

- O, da! răspunse ea cu toată convingerea.

- Slavă Domnului! mormăi el şi o sărută din nou.

Uitaseră cu totul de lumea din jur, când uşa se deschise, lăsându-i să intre pe Lucy şi Max. Îi urma Sparky, cu strachina goală în bot.

- Ei, a mers? întrebă Lucy. A zis da? Iertaţi-mă, dar n-am avut răbdare să mai aştept la uşă.

- Aşteptai afară? o întrebă Erin.

Nick îi zâmbi.

- Ia zi - a mers?

- Te cred! şopti ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Lucy începu să se şteargă şi ea la ochi.

- E cel mai minunat cadou pe care mi l-aţi fi putut da voi doi, spuse ea. Întotdeauna am bănuit că e nevoie de o roşcovană încăpăţânată ca să-l dreseze pe îndărătnicul de frate-meu. Imediat ce te-am cunoscut, Erin, mi-am dat seama că nu mai era decât o problemă de timp.

În mintea lui Erin începea să se facă lumină.

- Deci, toate rugăminţile şi plânsetele alea, la telefon...? întrebă ea. Vrei să spui că n-au fost sincere?

- Ba au fost sincere, răspunse Lucy. Dar momentele disperate cer măsuri disperate, adăugă ea cu convingere. Şi nici tu nu te-ai lăsat prea uşor.

- Şi dacă nu acceptam? întrebă Erin.

Înainte ca Lucy să răspundă, Nick interveni:

- Atunci aş fi venit eu să te iau. Aşa, n-a trebuit să mă mai tramblalez.

Erin se prefăcu că voia să-i dea una, dar era prea fericită ca să se simtă ofensară. În timp ce Lucy îi privea cu un zâmbet radios, Nick o luă în braţe şi o învârti.

- Haideţi să le spunem părinţilor, propuse el.

- Şi ei au fost amestecaţi în intriga asta? întrebă Erin.

Nick nu-i răspunse, dar în zâmbetul lui nu se citea nici o părere de rău. O mai învârti o dată, în aplauzele lui Lucy. Sparky îşi scăpă castronul din bot şi, împreună cu Max, începu să latre.

- Sfârşit -